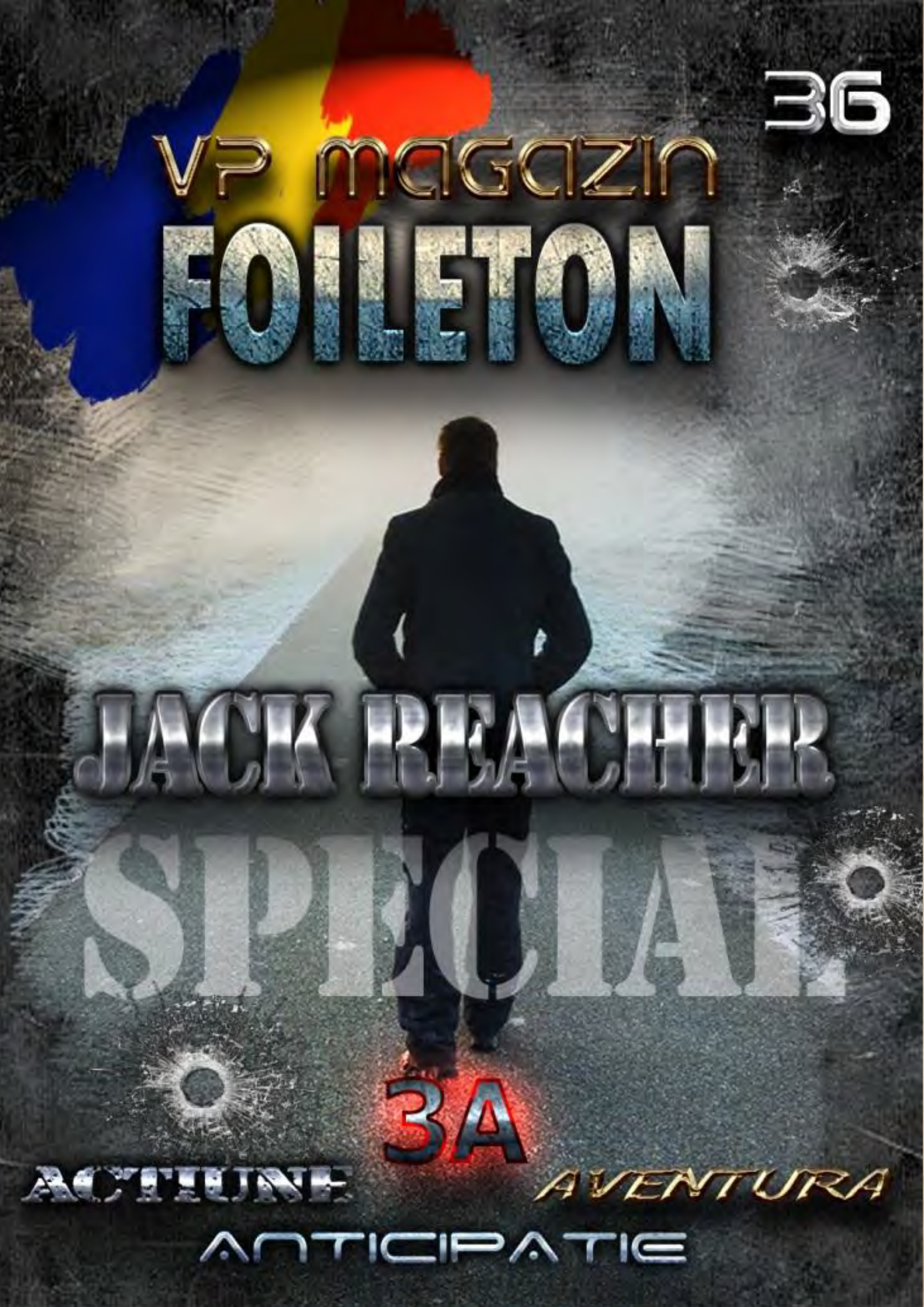
36
VP MAGAZIN
FOILETON
JACK REACHER
SPECIAL
3A
ACTIUNE
AVENTURA
ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Jack REACHER – Special

În semn de prețuire pentru fanii revistei noastre, v-am pregătit un număr special de Crăciun, care cuprinde traduceri proprii ale unor povestiri de Lee Child din seria Jack Reacher.

Redescoperiți bucuria lecturii în revista virtuală făcută de cititori pentru cititori.

Lectură plăcută și Crăciun Fericit!

La multi ani!

Echipa VP MAGAZIN

Lee CHILD
Jack Reacher – Special
- Războaie mici
- Poate că au o tradiție
- Nicio cameră la motel

Alfred ASSOLLANT
Capitanul Corcoran
Episodul IV

Rodica BRETIN
Întoarcerea tanchistului

Eric MEYER
Forțele Speciale
Episodul II

Ryan CLIFFORD
Combat Temporal
Episodul XII

Serghei SEMENOV
Taina craniului fosil

Wayland SMITH
Ancheta

Karl MAY
Saiwa tjalem
Episodul II

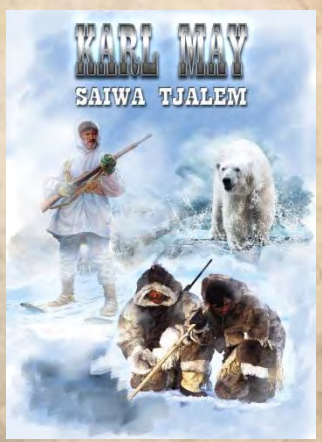

LEE CHILD
JACK REACHER
SPECIAL

LEE CHILD

BIOGRAFIE
JACK REACHER

Nume: JACK REACHER
Data naşterii: 29 Octombrie
Măsuri: înălțime – 2 m, greutate – 100-115 kg, circumferința pieptului 1,30 m.
Părul: blond închis
Ochii: albastru de gheață
Hainele: mărimea 3XL la haine, 95 cm – lungimea pantalonilor

Reacher a plecat de acasă la 18 ani şi a absolvit Universitatea West Point. A fost 13 ani în serviciul armatei, a fost retrogradat de la gradul de maior la cel de căpitan în 1990 şi eliberat din serviciul militar cu gradul de maior în 1997.

— M-am născut în Berlin. Nici măcar n-am văzut Statele Unite până la nouă ani. Cinci minute mai târziu eram în Filipine. Am umblat de jur împrejurul lumii. Cel mai lung timp în care am stat într-un loc au fost cei patru ani la West Point. Apoi m-am alăturat armatei şi totul a început din nou. De jur împrejurul lumii.

— Unde e familia ta acum? a întrebat ea.

— Moartă, a răspuns el. Bătrânul a murit, când? Acum zece ani, cred. Mama a murit la doi ani după el. Am îngropat medalia Silver Star cu ea. Ea a câştigat-o pentru mine, cu adevărat. Fă ce trebuie să faci, obişnuia să-mi spună. De un milion de ori pe zi, cu accentul ei franțuzesc.

— Fraţi şi surori? a spus ea.

— Am avut un frate, a spus el. A murit anul trecut. Sunt ultimul Reacher de pe pământ, din câte ştiu.

— Când ai fost eliberat din serviciul militar? a întrebat ea.

— Anul trecut în aprilie, a răspuns el. Cu paisprezece luni în urmă.

— De ce? a întrebat ea.

Reacher a ridicat din umeri.

— Pentru că mi-am pierdut interesul, cred, a răspuns el. S-au făcut reduceri la apărare. Cumva, au făcut armata să pară inutilă. De parcă nu mai aveau nevoie de cei mai mari şi mai buni, nu mai aveau nevoie de mine. N-am vrut să fac parte din ceva mic şi de mâna a doua. Aşa că am plecat. Arogant, sau ce?

În TRIPWIRE, Jodie (unul din colaboratorii lui) spunea: *Surâsul lui strâmb, leneş. Părul lui ciufulit. Braţele lui, atâta vreme îi dăduseră o grație de ogar, chiar dacă era construit ca o casă. Ochii lui, de un albastru rece ca Arctica. Mâinile lui, ca nişte mănuşi uriaşe de luptă, care se strângeau într-un pumn de mărimea unei mingi de fotbal.*

Reacher are o cicatrice pe braț, acolo unde fratele lui l-a lovit cu o daltă.

Născut într-o bază a armatei din Germania. Tatăl i-a ales numele; e scris „Jack-nimeni-Reacher" pe certificatul de naştere trimis pe fax la ambasada din Berlin. Fratelui îi spuneau Joe, dar nimeni, niciodată nu i s-a adresat lui Jack cu prenumele. Cum s-a ajuns la asta nu ştie nimeni, dar Jack a fost numit întotdeauna Reacher.

Când erau copii, Jack şi fratele lui s-au mutat de atâtea ori, încât să stea un an întreg la aceeaşi şcoală părea ciudat. *Prietenii noştri dispăreau tot timpul. Unele unități erau expediate undeva şi o grămadă de copii plecau. Uneori ne întâlneam cu ei în alt loc. Pe cei mai mulți dintre ei nu i-am mai întâlnit niciodată. Nimeni nu spunea* Salut *sau* La revedere. *Ori erai acolo ori nu erai.*

Premiile primite în serviciu (Până în 1990)

Rândul de sus: Silver Star[1], Defense Superior Service Medal[2], Legion of Merit[3];

Rândul al doilea: Soldier's Medal[4], Bronze Star[5], Purple Heart[6];

Rândul de jos: Premii fără valoare.

— *Medalii?* a întrebat ea.

El a ridicat din umeri.

[1] A treia medalie în ordinea importanţei, acordată de armata Statelor Unite pentru curajul în lupta împotriva unui duşman al ţării.

[2] Medalie de vârf acordată de Departamentul Apărării membrilor Armatei Statelor Unite care au merite deosebite într-un poziție cu responsabilitate semnificativă.

[3] Medalie oferită pentru comportament excepţional şi realizarea de servicii şi fapte remarcabile.

[4] Medalie acordată pentru acte de eroism care nu implică un conflict real cu un inamic.

[5] Medalie acordată pentru o faptă eroică, un serviciu eroic, o faptă sau un serviciu meritoriu într-o zonă de luptă.

[6] Decoraţie acordată de preşedinte celor care au fost răniţi sau ucişi în timpul serviciului în armata Statelor Unite.

— Zeci de rahaturi, a răspuns el. *Ştii cum e. Medalii de teatru, bineînțeles, şi o Silver Star, două Bronze, Purple Heart pentru Beirut, chestii din campania din Panama şi Grenada şi Scutul Deşertului şi Furtuna din Deşert*[7].

— O Silver Star? a întrebat ea. *Pentru ce?*

— Beirut, a spus el. Am scos nişte tipi dintr-un buncăr.

— Şi ai fost rănit când făceai asta? a spus ea. Aşa te-ai ales cu cicatricile şi cu medalia Purple Heart?

— Eram deja rănit, a spus el. Eram deja rănit când m-am înrolat. Cred că asta i-a impresionat.

Ce nu are: permis de conducere, beneficii de la guvern (nu le vrea), declarații fiscale (nu le întocmeşte; nu a mai completat un formular fiscal de când s-a retras din Armată).

Mama: Josephine Moutier Reacher avea 30 de ani când l-a născut pe Jack. Văduvă din 1988. A murit în 1990 la vârsta de 60 de ani. Când avea 13 ani s-a alăturat Rezistenței Franceze şi sub numele conspirativ Beatrice a lucrat cu „Calea Ferată Umană" salvând 80 de bărbați. Şi-a ştrangulat un coleg de şcoală, un băiat care a amenințat-o că o va denunța naziştilor. Josephine Moutier a fost răsplătită cu La Medaille de la Resistance pentru eroismul ei.

A avut probleme cu numele Joe. Era foarte scurt şi abrupt şi ea se lupta cu inițiala J din cauza accentului. Ieşea ca ZH. Ca şi cum numele băiatului era Zhoe. Jack era mult mai simplu. Accentul ei îl făcea să sune ca Jacques, care era un nume tradițional franțuzesc. Se traducea James. În sinea ei, întotdeauna s-a gândit la al doilea băiat al ei ca fiind James. Dar şi ea, la fel ca toată lumea, îi spunea Reacher.

Tatăl: Născut în Laconia, New Hampshire. Înrolat în marină, a luptat în Coreea şi Vietnam.

Un adevărat iancheu din New Hampshire, cu o groază implacabilă de orice capricii… nu înțelegea rostul bogăției şi excesului.

Un tip foarte compartimentat. Un bărbat blând, timid, dulce, iubitor, dar şi un ucigaş cu sânge rece. Mai tare decât un cui. Pe lângă el eu sunt mic copil.

— Nu ți-a plăcut de el?

— Era în regulă. Dar era un ciudat. Nu mai e loc pentru oameni ca el.

Frate: Joe, 2,1 metri, 110-115 kg. Născut într-o bază a armatei din Orientul Îndepărtat. Avea o cicatrice în formă de stea pe gât de la o „întâlnire cu o sticlă spartă" când el şi fratele lui erau copii. Avea o cicatrice şi pe frunte, cadou de la fratele său. Cu doi ani mai mare decât Jack. Joe era mai înalt decât fratele lui, făcându-l să pară subțire prin comparație; Jack

[7] Numele de cod al operaţiunilor din Războiul din Golf, împotriva Irakului 1990-1991.

obişnuia să bată copiii care îl necăjeau pe Joe la şcoală. Absolvent de West Point. Şi-a petrecut 5 ani la Serviciul de Informații al Armatei înainte să treacă la Departamentul de Trezorerie. N-a câştigat niciodată vreuna din „medaliile bune", numai premii fără valoare. Avea un dulap plin de costume de marcă (24 la ultima numărătoare). A murit la 38 de ani.

Era construit ca o casă de cărămidă. Mâinile ca nişte lopeți, fața ca nişte mânuşi de baseball. Fizic, eram ca nişte clone. Dar am avut creiere diferite. În adâncul lui, era un tip cerebral. Avea un gen de puritate. Chiar naivitate. Nu gândea niciodată murdar. Cu el, totul era ca un joc de şah...

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

RĂZBOAIE MICI

LEE CHILD

RĂZBOAIE MICI

O povestire din seria Jack Reacher
Titlul original: *Small Wars*, 2015
Traducerea: Ştefi Todo

În primăvara anului 1989, Caroline Crawford a fost promovată la rangul de locotenent colonel. Şi-a cumpărat un Porsche argintiu pentru a sărbători. Avea banii familiei, spunea lumea, şi chiar mulți. Un fond de investiții, poate. Vreo rudă eminentă. Poate un inventator. Uniformele erau croite în D.C. de acelaşi magazin care făcea costumele pentru preşedinte. Era considerată cea mai bogată femeie din armată. Nu că ştacheta era prea înaltă.

Cu noul grad a venit şi o poziție nouă, aşa că primul drum al Porche-ului argintiu a fost de la Planuri de Război din Pentagon la Fort Smith în Georgia. Totul făcea parte din strategia celor de la Planuri de Război. Nu avea sens să facă planuri care nu puteau fi executate. Legăturile celor de la nivel înalt cu cei de la sol erau cruciale. Cu o uşoară supraveghere clandestină din interior. Rotația fiecărui nou colonel. Crawford era fericită să o facă. Chiar dacă Fort Smith s-a dovedit a fi un loc mic şi umed în pădure, plin de personaje disperate. Forțele speciale, de diferite tipuri. Fără uniforme personalizate. Ceea ce era în regulă. Chiar promițător. Materie primă, posibil, pentru genul de noi unități de care va avea nevoie. Participarea la construcție de la un stadiu incipient ar putea fi vitală. Ar putea chiar să numească unitățile cu numele ei. Va ajunge la rangul cel mai înalt de colonel într-un an jumătate. Şi avea dreptul să aibă o contribuție. Nu-i aşa? Relațiile erau o stradă cu două sensuri. Ea era îndreptățită să sugereze ce ar trebui ei să facă, precum şi să asculte ce nu au putut.

Primele săptămâni au trecut cu bine, chiar dacă a plouat foarte mult. Moara bârfelor s-a pus în mişcare într-o oră: era necăsătorită şi disponibilă, dar nu era de dorit să o abordeze, pentru că Planurile de Război erau o chestie serioasă. Aşa că relațiile erau cordiale, dar aveau totuşi acel ceva care le făcea interesante. Cabinele ofițerilor vizitatori erau adecvate din toate punctele de vedere. Ca un motel, dar mai onorabile. Pădurile erau întotdeauna umede şi se întindeau pe kilometri întregi în jur, dar existau drumuri care le străbăteau, unele doar drumuri forestiere sau cele pentru prevenirea incendiilor, altele cu semne luminoase pe trunchiurile noroioase,

care arătau că după aproximativ o oră găseşti locuri pentru grătar sau baruri în care se dansează. Viața nu era deloc rea.

La sfârşitul primei săptămâni a părăsit Fort Smith îmbrăcată cu uniforma de Clasă A croită special pentru ea, în Porsche-ul argintiu şi a cotit pe drumul de țară la prima intersecție mare, care în cele din urmă a dus-o pe un drum ascuns, cu aproape două benzi, care ducea nu se ştie unde, printre copaci, destul de drept şi luminos, perfect pentru a merge cu ferestrele coborâte pentru a simți mirosul umed al noroiului şi ecoul pădurii care se auzea ca un lătrat obosit, parțial gutural, parțial ca o văicăreală, parțial ca un urlet.

Apoi, în față i-a apărut o maşină defectă. Un sedan, oprită în diagonală de-a lungul drumului, cu roțile din față întoarse de tot, cu capota ridicată şi un tip care privea la motor. Un tip înalt, evident chiar şi de la o sută de metri distanță. Nu era grațios. Avea picioare mari.

Ea a încetinit, târziu şi puternic, doar pentru distracție, eşapamentul pocnind în spatele ei ca un foc de artificii. Sedanul blocat era produs în Detroit, vopsit în verdele armatei. Tipul de sub capotă s-a ridicat şi s-a întors să se uite. Era într-adevăr înalt, poate de doi metri, în uniformă standard de luptă, model de camuflaj. Era bine proporționat şi, prin urmare, departe de a fi delicat, dar avea o oarecare grație. Părea suplu, doar că nu era.

A oprit maşina. Şi-a sprijinit cotul de uşă şi obrazul de cot, doar privind, în parte ironic şi întrebător, în parte indiferentă, în parte gata să ajute, poate după câteva şicanări. Toate acestea şi nicio urmă de suspiciune. Capota ridicată a declanşat un fel de instinct străvechi de automobilist precoce. De nădejde şi înduioşător.

Asta, şi uniforma cunoscută.

Tipul înalt se apropie. Picioare mari grosolane, în cizme ponosite, argăsite, dar altfel o înfățişare elegantă cu picioare lungi. Fără pălărie. Părul tuns drept, în scări. Ochi albaştri, o privire deschisă, cumva şi naivă şi cunoscătoare. De altfel, un chip cu nimic ieşit din comun, cu trăsături care mai aveau doar puțin ca să fie aspre.

Avea pe guler o insignă cu vulturul de colonel plin. Pe plăcuța de deasupra buzunarului drept era scris: Armata Statelor Unite. Pe plăcuța de deasupra buzunarului stâng era scris: Reacher.

— Iartă-mă că ți-am întrerupt călătoria, a spus el, dar nu pot s-o împing de pe drum. Nu pot roti volanul. Cred că s-a stricat direcția.

— Colonele, îmi pare rău, a spus ea.

— Bănuiesc că maşina ta nu are remorcher, a spus el.

— Aş putea să te ajut s-o împingi.

— E drăguț din partea ta, dar ar fi nevoie de zece ca noi.

— Eşti cine cred eu că eşti? a întrebat ea.

— Depinde.

— Eşti Joe Reacher. Tocmai ai primit comanda unei unități noi de contrainformații.

— Corecte ambele presupuneri, a spus Joe Reacher. Mă bucur să te cunosc.

S-a uitat în jos la plăcuța cu numele ei. De plastic, alb pe negru, din cauza uniformei de Clasă A. Plăcuța de identificare era ajustată ca să se potrivească cifrelor centrate orizontal, pusă în dreapta, cu un centimetru sau doi deasupra ultimului nasture de la haină. S-a uitat la insigna unității şi la simbolurile gradului.

— Trebuie să fii Caroline Crawford. Felicitări.

— Ai auzit de mine?

— Face parte din munca mea. Dar nu face parte din a ta să ştii cine sunt eu.

— Nu face parte din munca mea, dar din interesele mele da. Îmi place să-i urmăresc pe jucătorii cheie.

— Eu nu sunt jucător cheie.

— Pe naiba, domnule, cu respect, domnule.

— Interes academic sau interes de carieră?

Pe jumătate a zâmbit, pe jumătate a ridicat din umeri.

— Ambele, am dreptate? a întrebat el.

— Nu văd de ce n-ar fi, a răspuns ea.

— Cât de sus plănuieşti să ajungi?

— Trei stele, a spus ea. În biroul Şefilor de Stat Major, poate. Orice în plus ar fi o binecuvântare.

— Bine, succes în drumul tău, a spus Joe Reacher şi şi-a băgat mâna în buzunarul uniformei, de unde a scos-o cu un pistol semi-automat standard al armatei, Beretta M9, şi a împuşcat-o pe Caroline Crawford cu el, de două ori în piept şi o dată în cap.

* * *

În aceeaşi săptămână cu Caroline Crawford, a fost numit şi un maior al poliției militare, pe numele său David Noble. A fost detaşat de la comanda actuală şi se îndrepta spre Ford Benning, Georgia, de unde va supraveghea anchetele penale în districtele militare sud-estice. O reorganizare complet nouă. Copilul cuiva. Puțin probabil să dureze, dar în acel moment era o muncă importantă. Noble nu avea să o facă niciodată. A avut un accident de maşină pe drum. În Carolina de Sud. Un stat apropiat. Aproape acolo. Nu a fost fatal, dar a ajuns la Walter Reed. Îi cedase un plămân. Nu putea respira normal. Aşa că a fost numit un înlocuitor de urgență, l-au prins la strâmtoare, a fost eliberat de îndatoririle curente şi îmbrâncit spre nord spre Benning. Aşa cum s-a petrecut întotdeauna în armată. O situație absolut normală. Un post important, al doilea cel mai bun tip, o săptămână mai

târziu. Cei inteligenți spuneau că acest tip nou învăța rapid şi muncea din greu. S-ar putea să fie bun. Dacă începea imediat.

Aşa că exact în momentul în care Joe Reacher spunea „Eu nu sunt jucător cheie", fratele lui mai mic, Jack Reacher, păşea într-un birou nou-nouț, la mai mult de o sută de mile depărtare, apoi ieşea din el, în căutarea unei cafele, aproape gata să înceapă supravegherea anchetelor penale din districtele militare sud-estice.

* * *

Porche-ul a fost găsit devreme în dimineața următoare, de patru soldați într-un Humvee, care încercau să găsească o scurtătură pe care să se întoarcă la Smith după ce într-un exercițiu de noapte au făcut tot felul de greşeli de orientare. Au recunoscut maşina de la distanță. Era deja faimoasă la baza militară. Noua doamnă de la Planuri de Război. Fierbinte, deşteaptă şi bogată. Nimic în neregulă cu asta. Deloc. Poate avea un cauciuc dezumflat. Poate că avea nevoie de ajutor.

Când s-au apropiat au crezut că maşina era goală. Apoi au văzut că nu era.

Au condus la viteză de mers pe jos şi poziția mai ridicată a scaunelor lor le-a permis să se uite în interiorul Porsche-ului, unde au văzut o femeie în uniformă de Clasă A prăbuşită pe scaune, împuşcată de două ori în piept şi o dată în cap.

Au parcat în apropiere şi au chemat ajutor prin radio. Apoi au aşteptat. Scena crimei nu era problema lor. În patruzeci de minute un echipaj din poliția militară a ajuns acolo. De la Fort Smith. Cu doi avocați militari. Tot de la Fort Smith. Era o problemă de jurisdicție. Era un drum regional. Prin urmare, poliția regională a fost informată. Fără posibilități de alegere. Erau pe drum, pentru o discuție.

* * *

Ford Benning a auzit aproape imediat. O reorganizare nouă. Prea proaspătă ca s-o dea deja în bară. Reacher a stat seara până târziu ca să studieze manualul noii unități, să vadă cazurile deschise, să citească dosarele şi să vorbească cu oamenii. A prins câteva ore de somn şi s-a ridicat apoi din nou cu un plan în cap. Şi-a dat seama că are o grămadă de treabă de făcut. Locul era îngropat în hârtii. Subofițerii erau prost aleşi. Din experiența lui ştia că unitățile militare mergeau bine sau nu, depinzând de calitatea sergenților lor. El dorea birocrați specialişti, dar nu dorea ca ei să fie îndrăgostiți de birocrație. Era o diferență. Dorea ca oamenii să trateze sarcinile ca pe un inamic, să le rezolve repede, eficient şi nemilos. Chiar ca pe o pedeapsă. Nu vor trimite de două ori aceeaşi hârtie. Noua unitate nu avea astfel de oameni. Toți erau prea comozi. Prea slabi. Ca tipul care a adus primul telex din acea

dimineață. Un tip moale, comod. Greu de spus în cuvinte, dar nu avea spiritul pe care îl dorea Reacher. Nu avea agerimea dorită. Nu părea periculos.

Telexul spunea: „Unul, repet, un (1) om din personalul activ a fost găsit împuşcat mortal la zece mile nord de Fort Smith. Circumstanțe necunoscute."

Reacher şi-a imaginat o bătaie într-un bar, un soldat sau poate un specialist, în vreo altercație cu un localnic. Poate o motocicletă Harley căzută în parcare sau o sticlă de bere răsturnată. Barurile de lângă bazele militare erau întotdeauna pline de localnici cu capete înfierbântate, cu pistoale în buzunare şi puncte de vedere de dovedit.

— Adu-mi detaliile de îndată ce sosesc, a spus el.

Sergentul moale a spus că aşa va face şi a ieşit din birou.

Reacher a ridicat telefonul şi şi-a sunat noul comandant. Printre alte lucruri, i-a spus:

— Am nevoie de un sergent mai bun aici. Am nevoie să mi-o trimiți pe Frances Neagley. De preferat înainte de sfârşitul zilei.

* * *

Şeriful regional care a apărut din pădure cunoştea valoarea noroiului ca mijloc de probă. A parcat în apropiere şi a ocolit scena la un metru de drum, oprindu-se de multe ori ca să se ghemuiască şi să studieze semnele din adânciturile negre, care acopereau asfaltul mai mult sau mai puțin una lângă alta, ca o pânză, molecule subțiri în centru şi puțin mai groase pe margini. Erau multe semne, unele clare, din unele prelingându-se apă neagră, unele pe care s-au suprapus cele lăsate de cei patru soldați când au coborât din Humvee.

Tipul de la poliția regională a parcurs tot drumul până la grupul de tipi de la Smith şi toți s-au prezentat şi şi-au strâns mâinile, apoi au tăcut cu toții, poate făcând o radiografie a legii, poate repetându-şi argumentele. Polițistul regional a vorbit primul.

— Era de la Fort Smith?

— Da, a spus avocatul militar.

— Vreun indiciu că a fost albastru contra albastru? Ceea ce însemna „A fost o dispută profesională despre care nu trebuie să ştiu? E ceva intern?"

— Nu, a răspuns avocatul.

— Prin urmare, cazul e în principal al meu. Până voi şti sigur că trăgătorul n-a fost un civil. Trebuie să acord atenție lucrurilor de genul ăsta. Aş putea avea o persoană nebună hălăduind prin păduri. Care-i numele ei?

— Crawford.

— Ce făcea la Fort Smith?

— Mi-e teamă că asta nu pot să-ți spun.

— A fost pândită, a spus tipul de la poliția regională. Pot să spun asta. Urmele sunt clare. Cineva a înscenat o defecțiune. Ea a oprit ca să ajute. El avea picioare mari.

— Ce urmează? a întrebat polițistul militar cel mai înalt în grad.

— E deasupra nivelului meu, a răspuns polițistul regional. În afara jurisdicției locale. Trebuie să dau statului cazul. N-am de ales.

— Când?

— Deja am sunat. Vor fi aici în curând. Apoi ei vor hotărî dacă păstrez cazul sau îl transferă Biroului de Investigații din Georgia.

— Nu putem aştepta la nesfârşit.

— Nu va trebui. Poate o jumătate de zi.

Apoi tipul s-a întors ocolind noroiul, mergând către maşina lui, în care a intrat şi a stat singur.

* * *

Următorul telex a sosit cu o oră mai târziu. Acelaşi sergent moale l-a rupt din aparat şi l-a dus în biroul lui Reacher. Spunea: „Victima împuşcăturii raportate mai devreme era LTC Caroline C. Crawford. MCA în VPP oprită pe un drum izolat din pădure."

VPP însemna vehicul proprietate personală. MCA însemna moartă când am ajuns. LTC însemna locotenent colonel. Toate la un loc însemnau o problemă. Foarte puțini ofițeri superiori pe care îi cunoştea Reacher se băteau până la moarte în baruri. În mod special nu ofițeri superiori cu numele Caroline. Şi chiar dacă o făceau, nu o terminau în maşina lor personală pe un drum izolat din pădure. Cum ar fi putut?

Nu era o bătaie din bar.

— Cine era? a întrebat.

— Domnule, nu ştiu, a răspuns sergentul.

Tipic. Un subofițer deştept s-ar fi dus la o carte sau la un telefon şi ar fi adus cu el cel puțin o biografie comprimată şi o copie a misiunilor curente. Frances Neagley ar fi avut toate astea cu cinci minute în urmă. Şi o fotografie. Şi o şuviță de păr a victimei dacă o doreai.

— Du-te şi află cine era, a spus Reacher.

* * *

Disputa asupra jurisdicției a durat mai mult decât se aşteptau. Polițistului statal care a apărut i-a scăpat că nu e sigur dacă pădurea era proprietate federală. Zona Fort Smith era, evident. Poate că era şi tot pământul nedescoperit care-l înconjura. Tipul de la poliția regională a spus că drumul era îngrijit de localitate. Asta era sigur. Şi maşina era pe drum, iar victima era în maşină. Avocații militari au spus că uciderea unui angajat federal era o

crimă federală, iar un locotenent colonel din armata Statelor Unite era cu siguranță un angajat federal. Şi au ținut-o tot aşa. Pe cer s-au adunat nori negri. O altă ploaie se apropia. Urmele din noroi erau pe cale să fie spălate. Aşa că s-a făcut un compromis. Poliția statală va conduce dar va fi implicată şi armata. Accesul ar fi garantat. Acceptabil, pentru bărbații în verde. Autopsia ca fi făcută de către stat, în Atlanta. Şi asta era acceptabil pentru că toată lumea ştia ce se va descoperi la autopsie. Sănătoasă, cu excepția faptului că era împuşcată de două ori în piept şi o dată în cap. Acordul s-a încheiat, după care imediat toate cele trei părți au început să facă fotografii ale scenei crimei. Apoi s-a pornit o ploaie torențială, o prelată a fost trasă peste Porsche şi toți au aşteptat în maşinile lor ambulanța şi camionul de remorcare.

* * *

Reacher şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe sergent stând în fața lui. Se apropiase în tăcere. Tipul avea o bucată de hârtie în mână. Dar nu i-a dat-o. În schimb a vorbit.

— Domnule, pot să vă pun o întrebare? a întrebat.

Ceea ce era un lucru rău pe care să-l auzi de la un sergent din unitate. Nu era ceea ce s-a auzit. Era un anunț total diferit. Ca iubita care-ți spune: „Iubitule, trebuie să stăm de vorbă."

— Spune, a spus Reacher.

— Am auzit că nu vă place de mine şi m-ați pus în alt post.

— Greşit în ambele privințe.

— Chiar?

— Plăcerea şi neplăcerea locuiesc pe tărâmul emoțiilor. Mă acuzi că am sentimente, sergent?

— Nu, domnule.

— Îți apreciez munca la rece şi rațional în funcție de sistemul meu de apreciere. Care e: eşti un tip pe care l-aş suna în mijlocul nopții cu o urgență?

— Şi sunt, domnule?

— Nici pe aproape.

— Aşa că voi fi expediat.

— Nu.

— Domnule, nu vă contest răspunsul în niciun fel, dar ştiu deja că Sergent Neagley are ordin că pornească încoace fără nicio întârziere.

Reacher a zâmbit.

— Zvonurile circulă repede prin rețeaua sergenților.

— Ea vine, eu plec. Cum ar putea funcționa altfel?

— Ar putea funcționa cu tine învârtindu-te pe aici şi învățând câte ceva. Asta se va întâmpla. Neagley îmi va raporta mie şi tu îi vei raporta lui Neagley.

Din când în când ea îți va da sfaturi şi încurajări despre cum să îți îmbunătățeşti performanțele.

— Avem acelaşi grad.

— Prefă-te că vine de pe o planetă cu gravitație dublă. Gradul ei e mai valoros decât al tău.

— Cât va sta aici?

— Cât va fi nevoie. Voi trebuie să gândiți în perspectivă. Această reorganizare vă va ieşi pe gât. Nu veți ajunge pe un deal, având o vedere generală. Veți ajunge într-o gaură, îngropați în hârtii. Pentru că asta va deveni nenorocita asta de unitate. Toată lumea din armată va raporta totul, aşa că orice se termină rău va fi vina noastră, pentru că nu am urmărit totul la timp. Aşa că va trebui să-ți construieşti o atitudine foarte agresivă față de hârtii. Dacă eziți, te vor îngropa.

— Da, domnule.

— Prin urmare trebuie să ai încredere şi în intuiție. Trebuie să miroşi lucrurile care merită. Nu ai timp pentru studii îndelungate. Eşti o persoană agresivă care are încredere în intuiție, sergent?

— Poate nu destul, domnule?

— Ce e bucata de hârtie pe care o ții în mână?

— E un fax, domnule. O istorie a posturilor deținute de colonelul Crawford.

— Le-ai citit pe drum încoace?

— Da, domnule.

— Şi?

— E de la Planuri de Război. În prezent este legătura cu şcoala de operațiuni speciale de la Fort Smith.

— Şi ce ne spune asta?

— Nu ştiu cum să spun, domnule.

— Cu cuvintele tale, sergent.

— E deşteaptă.

— Cea mai deşteaptă dintre toți. Planuri de Război e ceva special. Deştepții obişnuiți nu ajung nici până la uşă. Vorbim despre o minte ascuțită ca briciul. Împuşcată mortal. Ar trebui să fim îngrijorați?

— Cred că ar trebui, domnule.

— Intuiția, a spus Reacher. E un lucru minunat.

— Nişte paşi de urmat?

— Să începi să faci pe polițistul rău cu tipii de la Smith. Spune-le că avem nevoie de mai multe lucruri imediat. De fapt, spune-le să ne trimită o copie după tot. Un dosar complet, conform protocolului.

— Cred că e o problemă încă nedecisă.

— Improvizează până reuşeşti, sergent. Fă-i să devină un obicei.

— Da, domnule.

— Şi închide uşa când ieşi.

VP MAGAZIN

Ceea ce tipul a şi făcut. Reacher a format un număr la telefon. Pentagonul. Un număr de la o masă din afara unui birou cu fereastră. La care, inevitabil, a răspuns un sergent.

— E acolo? Sunt fratele lui, a spus Reacher.

— Aşteptaţi, domnule maior.

Apoi un strigăt, mascat de mâna pusă pe receptor: „Joe, e fratele tău pe linia doi". Apoi un clic şi vocea lui Joe, întrebând:

— Eşti tot în America Centrală?

— Nu, m-au extras şi m-au trimis la Benning. Un alt tip a avut un accident de maşină. Aşa că am ajuns eu în locul lui.

— Ce e la Benning?

— E o chestie nouă. O grămadă de rapoarte. Succesul sau dezastrul depind de viteza rezolvării. De aia te-am sunat. Am nevoie de informaţii despre cineva de la Planuri de Război. Mi-ar lua toată ziua să le aflu de altundeva.

— Ce s-a întâmplat la Planuri de Război?

— Unul dintre ei a murit.

— Ce faci tu exact la Benning?

— Misiunea e să supraveghez toate anchetele penale din districtele militare sud-estice. Cel mai probabil va deveni un dulap gigantic cu dosare.

— Cine trebuia să preia comanda?

— Un tip numit David Noble. Nu l-am întâlnit niciodată. Probabil a adormit la volan. Prea nerăbdător să ajungă aici.

— Aşa că ai ajuns tu.

— Am fost norocos.

— Cine a murit de la Planuri de Război?

— Caroline Crawford.

— Deci tu vei investiga asta.

— Mă aştept ca cineva să o facă, în cele din urmă.

— Cum a murit?

— Împuşcată pe un drum pustiu.

— De cine?

— Nu ştim.

— Era un star, a spus Joe. Ar fi urcat toată ierarhia. General locotenent cel puţin. Probabil în biroul Şefilor de Stat Major.

— Ce făcea exact?

— Sunt trei posibilităţi din perspectiva Războiului Rece. Ar putea să devină o situaţie fierbinte, sau ar putea să rămână la fel, sau Uniunea Sovietică ar putea să se prăbuşească sub propria greutate. Evident, un planificator sârguincios se uită la opţiunea a treia şi se întreabă, bine, şi ce urmează? Şi urmează războaie mici. Împotriva ţărilor care se confruntă cu probleme, în special în Orientul Mijlociu. Caroline Crawford lucra pe problema Irakului. A început devreme şi a jucat un joc cu adevărat lung. Un pariu mare. Dar plata

a fost imensă. Ar fi deținut doctrina din Orientul Mijlociu. Şi asta-i cât de bine se poate, pentru un planificator.

— Presupun că toate astea sunt în spatele uşilor închise, a spus Reacher. Presupun că nu trebuie să caut asasini din Irak.

— În mod normal putem crede că irakienii nu ştiu cine este. Aşa cum ai spus, a fost în spatele uşilor închise, şi au fost multe, toate bine închise, iar oricum ea era prea tânără ca să atragă atenția.

— Alți duşmani externi?

— Externi față de ce?

— Statele Unite. Ori de armată, ori de populație în general.

— Nu mă pot gândi la cineva.

— Bine, a spus Reacher. Mulțumesc. Tu eşti bine şi fericit?

— Ce ai de gând să faci?

— Cu ce anume?

— Crawford.

— Nimic, probabil. Sunt sigur că e o chestie de jurisdicție. Poliția Statală va solicita cazul. Cred că au deschis o nouă morgă în Atlanta. Sunt mândri de ea. E ca un nou teatru care prezintă cele mai bune piese.

— Da, sunt bine şi fericit. Ai timp să vii aici să mâncăm împreună?

— Sunt aproape o mie de mile.

— Nu, sunt şase sute nouăzeci şi trei. Nu-i departe.

— Poate că vin acolo la un sfârşit de săptămână.

— Ține-mă la curent cu cazul Crawford. Dacă apare ceva ciudat, vreau să spun. E parte din munca mea.

— Te voi anunța, a spus Reacher şi a închis telefonul.

Sergentul a bătut la uşă şi a intrat cu un raport pe fax şi un teanc mic de fotografii. Le-a pus cu grijă pe birou şi a spus:

— Asta-i tot de la executivii din poliția militară de la Smith. E tot ce au până acum. Ştim ce ştiu şi ei.

— Ai citit-o pe drum?

— Da, domnule.

— Şi?

— Sunt urme de roți şi de picioare. Probabil o a doua maşină a fost postată ca o barieră. Criminalul pare a fi un bărbat înalt cu paşi lungi şi picioare mari. De asemenea, demn de atenție e faptul că avocații militari s-au dus acolo cu poliția militară. Şi că sunt trei răni de pistol. Două în piept şi una în cap.

— Bună treabă, sergent.

— Mulțumesc, a spus tipul şi a plecat, iar un minut mai târziu a intrat Frances Neagley.

* * *

VP MAGAZIN

Neagley era de mărimea unui bărbat boxer la categoria muscă şi putea să bată unul cu uşurinţă, cu excepţia cazului în care arbitrul ar fi observat. Era îmbrăcată în uniforma de camuflaj de culoarea pădurii, proaspăt spălată şi călcată. Avea părul negru tuns scurt şi un bronz solid. Îşi petrecuse iarna în străinătate. Asta era clar.

— Am auzit despre deşteptăciunea moartă, a spus ea.

Reacher a zâmbit. Rețeaua bârfelor printre sergenți.

— Ce mai faci? a întrebat el.

— Sunt cu capsa pusă. M-ai luat de la o săptămână uşoară la Fort Bragg. Practic o vacanță.

— Făcând ce?

— Securitate pentru comandanții forțelor speciale. Nu prea au nevoie de multe. Nu că nu mi-ar face plăcere să te văd.

— Ce ştii despre Fort Smith?

— E versiunea lor despre deşteptăciune. Teoria şi practica războiului neregulat. O numesc şcoală.

— De ce ar avea avocați militari permanent la bază?

— Teoria, presupun. Regulile bătăliei şi aşa mai departe. Cred că forțează limitele.

— Fratele meu a spus că deşteptăciunea moartă construia o întreagă nouă doctrină pentru Orientul Mijlociu. Voia să dețină Planul B. Dacă nu avem un război mare, avem, în schimb, o grămadă de războaie mici. Începând poate cu Irakul. Ea a aruncat zarul. Şi cred că forțele speciale l-au rotit împreună cu ea. Nu se simt bine cu un război mare. Singurul lor joc e mic. Vorbea cineva despre asta la Bragg?

Neagley a negat din cap.

— Genul ăsta de lucruri trebuie să înceapă de la Smith. Este ca spionajul. Trebuie să infiltrezi inima intelectualității. Sau ca o campanie politică. Trebuie să construieşti o circumscripție. Ai nevoie de adeziuni cheie.

— Şi dacă ea câştigă, cine pierde?

— Nu pierde nimeni. Ea nu ar risipi resursele unui război mare. Ar fi cheltuieli suplimentare. Preşedintele e republican.

— Deci e o femeie fără niciun duşman.

— Era bogată, a spus Neagley. Ştiai asta?

— Nu, a spus Reacher.

— Se spune că sunt banii familiei. Şi-a cumpărat o maşină sport ca să-şi sărbătorească promovarea.

— Ce fel de maşină sport?

— Nemțească.

— Un Volkswagen?

— Nu prea cred.

Reacher a răsfoit prin raportul primit pe fax.

— Un Porsche, a spus el. Maşina proprietate personală în care a fost găsită.

S-a uitat pe restul raportului. Cuvinte, hărți, grafice. Şi fotografii. Noroi, urme, răni. I le-a dat pe toate lui Neagley. S-a uitat la rândul ei, în acelaşi fel, cuvinte, hărți, grafice, noroi, urme şi răni.

— Două în piept şi una în cap, a spus ea. Asta e o execuție.

Reacher a aprobat din cap.

— Femeia fără niciun duşman. Dar nu-i chiar aşa. Pentru că nu a fost întâmplător. Nu a fost un jaf. Nu a fost doar un fleac. Chiar şi un prostănac ar fi luat maşina. Ar fi condus-o cu viteză toată noaptea şi ar fi ars-o dimineața.

— Două în piept şi una în cap e practica standard a armatei. În anumite circumstanțe, în anumite unități. Poți să le cauți.

— E o chestie în exclusivitate a armatei?

— Probabil că nu.

— Şi sunt o mulțime de veterani în statul Georgia. Nu ar trebui să îngustăm aria de căutare prea mult. Nu ar trebui să închidem ochii.

Neagley a întors ultima pagină a raportului scris.

— Am putea, la fel de bine, să închidem ochii, a spus ea. Nu e cazul nostru. Poliția Statală l-a luat.

— Câți oameni bogați sunt în armată?

— Foarte puțini.

— Câți sunt şi destul de deştepți să treacă rapid peste toate încercările dure din armată?

— Foarte puțini.

— Aşa că ți se pare că ar putea fi întâmplător?

— Nu cu tipul ăsta de execuție, în niciun caz.

— Deci ea a fost o țintă specifică, oprită în mod deliberat.

— Poți să vezi urmele de cauciucuri în noroi. Tipul a oprit de-a latul străzii. Puțin răsucită ca să o facă să arate credibil. Apoi a coborât şi a aşteptat. Picioare mari. Aşa mai putem îngusta căutarea. Tipul ăsta are numărul 50 la pantofi.

Reacher a luat înapoi hârtiile de la ea. A răsfoit hărțile. Nu erau de felul celor care se vindeau la stația de benzină. Studii guvernamentale detaliate, despre păduri şi cursuri de apă şi drumuri şi căi de orice tip şi pentru orice scop, toate copiate şi prinse împreună pe pagini uşor suprapuse.

— Dar drumul ăla nu ducea de fapt nicăieri. Poate era doar un drum pentru prevenirea incendiilor. Nu e niciun motiv logic să se fi aflat pe acel drum. Trebuie să ocoleşti ca să ajungi acolo şi apoi să te întorci ca să ajungi din nou la drum. Indiferent unde mergi. Prin urmare nu e niciun motiv logic să prevezi că ea va folosi acel drum. Şansele devin din ce în ce mai mici după prima intersecție mare. Ea ar fi putut folosi orice drum. Cu o şansă de zece la unu în cel mai bun caz. Şi cine pregăteşte o ambuscadă cu o şansă de zece la unu? Aşa că trebuie să fi fost o întâmplare.

VP MAGAZIN

— Aşa că să lăsăm Poliția Statală să ia cazul. Îl vor vâna după mărimea pantofilor. Tipul trebuie să fie un jucător de baschet. Apropo, tu ce mărime ai la pantofi?

— 46.

— Asta-i mult sau puțin?

— Nu ştiu.

— Avem nevoie de o probă mai mare. Cât are Joe, de exemplu?

Reacher nu a răspuns.

— Ce e? a întrebat Neagley.

— Scuze, mă gândeam.

— La ce?

— La Joe şi la obiceiurile sale cu privire la încălțăminte. Are acelaşi număr ca mine, cred. Poate cu jumătate de număr mai mare.

— Şi este cu 30 de centimetri mai înalt, din câte îmi amintesc, şi arată şi mai bine, aşa că, dacă aproximăm, am putea rotunji şi spune că mărimea 47 e destul de bună pentru tipi cam de înălțimea ta şi am putea să forțăm până la mărimea 49, poate, pentru a permite nişte variații genetice, ceea ce înseamnă că un tip care poartă mărimea 50 nu are cum să fie mai scund decât tine, cel puțin, dar probabil că e mai mare, ceea ce îl face un fel de maimuță care trăieşte în pădure. Ar trebui să fie uşor de observat. Ar trebui să fie uşor de eliminat suspecții. Poliția Statală se va descurca bine.

— Se presupune că noi supraveghem. Avocații ne-au dat acces.

— Cred că avem deja toate hârtiile de la Fort Smith.

— Cred că trebuie să le-o luăm înainte.

— În ce fel?

— În orice fel care funcționează. Trebuia să fie întâmplător, dar nu poate fi. Sunt o mulțime de ipoteze chiar acolo şi cel puțin una din ele nu poate fi adevărată. Trebuie să ne dăm seama mai devreme sau mai târziu. Pentru că Poliția Statală va întreba. De asemenea mai devreme sau mai târziu. Asta-i al naibii de sigur.

— Bine. Vom face tot ce putem. În plus, autopsia va fi gata.

* * *

Două ore mai târziu raportul autopsiei spunea exact ceea ce aşteptau cu toții. Altminteri sănătoasă. Împuşcătura fatală a fost probabil prima, în piept. Greu să fii sigur, atât pentru patolog cât şi pentru făptuitor, de unde şi următoarele două. Triunghiul vertical. Piept, piept, cap. Treaba terminată.

Toate cele trei gloanțe au fost recuperate din Porsche. Erau puternic deformate, dar aproape sigur erau Parabellum de nouă milimetri. Rana prin care a intrat glonțul în frunte avea exact nouă milimetri. Unghiul era plauzibil pentru un bărbat înalt care trage în jos într-o maşină care stă pe loc. Ceea ce se potrivea cu fotografiile anterioare. Picioarele mari se apropiaseră, apoi s-au

învârtit pe acolo, posibil într-un moment în care au vorbit, apoi s-au dat înapoi şi s-au proptit. Pentru momentul adevărului. Reculul unui pistol de nouă milimetri nu era teribil, dar o bază solidă era întotdeauna o idee bună. Cam la doi metri şi jumătate distanță, a presupus Reacher. Ideal. Piept, piept, cap. Greu de ratat de la doi metri şi jumătate. Nicio alamă în fotografii. Tipul a ridicat tubul gloanțelor. Şi a plecat, în maşina cu care a momit-o.

Un profesionist.

O execuție.

— Bârfa despre carieră pare destul de normală pentru o deşteptăciune, a spus Neagley. A fost un superstar în clasa ei de la West Point. Un soldat cu un fizic decent, dar în principal o tocilară. Prin urmare, a fost întotdeauna destinată camerelor din spate. O urcare lină pe tot drumul. A înflorit cu adevărat la Planuri de Război. Cumva i s-a potrivit. A devenit ea însăşi. A slăbit puțin. A început chiar să-şi cheltuiască banii. Poate s-a simțit ciudată înainte. Asta a fost când a obținut pentru prima dată uniforma extravagantă.

— Ştim ceva despre bani? a întrebat Reacher. Ca, de exemplu, de unde provin?

— Crezi că sunt delicte financiare?

— Cine ştie, cu oamenii bogați? Sunt diferiți de mine şi de tine.

— Am încercat să vorbesc cu familia. Dificil zilele astea, bineînțeles. Cu ea moartă şi tot ce implică asta. Sunt implicate protocoale şi proceduri de urmat. Probabil vom sfârşi vorbind cu avocatul familiei. Dar e bine şi aşa. Treburile astea pot fi complicate. Oricum avem nevoie de el.

— Ceva de folos de la Poliția Statală?

— Caută un tip înalt cu picioare mari. Nu în mod necesar un militar activ. Au mințile deschise. Sunt conştienți că au mulți veterani. Plus o mulțime de puşti care au văzut toate tipurile de execuție din istorie la televiziunea prin cablu. Şi care au arme. Şi maşini.

— Motivul?

— Ei spun că e jaful. Au aruncat o plasă şi au aşteptat să vadă ce se prinde. Ca pescuitul într-o după-amiază în care ți-e lene.

— Pe un drum către nicăieri.

— Ei spun că oamenii mai merg câteodată pe drumul ăla. Ea a mers în acea zi, evident.

— Slabe şanse.

— Dar un loc liniştit şi nederanjat.

— Nu s-a furat nimic.

— S-au panicat şi-au fugit.

— Poliția Statală chiar crede aşa ceva?

— Nu. E o ipoteză politicoasă. Fac tot posibilul să fie corecți pentru că avocații militari le suflă în ceafă. Dar am auzit că de fapt sunt convinşi că e un soldat. Ei presupun ceva romantic, pentru că nu li s-a spus exact cât de deşteaptă era.

— Ar putea fi ceva romantic?

— Nu există dovezi ale unui iubit trecut sau prezent. Sau iubită.

— Femeia cu niciun duşman. Ea câştigă, nimeni nu pierde. Cheltuieli mai mari. Totul e bine. Doar că nu e. Una din aceste presupuneri e greşită. Care e?

— Tu ai spus că a fost o întâmplare, Reacher. Era un drum care nu ducea niciunde. Tocmai mi-ai spus asta.

— Care era maşina momeală? Ştiu?

— Urmele sunt unele obişnuite Firestones. Le au un milion de maşini. De la maşinile de mărime medie la camioanele medii. Şi, înainte să întrebi, da, armata le foloseşte pe scară mare. Am verificat şi sunt şi la maşina cu care am venit aici.

— Ai condus de la Bragg?

— Nu e aşa departe. Oamenilor normali le place să conducă mai mult decât îți place ție.

— Ne vor cere o listă cu mărimea pantofilor de la Fort Smith, a spus Reacher. Asta va urma.

— La Smith sunt toți din forțele speciale. Tipii ăia sunt mai mici decât normal. Pariez că toți au mărimea 43.

— Nu asta-i ideea. Nu le putem da aşa ceva. Nu fără avocați. Se va vorbi despre asta luni întregi. Totul e gata să se transforme într-un coşmar.

* * *

Treizeci de minute mai târziu rezultatul final al autopsiei a venit pe fax şi apoi telexul s-a trezit la viață cu un nou raport de la Fort Smith. Patologul din Atlanta a cântărit şi a măsurat şi a împins şi a împuns şi a radiografiat. Crawford fusese subțire, dar avea un corp bine tonifiat. Toate organele erau în stare perfectă de funcționare. În copilărie a avut ruptă clavicula dreaptă şi antebrațul drept, care au necesitat timp îndelungat pentru vindecare. Fusese recent la un tratament de îndreptare a dinților. Analiza toxicologică era curată, nu erau urme de activitate sexuală recentă şi nu a fost niciodată însărcinată. Inima şi plămâni ca ai unei adolescente. Nimic nu era greşit la ea, cu excepția gloanțelor.

Telexul de la Smith arăta ceva inițiativă. Militarii de acolo au făcut o treabă bună în timpul de o săptămână de când preluase Crawford postul. Şapte zile complete. O mulțime de discuții. O mulțime de întâlniri. Agende diferite, alegători diferiți. Nu doar ofițeri. A vorbit cu subofițeri şi cu recruți. A mâncat la popotă în două seri şi a ieşit în cinci. A luat recomandări de la personalul de la popotă. Ceea ce era o chestie deşteaptă. Ei aveau posturi pe termen lung şi se putea avea încredere că ştiau locurile de întâlnire locale. Care erau la o oră distanță, cel puțin, pe drumurile din pădure. Reacher a verificat iar hărțile şi le-a localizat pe toate. Locuri de barbacue, baruri, restaurante de familie şi

chiar un teatru itinerant. În niciun loc nu se putea ajunge în linie dreaptă. La fiecare destinație puteai să ajungi după un număr de trasee întortocheate. Drumurile au fost făcute pentru scopuri forestiere, nu pentru facilitarea transportului. Existau speculații că Porsche-ul, o maşină joasă, nu s-ar fi descurcat prea bine. Dar Crawford nu a raportat nicio problemă. Ea a ieşit şi a venit înapoi în siguranță, exact de cinci ori. Un ofițer tânăr, ieşit din bula DC-ului, făcând multe lucruri. Reacher a mai văzut asta înainte.

— Biroul de protocol nu-i poate găsi părinții, a spus Neagley intrând. Ei cred că tatăl e decedat. Dar nu sunt siguri. Şi nu au numărul mamei. Sau o adresă. Încă mai caută.

Apoi ofițerul moale a apărut în fața ei, cu un telex în mână.

Poliția Statală din Georgia a făcut o arestare.

Nu un soldat.

Nu un veteran din armată.

* * *

Reacher a sunt imediat la Fort Smith. Suspectul era un bărbat negru care trăia singur într-o cabană pe un mal noroios al unui lac de la 60 de kilometri nord şi est de post. Avea doi metri înălțime şi purta pantofi mărimea 50. Conducea o camionetă Ford Ranger cu cauciucuri Firestone şi deținea un pistol de nouă milimetri.

A negat totul.

Reacher s-a uitat la sergentul moale care stătea în fața lui şi i-a spus:

— Eşti la comandă acum, soldat. Sergentul Neagley şi cu mine mergem la Smith.

* * *

Neagley a condus, în maşina ei de la Bragg. Era un Chevrolet gri, cu cauciucuri Firestone. Excursia avea cam 200 de kilometri, mai mult sau mai puțin, spre est de Benning. Cel mai mult trecea prin pădure. Frunzele verzi noi de primăvară străluceau în soare.

— Vom numi asta teoria prinderii în plasă, a spus Reacher. Ca pescuitul într-o după amiază în care ți-e lene. Din când în când tipul iese din lac se postează pe un drum lăturalnic şi prinde ceva. Ca Robin Hood. Sau ca un uriaş de sub pod. Când e lună plină. Sau de câte ori are nevoie să mănânce. Sau cândva. Ca un basm.

— Sau poate iese în fiecare zi. Dar prinde ceva doar din când în când. Ambele variante sunt posibile. Astea sunt pădurile din Georgia. Gândeşte-te la furturile de maşini din LA. Sau la furturile din New York. Rutină. Poate asta e versiunea locală. Adaptarea la mediu.

— Atunci de ce hoții de maşini nu i-au furat maşina? De ce în loc de asta au executat-o foarte clinic.

— Nu ştiu.

— În primul rând, de ce a oprit?

— El a blocat drumul.

— Dar nu era necesar ca ea să se apropie şi să vorbească cu tipul. Faptul că era la Planuri de Război înseamnă că nu era idioată. A fost la West Point. Era o femeie care conduce singură. Ar fi trebuit să stea la o sută de metri distanță şi să evalueze amenințările.

— Poate că aşa a făcut.

— Da sau nu?

— Da. Aşa a făcut. Era o femeie care conducea singură.

— În acest caz a concluzionat că tipul nu e o amenințare. A condus direct spre el cu fereastra deschisă. Ar fi făcut asta dacă era un străin de doi metri pe care nu l-a văzut în viața ei? Cu o camionetă stricată? Sunt sigur că a văzut toate filmele. Cu lanțuri şi muzică de banjo.

— Bine, s-a simțit în siguranță cu tipul. Poate-l cunoştea. Sau credea că-l cunoaşte. Sau cunoştea genul lui.

— Exact, a spus Reacher. Ceea ce înseamnă că era un militar activ. Probabil în uniformă. Posibil chiar cu un vehicul militar. Nu cu un grad mult mai mic decât al ei. Sau poate egal sau mai mare. Ca ea să se simtă cu adevărat confortabil. Vreau să-l găsim pe tipul potrivit. Altfel, care e motivul? Şi întotdeauna am crezut că să-l găseşti pe tipul potrivit înseamnă să nu-l iei pe tipul greşit.

— Vor spune că tipul are cauciucurile potrivite.

— La fel ca încă un milion de alți oameni.

— Are gloanțele potrivite.

— La fel ca încă un milion de alți oameni.

— Are picioarele potrivite.

* * *

Neagley a citit o mulțime de cercetări despre prima impresie, acele secunde subliminale nemiloase în care un om îl judecă pe altul, după un milion de lucruri diferite, toate pe loc ca un computer, toate conducând la un răspuns imediat şi inevitabil da sau nu: Ar trebui să rămân sau ar trebui să plec? Din păcate suspectul Poliției Statale a primit un scor foarte mic la acest test. Neagley ştia că simțul său de evaluare a amenințărilor ar putea fi mai puternic decât al lui Crawford, cu un ordin de mărime, dar chiar şi aşa ar fi păstrat distanța şi s-ar fi apropiat cu grijă, şi numai după ce şi-ar fi blocat uşile şi ar fi scos pistolul.

L-au văzut pe tip într-o celulă din arestul poliției, care era la zece minute de Smith. Avea un fel de tulburare de creştere. Pituitară, probabil. Un

dezechilibru hormonal. Ar fi trebuit să fie de mărime medie, dar oasele lungi din brațe şi picioare l-au făcut mai lung decât fusese în intenția naturii, palmele şi laba picioarelor erau tot uriaşe, fața îi era foarte lungă, cu o bărbie ca o daltă sub ea şi o frunte îngustă deasupra.

— A cerut un avocat? a întrebat Reacher.

— A renunțat, a spus şeriful regional. Crede că oamenii nevinovați nu au nevoie de avocați.

— Asta-i baza pentru o pledoarie pentru nebunie.

— Nu, eu cred că asta vrea să spună.

— Atunci ar putea fi adevărul. Câteodată chiar este.

— Are picioarele şi pistolul şi cauciucurile. E o combinație rară.

— Un tip cu mâini aşa de mari preferă o armă de vânătoare.

— Ne-a spus că are un pistol de nouă milimetri.

— Ar putea. Dar l-a şi folosit?

— Crezi că ar trebui să-l întreb? Ce altceva are de gând să ne spună?

— Ai verificat urmele de paşi?

— A plouat din nou aproape imediat. Fotografiile sunt tot ce avem. Niciun model. Nu că am fi putut avea oricum vreun model. Tipul greşit de noroi. Mai mult ca turba lichidă. Prea spongios. Îmi cer scuze în numele statului Georgia pentru calitatea proastă a noroiului nostru. Nu e ceea ce vă aşteptați, ştiu. Dar spongios sau nu, am măsurat urmele cu o riglă. Erau mărimea 50. La fel ca cizmele pe care le purta când l-au adus aici.

— Deci nu puteți compara nici cauciucurile. Nu chiar. Pentru crestături sau uzură.

— Fotografiile arată clar marca.

— A spus unde era în acel moment?

— Singur acasă. Fără martori.

— Aşa că e un caz închis?

— Poliția Statală îşi exprimă satisfacția considerabilă în ceea ce priveşte rezultatul. Dar niciun caz nu e închis până nu spune asta marele juriu.

— Mai caută?

— Nu cu aceeaşi forță. Care e problema ta, maiorule?

— Tipul ăsta trăieşte singur într-o cabană. Ştii ce înseamnă asta? Oamenii sunt speriați când se uită la el. E respingător. Asta a auzit întotdeauna, de când era mic copil. Problemele astea de creştere apar devreme. Deci, când a venit vremea să câştige un ban, de ce ar alege rolul unui escroc fără probleme, amorțind simțurile şoferilor care trec cu un fals sentiment de securitate? De ce s-ar fi aşteptat să aibă succes cu asta, având în vedere modul în care a fost privit toată viața lui? Cred că este urât, dar cred că e nevinovat. De fapt cred că e nevinovat din cauză că e urât.

— O mulțime de oameni arată ciudat. Asta nu-i împiedică să muncească.

— Se întâmplă des asta? E o chestie obişnuită pe-aici? Să fie oameni opriți cu defecțiuni false?

— N-am mai auzit.

— Deci tipul ăsta a inventat şi asta?

— Are picioarele şi pistolul şi cauciucurile, a spus polițistul regional. E o combinație rară.

* * *

I-au dat lui Reacher camera Carolinei Crawford, la cartierul ofițerilor vizitatori de la Fort Smith. Sergenții au luat toate bunurile ei, ca parte a anchetei, şi oamenii de serviciu au făcut curățenie. Unele din suprafețe mai erau umede. Neagley era în apartamentele subofițerilor. S-au întâlnit la prima oră a doua zi dimineața la popotă pentru a lua micul dejun şi a bea o cafea, apoi s-au dus la birou să se uite la hărți. Comandantul local era un căpitan pe nume Ellsbury. Era un tip foarte organizat, conducându-şi unitatea cu o mână forte şi era foarte mândru de asta. El realizase tot felul de hărți, inclusiv studiile guvernamentale pe care le văzuse înainte, plus foi topografice de mari dimensiuni legate într-un atlas şi chiar o hartă a distribuției artileriei antiaeriene din partea sudică a statului.

Reacher a început de la capătul îndepărtat al unei potențiale călătorii la întâmplare, de la ceea ce studiul guvernamental numea bar, iar foile topografice mai vechi îl numeau Negro Night Club. Era cam la 50 de kilometri. O oră cu maşina, probabil, având în vedere condiția drumului. Nu era o cale directă de a ajunge acolo. Un client care intenționează să plece de la Fort Smith ar trebui să părăsească drumul regional la prima intersecție, apoi să treacă prin pădure pe oricare din cele zece căi potențiale, toate înclinate şi curbate, nici unul în mod evident mai bun decât celălalt. Drumul folosit de Crawford nu avea nimic care să-l recomande. Nu în termeni de eficiență. S-ar fi putut chiar să adauge o distanță inutilă. Trei sau patru kilometri.

— De ce s-ar fi aşezat acolo tipul cu picioare mari? Ar fi putut sta zile întregi fără să treacă nimeni. Şi, în nouă cazuri din zece, cei care ar fi trecut ar fi fost soldați. De aici. Ce fel de plan de afaceri e ăsta? A decis să trăiască din jefuirea celor din Delta Force sau de la Army Rangers? Mare noroc cu această alegere a carierei.

— De ce s-ar fi aşezat cineva acolo? a întrebat Ellsbury. Dar ştim că cineva a făcut-o.

— Crezi că tipul pe care l-au luat a făcut-o? Două în piept şi una în cap? Asta-i o tehnică învățată. Ținteşti în centru un pic spre stânga, ținteşti din nou în centru, un pic spre dreapta, una în cap pentru eventualitatea că a ratat împuşcăturile din piept. E relativ precis. Se practică.

— Ei o practică aici. Dar nimeni nu a plecat de aici nejustificat înainte să plece ea. Nu era unul de-al nostru aşteptând acolo.

— Şi mă îndoiesc că un tip cu o tulburare a scheletului ar face o defecțiune fină la motor.

— Are cauciucurile şi pistolul şi picioarele. E un negru ciudat care trăieşte singur într-o cabană. Suntem în 1989, dar e Georgia. Câteodată e încă 1959. Tipul acesta ar face-o. Nu ar fi nici primul nici ultimul.

— Vreau să văd eu însumi drumul, a spus Reacher.

* * *

Neagley a condus, cu Reacher în față şi Ellsbury în spate. Au părăsit drumul regional la prima intersecție, într-o rețea de drumuri şi apoi în cele din urmă pe o panglică neagră nu chiar cu două benzi printre copaci, cel mai adesea dreaptă şi însorită, mărginită de noroi fin şi negru, spălată din nou de ploaie. Ellsbury a privit înainte printre scaune şi i-a arătat lui Neagley un loc la aproximativ trei sute de metri, după o curbă uşoară.

— Aia-i scena, a spus el.

Erau destule posibilități pentru evaluarea amenințărilor. Neagley îşi imaginã că vede vehiculul stricat, scoate schimbătorul din viteză şi lasă motorul să meargă în gol şi ar putea opri la două sute de metri, sau la o sută, sau la cincizeci, sau oriunde ar fi vrut. A oprit exact unde a spus Ellsbury că s-a întâmplat. Nu era nimic de văzut. Noroiul era mat şi plat şi uniform, uşor marcat de picăturile de ploaie. Dar urmele din fotografii îi spuseseră povestea. Un vehicul fusese parcat chiar acolo, de-a lungul drumului nu chiar cu două benzi şi un tip s-a dat jos şi a aşteptat în fața maşinii, probabil pretinzând că se uită sub capotă.

Au coborât toți, făcând urme proaspete în noroi, adânci şi prelingându-se unde era gros şi spongioase şi mai şterse unde nu era. Aerul mirosea a ploaie şi soare şi pământ şi pin. Reacher s-a uitat în spate şi s-a uitat în față.

— Bine, am văzut destul, a spus el.

Apoi s-a uitat din nou în față.

Venea o maşină. Negru cu alb. O maşină de poliție. Poliția Statală. Un reflector pe stâlp şi un girofar pe acoperiş ca o mică pălărie roşie. Un tip în spatele volanului. Altfel goală.

Maşina a oprit simetric față de cea a lui Neagley, bot în bot pe cealaltă parte a drumului. Polițistul a coborât. Un tip tânăr, cu păr blond şi fața roşie. Construit ca o parte dintr-un tip puternic. Avea ochii mici şi adânciți în cap. Îl făceau să pară răutăcios.

— Se presupune că armata ne anunță înainte să se amestece la locul crimei, a spus el.

— Lucrezi la acest caz? a întrebat Reacher.

— Doar arunc o privire, din curiozitate.

— Atunci dispari.

— Ce?

— Dispari.

Tipul s-a apropiat şi s-a uitat la pieptul lui Reacher. Armata Statelor Unite. Reacher.

— Tu eşti băiatul căruia nu-i place ce am lucrat noi, a spus el.

— Eu sunt băiatul? a întrebat Reacher.

— Tu crezi că l-am luat pe tipul greşit.

— Tu crezi că l-ați luat pe tipul corect?

— Sigur. E dovedit ştiinţific. O mulţime de oameni au cauciucuri Firestone, şi o mulţime au muniţie de nouă milimetri, dar nu sunt mulţi cu numărul 50 la picior, aşa că atunci când le pui toate împreună e ca atunci când apar trei cireşe la automatul de jocuri de noroc.

— Tipul are un avocat?

— Sigur. Avocatul din oficiu.

— Şi avocatul din oficiu a fost de acord?

— Bineînțeles.

— Şi asta nu te îngrijorează? Crezi că argumentul celor trei cireşe va rezista la cea mai mică examinare? Ai fost bolnav în ziua în care v-au învățat să gândiți?

— Acum eşti supărător.

— Încă nu, a spus Reacher. Vei observa diferența.

— E un drum public. Te-aş putea aresta.

— Teoretic posibil. Şi eu m-aş putea întâlni cu Miss America.

— Plănuieşti să rezişti?

— Poate te voi aresta eu pe tine.

— Pentru ce?

— Sunt sigur că putem găsi ceva. Un pic din asta şi un pic din aia. Am putea găsi trei cireşe ale noastre.

— Încearcă, a spus tipul.

Se ridică şi îşi scutură umerii. Civili locali cu capete înfierbântate, cu pistoale în buzunar şi puncte de vedere de dovedit.

— Sergent, arestează-l, a spus Reacher.

Neagley a făcut un pas în față.

Față în față cu polițistul.

— Domnule, mă voi apleca şi vă voi lua arma din toc, a spus ea.

— Micuță doamnă, nu cred, a spus tipul.

— Dacă mă vei împiedica în orice fel, îți voi pune cătuşele, a spus Neagley.

Tipul a împins-o în piept.

Ceea ce a fost o greşeală din mai multe puncte de vedere. Disciplina militară nu permitea atacurile deținuților. Şi Neagley ura contactul fizic. Nimeni nu ştia de ce. Dar era o chestie recunoscută. Nu suporta să fie atinsă. Nici măcar nu dădea mâna. Nici măcar cu un prieten. Aşa că furia se ridica în ea şi putea produce o reacție.

Pentru polițist rezultatul reacției a fost un nas spart şi o lovitură în vintre. Ea s-a proptit cu un picior în spate şi a lovit cu marginea palmei în fața

tipului, de jos în sus, o lovitură arcuită ca a unui boxer de categoria muscă aruncând o geantă grea, şi sângele s-a împrăştiat în aer, iar tipul a alunecat în spate pe călcâie, ea l-a împins încă doi metri cu lovitura şi el s-a dat cu fundul pe roata din față a maşinii oftând şi pufăind şi scâncind.

— Simte-te liber să faci o plângere oficială, a spus Reacher. Voi depune jurământ ca martor. Despre cum ai luat-o de la o fată. Vrei să apară asta în dosar?

Se pare că tipul nu dorea. Doar şi-a fluturat mâinile, mut.

A dispărut.

— Sunt de acord că tipul era un idiot, a spus Neagley în maşină în drum spre bază.

— Dar? a întrebat Reacher.

— De ce eu? De ce n-ai făcut-o tu?

— Cum se spune în Anglia, de ce să-ți cumperi câine şi să latri tu[1]?

* * *

Când au ajuns înapoi la bază sergentul lui Ellsbury avea un mesaj telefonic pentru Neagley. A telefonat apoi s-a întors şi a a spus:

— Au găsit adresa părinților lui Crawford. La plural. Acum cred că tatăl mai trăieşte. Dar telefonul nu trece de camera servitorilor. N-au putut stabili dacă familia Crawford este acasă sau nu în acest moment. Cred că majordomul e prea discret. Vor pe cineva să meargă acolo să arunce o privire.

— Unde e? a întrebat Reacher.

— Myrtle Beach.

— Asta-i în Carolina de Sud.

— Care e un stat învecinat. Cred că am putea să ne oferim voluntari.

— De ce?

— De ce nu? E un pariu de câştigat aici.

* * *

Neagley a condus. Un stat învecinat, dar sute de kilometri. Au luat-o pe I-16 spre I-95, şi s-au îndreptat spre nord, apoi au mers pe şosele interstatale pentru ultima parte a drumului, la mijlocul după-amiezii. Aveau o adresă, dar nu şi o hartă a străzilor, aşa că au întrebat la benzinării până au fost îndreptați în direcția bună, care s-a dovedit a fi o enclavă luxoasă între căi navigabile interioare şi ocean. Un drum îngrijit trecea prin ea, cu străzi scurte care se înfundau în capăt, care o luau la stânga şi la dreapta ca nişte coaste. Strada familiei Crawford era pe marginea oceanului. Era un conac mare cu fața spre mare, pe o suprafață mare cu o plajă privată.

[1] Expresie englezească însemnând *de ce să faci tu ceva când o poate face altcineva pentru tine sau ai plătit pe cineva pentru asta.*

Părea închisă.

Ferestrele aveau obloanele închise din interior. Suprafețe vopsite, reflectând orbeşte prin sticlă.

— E evident sunt plecați, a spus Neagley. Caz în care ar trebui să vorbim cu majordomul. Nu ar trebui să acceptăm *nu* ca răspuns. Să te eschivezi e uşor la telefon. Față în față este mai greu.

— Mie-mi convine, a spus Reacher.

Au intrat pe un drum lung pietruit, cauciucurile Firestone răpăind şi s-au oprit brusc la uşa din față, dar era închisă şi zăvorâtă, aşa că au mers pe pietriş până în spate, unde o uşă era de asemenea închisă şi zăvorâtă. Intrarea servitorilor era momentan nefolosită.

— Deci unde e servitorul? a întrebat Reacher. Cât de discret poate fi un om?

Era acolo şi o clădire cu garaje. Cele mai multe boxe aveau uşi, dar una era o trecere către o curte din spate. În trecere era parcată o maşină. Una veche, decolorată de soare şi învechită. Un vehicul plauzibil pentru majordom.

Deasupra garajelor era un apartament. Toate ferestrele dormitoarelor şi ornamentele din scândură erau murdare de la aerul sărat. O scară exterioară ducea la uşă.

— Acest loc este atât de luxos că până şi oamenii de jos stau sus, a spus Reacher.

El s-a dus primul, cu Neagley lângă umărul lui şi a bătut la uşă. Uşa s-a deschis imediat. Ca şi cum erau aşteptați. Şi chiar erau, a presupus Reacher. Maşina lor a făcut destul zgomot.

O femeie. Probabil de vreo 60 de ani şi tensionată. Rochie de casă. Încheieturi ca nucile. Muncită din greu.

— Da? a spus ea.

— Doamnă, suntem din Armata Statelor Unite, a spus Reacher şi trebuie să ştim unde se află acum domnul şi doamna Crawford.

— Din cauza la fiicei lor?

— În acest moment, până nu aflu unde sunt, nu am libertatea să spun din ce cauză.

— Mai bine intrați şi vorbiți cu soțul meu, a spus femeia.

Care nu era majordomul. Nu dacă emisiunile văzute la televizor erau adevărate. Acesta era de tip învins, slab şi îndoit de muncă, cu mâini mari bătătorite. Un grădinar, poate.

— Care este numărul dumneavoastră de telefon? a întrebat Reacher.

Le-au spus şi Neagley a aprobat din cap.

— Sunteți singurii oameni pe-aici acum? a întrebat Reacher.

Au răspuns că *da* şi Reacher a spus:

— Atunci cred că armata v-a sunat deja. Din anumite motive numărul dumneavoastră e singurul pe care-l avem.

— Familia e plecată, a spus tipul învins.

— Unde?

— Ar trebui să ştim despre ce este vorba, a spus femeia.

— Nu puteți să ascundeți aceste informații. Nu aveți dreptul.

— Deci e despre fiica lor. Sunt veşti proaste, nu?

Camera era mică şi înghesuită. Tavanul era jos din cauza cornişelor. Mobila era modestă şi nu prea multă. Încăperea era în mod clar inadecvată. Hârtii esențiale erau stivuite pe masă. Facturi şi scrisori. Podeaua era goală. Exista şi un televizor. Pe un raft erau trei cărți şi o jucărie broască pictată în argintiu. Sau un tatu. Ceva ghebos. De vreo cinci centimetri. Ceva chircit.

— Mă scuzați, a spus Reacher.

S-a apropiat.

Nu era o broască. Nu era un tatu. Era o maşină de jucărie. O maşină sport. Argintie. Un Porsche.

Reacher a păşit mai departe spre masă. A luat un plic.

Un extras de cont. Un cont de economii. Aproape o sută de dolari în el.

Era adresat lui H&R Crawford, la adresa pe care o avea armata, iar numărul de telefon era şi el acelaşi.

Nu erau informații filtrate.

— Domnule, doamnă, îmi pare rău, dar este datoria mea ca în numele Comandantului Suprem să vă anunț că fiica dumneavoastră a fost victima unui omor cu două seri în urmă. Circumstanțele se investighează încă, dar ştim că moartea a fost instantanee şi nu a simțit nicio durere.

* * *

Ca mulți alți militari Reacher şi Neagley au mai transmis mesaje despre decese şi erau antrenați. Nu erau sensibili, ca nişte vecini. Modul armatei era aproape sumbru, dar îmbrăcat cu sentimente puternice, cum ar fi curajul, slujirea şi sacrificiul. În cele din urmă părinții au început să pună întrebări, iar ei au răspuns la ce au putut. Carieră bună, dar cu ghinion.

— Povestiți-ne despre ea, a spus Neagley, iar Reacher a presupus că era sută la sută interes profesional, dar jucat bine în context psihologic.

Femeia a spus povestea. Mama. A izbucnit din ea. Ea era bucătăreasă. Tipul învins era grădinarul. Tatăl. Caroline era fiica lor. Singurul copil. A crescut acolo, deasupra garajelor. Nu i-a plăcut. Îi plăcea ce era în casa cea mare. Era de zece ori mai deşteaptă decât ei. Nu era drept.

— A lăsat impresia că provenea dintr-o familie bogată, a spus Reacher.

— Nu, totul era al ei, a spus tipul învins. Ea e plătită cu o avere. E o slujbă guvernamentală. Oamenii ăştia au grijă unul de celălalt. Şi pensiile la fel, mă aştept. Tot felul de beneficii.

— Niciun testament? Nicio moştenire?

— I-am dat treizeci şi cinci de dolari când a plecat la West Point. Erau toate economiile noastre. E tot ce a primit vreodată. Orice altceva, ea a câştigat.

— Pot să folosesc telefonul? a întrebat Reacher.

Ei au răspuns afirmativ, iar el a sunat la Pentagon. Un număr de pe o masă din afara unui birou cu o fereastră. La care a răspuns un sergent.

— E acolo? Sunt fratele lui.

Vocea lui Joe s-a auzit pe linie.

— Spune numele unui restaurant cu fripturi bune în Alexandria, deschis până târziu, a spus Reacher.

Joe i-a spus.

— Ne întâlnim acolo la ora nouă în seara asta, a spus Reacher.

— De ce?

— Ca să te țin la curent.

— Cu Crawford? E ceva ciudat?

— Multe lucruri. Trebuie să verific o idee cu tine.

* * *

Neagley a condus. Înapoi pe I-95. Sute de kilometri. La fel de departe ca de la Fort Smith la Myrtle Beach, din nou. Au stat pe partea stângă a Potomacului şi au ajuns în Alexandria la nouăzeci de minute după ce s-a întunecat. Au întârziat cinci minute la restaurant. Lângă uşă stătea un tip, nefăcând nimic. Haine obişnuite. Aproape convingător.

Neagley a mers şi s-a aşezat la o masă de o persoană. Apoi Reacher a mers şi s-a aşezat cu Joe. Fețe de masă albe, lumina lumânărilor, vinuri rubinii, o atmosferă discretă. Mai era un tip în haine obişnuite singur la o masă, în partea cealaltă a încăperii față de Neagley. Simetric.

— Văd că ți-ai adus câinele de atac cu tine, a spus Joe.

— Văd că tu ți-ai adus doi, a spus Reacher.

— Crawford e un rahat serios. S-ar putea să fie necesare acțiuni urgente.

— De asta e Neagley aici.

Au comandat. Supă de ceapă şi antricot pentru Reacher, foie gras şi filet mignon pentru Joe. Cartofi prăjiți pentru amândoi, vin roşu pentru Joe, cafea pentru Reacher. Şi apă plată. Fără discuții convenționale.

— M-a intrigat drumul de la început, a spus Reacher. Nu ducea nicăieri. Un loc absurd unde să pui o capcană. Nu putea fi întâmplător. Dar nici premeditarea nu are sens. Ea putea să aleagă între trei sau patru destinații şi cam patruzeci de drumuri diferite pe care să ajungă acolo. Apoi mi-am dat seama. Un tip cu adevărat deştept a ignorat destinația. Nu a încercat să prezică cum va ajunge ea de la A la B sau C sau D. S-a gândit că toate drumurile erau egale. Cel puțin din punct de vedere al transportului. Dar nu erau egale în alte feluri. Nu emoțional, de exemplu. Uneori uit că oamenilor normali le place să conducă mai mult decât îmi place mie. Aşa că un tip deştept s-ar fi întrebat ce drum ar fi folosit ea doar de distracție. O femeie tânără cu o maşină sport nou-nouță. Nicio competiție. Era un drum grozav. Coborâşuri, curbe frumoase, copaci, raze de soare, mirosul aerului curat. Şi

sunete grozave, probabil. Un drum pe care să mergi cu fereastra coborâtă. Un tip deştept ar fi fost capabil să prezică asta.

— Un tip deştept cu pregătire militară, a spus Joe.

— Din cauza celor trei împuşcături? Sunt de acord. E un moment de mare tensiune. E un automatism. Memoria musculară. Ani de antrenament cu arme. Tipul e unul dintre noi.

— Dar care dintre noi şi de ce?

— De aici totul devine extrem de speculativ. Nu era bogată. Ştiu asta acum. Ar fi trebuit să o ştiu cu mult timp în urmă. Era chiar acolo, în raportul final de la autopsie. Făcuse recent un tratament de îndreptare a dinților. O fată bogată l-ar fi făcut cu ani în urmă. La adolescență. Aşa că nu erau bani în familie. I-am întâlnit părinții. Aveau treizeci şi cinci de dolari la fondul pentru colegiu. Nu avea unchi bogați. Ei credeau că ea i-a câştigat pe toți. Un serviciu guvernamental. Credeau că a câştigat o avere. Dar noi ştim că nu a fost aşa. Un proaspăt locotenent colonel nu-şi putea permite un Porsche. Dar ea şi-a luat unul. Cu ce?

— Tu să-mi spui.

— Era la Planuri de Război. Să presupunem că vindea informații unui guvern străin. Poate Irak. Ei ar fi plătit o avere. Ea scria planul. Ar fi fost aruncați direct în gura lupului.

— Posibil, a spus Joe. Teoretic. Scenariul cel mai prost.

— Vom avea o problemă cu Irakul?

— Probabil, a spus Joe. Vor Kuweitul. Anul viitor, sau următorul. Va trebui să-i scoatem de acolo. Probabil cu baza în Arabia Saudită, cu Armata Navală în Golf. Nouă unități întregi.

— Aşa că ei vor acest plan. Şi plătesc pentru el, cuvânt cu cuvânt. Unei femei care poate că nu vrea să mai fie săracă. Bârfele spun că a înflorit la Planuri de Război. În cele din urmă a început să cheltuie din bani. Numai că nu a fost în cele din urmă. Poate că au fost primii bani pe care i-a avut vreodată.

Joe n-a spus nimic.

— Contraspionajul trebuie să fi fost atent la chestiile astea, a spus Reacher. Dar dintr-un anumit motiv au pierdut-o şi aşa că i-a mers foarte mult timp. A devenit o legendă. Banii familiei. Cea mai bogată femeie. Se ascundea la vedere. Apoi ceva s-a schimbat. Brusc au descoperit-o.

— Cum? a întrebat Joe.

— Ar putea fi mai multe motive. Ar putea fi noroc chior.

— Sau?

— Ar putea fi un nou comandant al contraspionajului. Poate noul comandant a adus cu el piesa lipsă din puzzle. Dintr-odată doi cu doi fac patru. Ceea ce ar putea fi noroc chior de alt fel. Dar se întâmplă.

Joe nu a spus nimic.

— Dar hai să înghețăm acțiunea fix aici, a spus Reacher. Să ne uităm la ea din punctul de vedere al noului comandant. În acest moment e singurul care are toate piesele. E singurul care poate vedea întreaga imagine. Singurul din lume. E o poziție singuratică. Nu mai ştie nimeni. Dar totul se rezumă la cine altcineva mai ştie. Pentru că nimeni altcineva nu trebuie să ştie. E doar Irak, dar cine va crede asta? Se va produce panică în masă. Orice plan va fi considerat compromis. Strategia Sovietică va cădea. Nimic nu va mai fi crezut. Aşa că e vital ca nimeni să nu mai ştie. Fără exagerare. Niciodată. Nimeni. Doi nu pot păstra un secret. Dar ea trebuie să fie oprită. Şi trădătorul primeşte pedeapsa cu moartea. Noul comandant concluzionează că trebuie să o facă el însuşi. E singurul mod de a opri totul. Aproape un moment istoric. Lumea va fi salvată. Cel mai mare pariu. Dar lumea nu va şti niciodată. Aşa că e ironic şi abil şi nobil şi etic. Ca o datorie patriotică.

Joe n-a spus nimic.

— Cred că un nou comandant la aşa o unitate ar fi destul de deştept să se gândească la chestia cu maşina sport şi cu drumul, a spus Reacher.

— Tipul avea numărul 50 la pantofi, a spus Joe.

— Avea maximum numărul 50. Nu poți să faci urmele picioarelor mai mici, dar poți să le faci mai mari. Cred că aş putea să încalț nişte tenişi, ceva strâns şi să-mi să-mi bag întregul picior într-un pantof mărimea 50. Strâns şi solid. Nu ca pantofii clovnilor. Aş putea umbla în jur lăsând urme ca un astronaut pe lună. Ştii de unde mi-a venit ideea?

— Nu, a spus Joe.

— A doua oară când am locuit în Okinawa. Aveai şase ani. Poate şapte. Te-ai băgat într-o chestie când te-ai trezit dimineața devreme şi ai tropăit în jur în cizmele tatei. N-am ştiut de ce. Poate a fost un gând nou apărut. Poate încercai, realmente, să-i umpli pantofii. Dar ar fi trebuit să te aud. Şi i-ai făcut necazuri cu mama pentru că a făcut urme pe covor. De acolo mi-a venit ideea.

— Mulți oameni trebuie să fi făcut asta.

— Câşi au crescut şi au devenit comandanți recent promovați ai unei unități de contraspionaj?

Joe n-a spus nimic.

— Gândindu-mă în urmă, te-ai descurcat foarte bine la telefon. Trebuie să fi fost foarte şocat. Dar nu ai uitat să pui întrebările evidente, ca *Cine a murit?* Şi ai întrebat cum, ceea ce a fost bine, şi eu am răspuns că împuşcată pe un drum singuratic, dar apoi tu ar fi trebuit să întrebi cum a fost împuşcată pe un drum singuratic, pentru că un lunetist ascuns în copaci era la fel de plauzibil ca o ambuscadă. Pe drumuri lăturalnice. Dar nu ai întrebat cum a fost împuşcată pe un drum singuratic. Ar fi trebuit să-ți pregăteşti partea asta mai bine. Şi ai devenit nervos. N-ai trecut peste asta. M-ai întrebat ce am de gând să fac. Şi ai dat-o-n bară total cu cele şase sute nouăzeci şi trei de mile. Eşti un tip precis, Joe. N-ai fi greşit. Şi sunt sigur că n-ai făcut-o. Ai crezut că

Benning e la aceeaşi distanță pe care o ştiai sigur. Aceeaşi rază. Şi distanța pe care o ştiai sigur era de la biroul tău la Fort Smith. Pentru că tocmai ai condus pe ea. De două ori. Înainte şi înapoi.

— Interesantă ipoteză. Ce ar face un polițist ipotetic cu asta? a întrebat Joe.

— S-ar simți, ipotetic, mai bine fără un tip în hol şi unul în cameră.

— Dar Neagley?

— Ea a condus. Merita să mănânce.

— Crawford e un rahat serios.

— Relaxează-te, a spus Reacher. Polițistul ipotetic nu vede vreo problemă. El e o persoană din lumea reală. Sunt sigur că analiza lui ar fi la fel ca cea a ipoteticului comandant de unitate. Dar e o problemă. Presupun că mărimea ipotetică 50 trebuia să fie o cale închisă pentru totdeauna, dar nu a funcționat. Suspectează un tip. Mărimea 50, aceeaşi muniție ca ipoteticul comandant al unității, pe care o face singur, şi aceleaşi cauciucuri, toate pură coincidență, dar ei le numesc trei cireşe la un automat pentru jocuri de noroc. Tipul a încurcat-o.

— Ce ar trebui să facă un ipotetic comandant al unității?

— Sunt sigur că există un cod. Probabil prin biroul preşedintelui. Lucrurile se opresc. Băieții îi dau drumul.

Joe n-a spus nimic.

— Apoi cazul rămâne înghețat pentru totdeauna.

— Bine, a spus Joe.

Apoi a spus:

— Eşti un polițist dat naibii, să-ți dai seama de toate astea.

— Nu, sunt un polițist dat naibii să nu-mi dau seama, dar să te chem să mi le confirmi oricum. Şi sunt mândru de tine. Trebuia rezolvat. Nu aveai de ales. Te-ai descurcat. Gândire bună şi o execuție aproape perfectă.

— Aproape?

— Cele trei împuşcături n-au fost bune. O execuție evidentă. Nu trebuia să fii atât de precis. Gâtul, poate. Oricine ar presupune că un glonț în gât e o ratare de la un alt loc. Automat un amator. Puteai să adaugi o împuşcătură în cap dacă te făcea să te simți mai bine, dar să o faci ciudată, un ochi sau o ureche.

— Sună ca vocea experienței.

— Ce crezi că am făcut în America Centrală?

Restul mesei au vorbit despre alte lucruri. Bârfe, oameni pe care-i cunoşteau, lucruri pe care le-au citit, politică şi familie. Joe era îngrijorat pentru mama lor. Nu era ea însăşi.

* * *

Reacher şi Neagley s-au întors la Smith târziu a doua zi. Sergentul lui Ellsbury le-a spus că suspectul Poliției Statale a fost eliberat fără cauțiune, în

acea zi la prânz şi condus acasă. Cazul a fost retras de la toate părțile implicate şi atribuit unei noi unități de investigații, ascunsă adânc în interiorul Pentagonului. Nimeni nu va mai auzi vreodată de el. Concluziile vor fi anunțate într-un an sau doi, dacă vor fi disponibile.

Apoi a sosit alt telex. Pasămite maiorul David Noble şi-a revenit după accidentul de automobil şi era nerăbdător să preia comanda. Reacher a fost trimis înapoi în America Centrală. Şi Neagley înapoi la Bragg, pentru că Noble şi-a adus propriul sergent. Reorganizarea a durat mai puțin de un an. Nimeni n-a mai auzit nimic de ea.

Posibil ca cea mai bună realizare profesională a carierei militare a lui Joe Reacher a fost schimbarea planurilor de război pentru Irak fără a dezvălui vreodată de ce. Şi, un an şi jumătate mai târziu, când cizmele au atins nisipul deşertului din Kuweit, totul a decurs bine, totul într-o sută de ore, Plan B sau nu.

SFÂRŞIT

POATE CĂ AU O TRADIŢIE

O povestire din seria Jack Reacher
Titlul original: *Maybe They Have a Tradition*, 2016
Traducerea: Ştefi Todo

Totul a început într-un ajun de Crăciun înghețat, în New York, într-un bar de pe Bleecker Street din West Village. Jack Reacher trecea pe-acolo, zgribulit în haina cu gulerul ridicat şi a auzit zgomotul unor ritmuri interesante dinăuntru. A împins uşa şi a intrat în căldură şi gălăgie, unde a văzut un saxofonist şi doi bărbați care îl acompaniau pe o scenă de înălțimea unei cutii de portocale. Dar, mult mai important, a văzut o blondă singură la o masă pentru două persoane. Asculta muzica. A presupus că era din Olanda. Avea aproximativ treizeci de ani şi cam 1,80 m. înălțime. Au vorbit când formația a luat o pauză. Vorbea foarte bine engleză.

Era însoțitoare de zbor la KLM, care erau Liniile Aeriene Regale Olandeze. A spus că nu poate sta mult. Autobuzul echipajului trebuia să sosească. Era de serviciu la zborul de noapte spre Amsterdam.

Au mai vorbit o vreme şi, exact după douăzeci de minute, i-a cerut să meargă cu ea. La Amsterdam. Gratuit. Avea un cupon. Beneficiu pentru echipaj. Era Ajunul Crăciunului. Vor exista locuri libere.

Reacher a spus *da*. N-avea niciun loc special unde să meargă şi o grămadă de timp pentru a ajunge acolo. Crăciunul în Amsterdam va fi frumos. Avea paşaportul într-un buzunar, periuța de dinți pliabilă în altul, cardul şi un teanc de bancnote în al treilea. Tot ce avea nevoie. Ca întotdeauna, era gata de plecare.

Au ajuns la aeroport, ea a fost chemată într-o şedință de urgență dinainte de zbor şi asta a fost ultima dată când a văzut-o.

***

Problema era o furtună de zăpadă. Se desfăşura deasupra Regatului Unit şi urma să atingă coasta Europei. Inclusiv Amsterdamul. Dar nu încă. Probabil că avionul va reuşi să ajungă acasă. N-a fost aşa. Furtuna a evoluat în mod neaşteptat. A trecut de Marea Britanie şi s-a dus înainte, în timp ce deasupra Atlanticului avionul depăşise punctul de la care se mai putea întoarce. Computerele au spus că vor ajunge la Schipol exact când vremea va fi cea mai rea. Vor trebui să devieze. Vor trebui să se oprească în cel mai scurt timp, pe o pistă înzăpezită şi deja curățată. Cea mai bună ofertă a fost un loc numit Stansted, în Anglia, în districtul Essex. Reacher şi-a văzut noua prietenă agitându-se în depărtare şi altă însoțitoare de zbor i-a explicat planul. I-a spus că prietenei îi părea rău, dar va trebui să rămână în avion.

Era singur de Crăciun.

***

Reacher a ieşit din aeroportul Stansted înainte de ora şase dimineața. Ziua de Crăciun. Era încă înainte de răsărit şi era întuneric ca noaptea. A găsit un taxi. Şoferul purta turban. Reacher l-a întrebat ce e în jur. Tipul i-a răspuns că un oraş numit Harlow într-o direcție, unul numit Chelmsford în alta şi Cambridge, de două ori mai departe, spre nord.

— Cambridge, a spus Reacher.

Mai fusese acolo cu treburi ale armatei. De mult. Aveau o universitate. Şi baze aeriene în apropiere. De care ar putea avea nevoie. Cuponul KLM era numai pentru un drum. Anglia era o țară frumoasă, dar el nu putea sta într-un loc pentru totdeauna.

— Drumurile sunt foarte proaste, domnule, a spus şoferul. Nu vom reuşi să ajungem la Cambridge.

— Cât de mare-i zăpada?

— 60 de centimetri pe alocuri.

— Ai ajuns aici dimineață, a spus Reacher. Hai să încercăm Cambridge.

Au pornit şi au mers destul de bine primii 30 de kilometri. Tot drumul în mijlocul unei pustietăți. Apoi norocul le-a dispărut. Vântul spulbera zăpada pe drum şi pe ziduri, în forme strălucitoare care nu mai lăsau să se vadă ce era jos.

— Mă întorc, a spus şoferul.

Încă era întuneric. Totul în jur era zăpadă. La distanță se vedea o lumină. O casă, poate, o fereastră la etaj, un bec lăsat aprins noaptea. Poate la vreo trei kilometri. Singură. O reşedință de țară.

— Poți să mă laşi aici, a spus Reacher.

— Glumeşti?

— Nu-mi place să mă întorc. Prefer să merg înainte. O chestiune de principiu.

— Nu va veni nicio maşină. Vei fi blocat aici toată ziua. Vei îngheța şi vei muri.

— Pot să merg. E o casă în zare. Poate un conac. Pot să bat la uşa de la bucătărie. Poate că au o tradiție. Aş putea lua cina de Crăciun sub scări. Măcar o cană de cafea.

— Vorbeşti serios?

— Dacă nu încerci, nu câştigi.

Aşa că până la urmă taxiul a plecat, lăsându-l pe Reacher singur în pustietate. A stat un moment în întuneric, apoi a început să meargă, cu genunchii prin nămeții care erau uneori tari, uneori ca pudra, împrăştiindu-se în jurul lui în timp ce el înainta prin ei. Vântul bătea, stârnind vârtejuri de zăpadă. A găsit o suprafață de drum sub picioare şi a rămas pe ea, văzând că-l duce la colțul peretelui unei case, construit din piatră şi pudrat cu zăpadă. A mai mers pe drum cam opt sute de metri, până a ajuns la ceva care arăta ca o pereche de porți fanteziste de fier între doi stâlpi de piatră înalți acoperiți cu statui de lei sculptate. Sau fiare mitice. În întunericul dinaintea zorilor era

greu de spus.

A înaintat cu greu, fiecare pas afundându-se în zăpadă şi a ajuns la porți, care erau deschise, înfundate în zăpadă. O alee lungă se întindea în față, îngropată în alb neatins, printre copaci desfrunziți, direct până la casă. O sută de metri sau mai mult. Nicio cărare, nicio urmă. Reacher va fi primul vizitator al zilei.

Pe porțile din fier forjat erau sudate cuvinte ca parte a designului. Pe poarta din stânga era *Trout,* pe cea din dreapta *Hall.* Numele casei. La ferestrele din față erau mai multe lumini. Becuri normale galbene la etaj, becuri roşii şi verzi care clipeau, mai jos. Decorațiuni de Crăciun aprinse toată noaptea.

Reacher a pornit pe alee, cu paşi mari, câte un metru, fără nicio grație. De fiecare dată când punea piciorul jos simțea pietrişul înghețat. Îi era foame. Spera că bucătarul era în toane bune. Ceea ce nu era garantat niciodată. Văzuse emisiuni la televizor despre casele de țară din Marea Britanie. Uneori bucătarii reacționau rău la circumstanțe neaşteptate.

A ajuns la casă. Era mare, făcută din piatră. Presupunea că uşa de la bucătărie era în spate, înzăpezită mai tare. În timp ce uşa din față era chiar aici şi avea un mâner de fier cu clopoțel.

Reacher a tras de mâner. A auzit slab un *bong* înăuntru, apoi paşi grăbiți şi uşa s-a deschis brusc. O femeie l-a privit. Avea cam 50 de ani. Părea bogată. Purta o rochie elegantă. De catifea neagră. Părea că nu a dormit toată noaptea. Arăta ca o persoană dificilă.

— Slavă domnului, a spus ea. Eşti doctorul sau polițistul?

— Niciunul, a spus Reacher.

— Atunci cine eşti?

— Taxiul meu s-a întors din cauza zăpezii. Speram să-mi dați o cană de cafea.

— Unde mergeai cu taxiul?

— Cambridge.

— Imposibil.

— Aşa se pare. Oricum, Crăciun fericit.

Femeia se uita fix la el. Momentul deciziei. La prima vedere nu era un musafir ideal. Era un tip înalt, tot numai oase şi muşchi, nu era prea arătos şi nici foarte bine îmbrăcat.

— Ai văzut doctorul sau vreun polițist pe undeva pe acolo? a întrebat femeia.

— N-am văzut pe nimeni, a spus el. Aveți vreo problemă?

— Presupun că ar fi mai bine să intri.

S-a întors în obscuritatea dinăuntru şi Reacher a urmat-o într-un hol de mărimea unui teren de baschet. Pomul de Crăciun avea cel puțin trei metri înălțime şi scările aveau cel puțin trei metri lățime.

— Eşti sigur că nu eşti polițist? a întrebat femeia.

— Am fost odată, a spus Reacher. În armată. Dar nu mai sunt.

— Armata noastră.

— Armata Statelor Unite.

— Ar trebui să te prezint colonelului. Soțul meu.

— De ce aveți nevoie de un polițist? Şi de un doctor?

— Pentru că cineva mi-a furat pandantivul de diamant şi fiica mea vitregă e sus născând.

— Singură?

— E vacanța de Crăciun. Personalul a plecat ieri. Înainte să înceapă ninsoarea. Nu e nimeni aici.

— În afară de dumneavoastră şi de colonel.

— Nu ştiu nimic despre copii. N-am avut niciodată unul. Sunt doar mama ei vitregă. I-am telefonat doctorului ei cam cu patru ore în urmă. Şi la poliție tot atunci. Am crezut că tu eşti măcar unul dintre ei.

Un bărbat a coborât pe scările late, ținându-se de balustradă, târşâindu-şi obosit picioarele. Era îmbrăcat în haine de seară, cu excepția papucilor de casă din piele de căprioară maro. A coborât până jos şi stând drept a întrebat:

— Cine sunteți, domnule?

Reacher şi-a spus numele şi i-a spus pe scurt povestea lui, eşuat în zăpadă, o lumină la o fereastră de la o casă din depărtare, speranța unei căni de cafea. Omul s-a prezentat cu gradul de colonel. Reacher a spus că dacă, în circumstanțele date, ar încălca legile ospitalității, ar putea pleca imediat.

— Domnul Reacher a fost polițist în armată, a spus femeia.

— Armata noastră? a întrebat colonelul.

— A unchiului Sam, a spus Reacher. Şase unități diferite ale poliției militare.

— Aş prefera să fiți medic.

— E vreo problemă?

— E primul copil şi vine repede. Presupun că medicul ei are probleme să ajungă aici.

— Doctorul ei o cunoaşte bine?

— De ani de zile.

— Atunci va face şi el un efort.

— Ea. Doctorul e femeie. Va face un efort.

— Deci poate fi blocată undeva, a spus Reacher. Ar trebui să meargă ultimii vreo trei kilometri pe jos, cum am făcut eu. E singura variantă.

— Va îngheța până când moare. Ce am putea face?

Reacher s-a uitat pe fereastră.

— Ar trebui să aşteptăm cincisprezece minute, a spus el. Pentru mai multă lumină. Apoi să ne uităm pe fereastra de la etaj. Cu un binoclu, dacă aveți. Trebuie să căutăm urme de paşi care s-au oprit, undeva acolo.

— Trebuie să ai o pregătire medicală de un anumit grad, a spus colonelul. Poliția noastră militară pare să aibă o mulțime.

— A noastră nu include naşterea, a spus Reacher. Pariez că nici a dumneavoastră.

— Nu pot intra acolo, a spus femeia casei. Nu ar fi potrivit.

***

Cincisprezece minute mai târziu zăpada strălucea şi toate detaliile erau vizibile kilometri în jur. Au început din dormitorul colonelului, la o fereastră îndreptată către vest. N-au văzut nimic. Nicio maşină abandonată, nicio urmă de paşi rătăcind aiurea, devenind mai slabi şi apoi oprindu-se.

S-au mutat la o fereastră care dădea spre nord, la o fereastră de la holul de la etaj şi au văzut acelaşi nimic peste tot. Vântul nopții a lustruit nămeții dându-le strălucire şi nimic nu era întrerupt.

La sud aceeaşi poveste. Un cearşaf alb. Nicio urmă.

La est era o poveste diferită. Singurul loc cu vedere bună era din locul care era pe cale să devină camera de naştere. Sau maternitatea. Sau oricum ai dori să o numeşti. Sperând că nu sala de urgențe. Colonelul nu voia să intre. A spus că ar fi indecent. Soția lui îşi făcuse deja clară poziția.

Deci Reacher a bătut politicos, a auzit şoptit *Intră,* aşa că a intrat. Ținându-şi privirea înainte, explicând în timp ce mergea, ridicând binoclul, văzând urmele lui de mai devreme, venind de la o curbă la dreapta, mergând drept, apropiindu-se de zid şi trecând prin poartă.

Dar văzând şi al doilea rând de urme. Din direcția opusă. Începând din acelaşi loc cu ale lui, dar venind din stânga, apoi mergând pe aceeaşi curbă uşoară, dar oprite brusc. Oprire mortală, la mică distanță de zid.

— Ați găsit-o? a întrebat o voce din pat.

— Cred că da, a răspuns el.

— Uită-te la mine.

Aşa a făcut. Era o brunetă îmbujorată, jenată de disconfort, cu cearşaful tras până sub bărbie.

— Du-te şi salveaz-o, te rog, a spus ea. Adu-o aici. Nu pot să fac asta singură.

— Sunt sigur că mama ta vitregă ar veni dacă tu chiar ți-ai dori asta.

— Nu ea. E vina ei. Am văzut-o purtând diamantul. Era pandantivul mamei mele. Am cedat nervos şi s-a declanşat naşterea. Acum am nevoie de ajutor.

Reacher a aprobat din cap şi s-a întors în hol. Ceilalți l-au urmat jos.

— Pregătiți apă caldă şi pături, a spus el. Doctorița ar putea fi acolo de mult timp.

Apoi a plecat. Înapoi pe drumul de acces, folosind urmele sale în sens invers, urmărindu-le una după alta. Apoi s-a îndepărtat de porți, în cealaltă direcție, într-o curbă simetrică, uitându-se atent înainte la orizont, luptându-

se cu vântul, plutind prin zăpada nederanjată, la început nevăzând nimic, apoi văzând o umbră, şi umbra devenind o gaură, şi dincolo de ea urmele de paşi ezitante care duceau înapoi la locul de unde ea venise.

Două rânduri de urme, de fapt.

O gaură mare.

Reacher s-a apropiat cu greu. A văzut doi oameni întinşi în zăpadă. O femeie într-un hanorac gros şi un polițist cu o vestă galbenă de poliție. Ambii tremurau şi ambii aveau ochii închişi. Reacher l-a răsucit pe polițist şi a ridicat-o pe doctoriță într-o poziție aşezată. Ea a deschis ochii clipind. Lângă ea, polițistul s-a ridicat.

— De când stați aici? a întrebat Reacher.

Tipul şi-a verificat ceasul şi a spus:

— Eu de vreo două ore. I-am găsit maşina abandonată şi am mers pe urmele din zăpadă. N-am reuşit să merg mai departe decât a putut ea.

Vorbele îi erau întrerupte de tremurături. Ieşeau cu aburi.

Femeia era foarte rece.

— Cât de aproape ai maşina? l-a întrebat Reacher pe polițist.

— Mai departe decât e casa.

— Atunci avem o singură alegere. Eu o car pe ea şi tu îi cari geanta.

— De ce e şi ea aici? Am crezut că a dispărut un diamant. E cineva rănit?

— Fata din familie naşte, singură. Şi diamantul nu a dispărut. Dar ne facem griji pentru asta mai târziu.

— Tu cine eşti?

— Treceam pe-aici. M-am gândit că s-ar putea să-mi dea o cană de cafea. Sau chiar o cină de Crăciun.

— De ce ar fi făcut-o?

— M-am gândit că ar putea fi o tradiție.

— Şi ei ce au spus?

— Erau preocupați.

Reacher a ridicat-o pe femeie în brațe. S-a ridicat şi s-a întors şi s-a îndreptat înapoi pe drumul pe care a venit. Polițistul se mişca cu greu în spatele lui, mai scund decât Reacher, incapabil să utilizeze găurile făcute de urmele lui şi, în consecință, mai lent. Reacher se agita, încercând să genereze un surplus de căldură al corpului, ținând-o pe doctoriță lipită de el, dorind să-i transfere căldura. Ea îşi revenea încet. Reacher mergea cu greu înainte. Apoi ea şi-a revenit cu totul şi a început să se agite panicată.

— Suntem pe drum, a spus Reacher. Te aşteaptă.

— Cât e ceasul?

— Trei ore mai târziu decât ştii tu că ar trebui să fie.

— Tu cine eşti?

— Poveste lungă. Începută cu o femeie olandeză. Dar asta nu-i important acum.

— Au început contracțiile?

— Mici, probabil. Dar încă nu țipă şi nu geme. Dar e singură.
— Mama vitregă are o fobie. Cred că a avut o experiență proprie neplăcută.
— A spus că nu a avut niciodată copii.
— Oamenii ca ea adesea nu au.

Reacher a trecut de porți, s-a aplecat pentru a se balansa şi s-a îndreptat spre drum, trecând de la o urmă la alta, cu polițistul pufnind şi oftând la douăzeci de paşi în spate. Au ajuns la uşă, care s-a deschis imediat, cu prosoape fierbinți şi pături încălzite pregătite. Casa a părut să respire şi să se relaxeze. Colonelul şi-a luat locul în holul de la etaj, mergând înainte şi înapoi, într-un stil tradițional al unui viitor bunic la fel de nervos cum ar fi trebuit să fie cu o generație înainte, în calitate de viitor tată.

Viitoarea bunică vitregă a urcat jumătate din scări, ținându-se tot timpul de balustradă, apoi oprindu-se, incapabilă să meargă mai departe. Dar continua să se uite în sus. Doar aşteptând.

Polițistul i s-a alăturat lui Reacher în colțul din spate din hol, la parter şi a spus:

— Acum spune-mi despre diamant.

— A fost descris ca un pandantiv, a spus Reacher. A fost al primei neveste, nu al celei de-a doua. La cât de bogați sunt oamenii ăştia, trebuie să fi fost

destul de mare şi destul de greu ca să observe că a dispărut. Aşa că nu l-a pierdut când au ieşit la cină, ceea ce au făcut, pentru că sunt în haine elegante, iar bucătarul a plecat ieri, înainte de începerea ninsorii. Fiica nu a fost cu ei aseară, dar i-a văzut când s-au întors, pentru că a făcut mare tam-tam în legătură cu diamantul mamei ei, în timpul căruia, fără îndoială, mama ei vitregă şi l-a scos. Apoi, mai târziu, a dispărut, şi pentru că a fost mare tam-tam, ea nu şi-a amintit în mod special să-l fi scos, aşa că s-a dus cu gândul înapoi şi a crezut că a fost pierdut la petrecerea de la cină sau că vreun băiat de la garderobă i l-a furat.

— Deci unde e?

— Fata l-a luat. Diamantul mamei ei. În parte dintr-un instinct de apărare, dar în special din cauză că e pe cale să nască singură şi îşi doreşte confortul de a avea aproape ceva ce i-a aparținut mamei ei. Ca un talisman norocos. Te-au făcut să pierzi timpul. O să-l găseşti în mâna ei sau sub pernă.

— Copilul ei se va naşte de Crăciun.

— La fel ca alți o treime dintr-un milion. Nu trebuie să faci o mare chestie din asta.

— Ar trebui să mergi să cauți prin bucătărie. Bucătarul o fi pregătit ceva înainte să plece. Ei nu vor mânca astăzi. Sunt prea nervoşi. Până la urmă ai putea avea cina de Crăciun.

Şi Reacher a mâncat, singur în bucătăria de la subsolul casei *Trout Hall,* în timp ce sus ceilalți aşteptau. Apoi a plecat şi nu a aflat niciodată cine a fost născut acolo în acea zi.

SFÂRŞIT

VP MAGAZIN

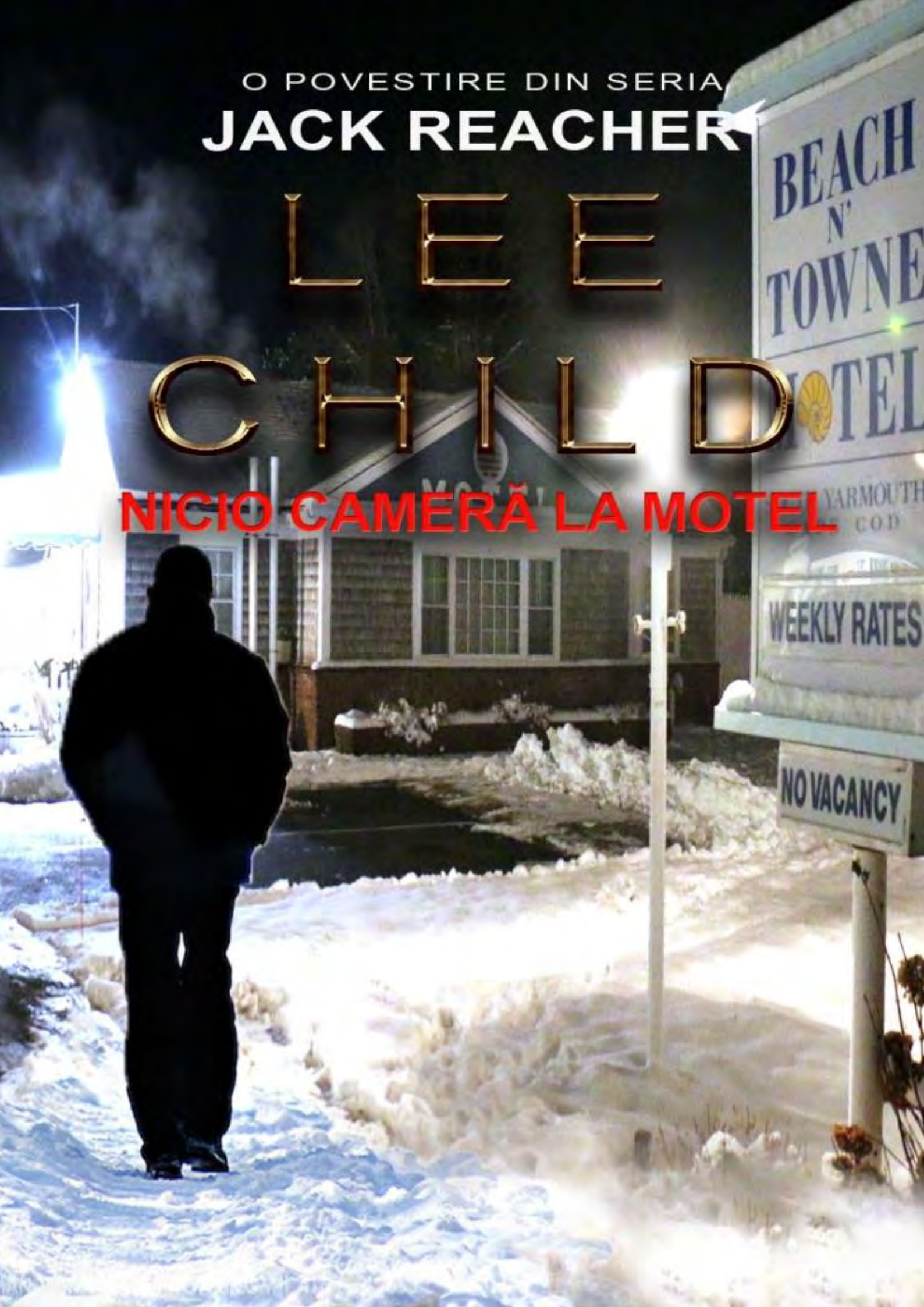
O POVESTIRE DIN SERIA
JACK REACHER
LEE
CHILD
NICIO CAMERĂ LA MOTEL
BEACH
N'
TOWNE
WEEKLY RATES
NO VACANCY

LEE CHILD

NICIO CAMERĂ LA MOTEL

O povestire din seria Jack Reacher
Titlul original: *No Room at the Motel*, 2015
Traducerea: Ştefi Todo

Ningea când Reacher a coborât din autobuz într-o parte a Americii în care nu ninge prea des. Era după-amiaza târziu şi luminile stradale erau aprinse. Oamenii erau atât emoționați cât şi nervoşi din cauza vremii neobişnuite. Pe jos erau cam cincisprezece centimetri de zăpadă şi încă ningea din greu. Unii oameni priveau doritori să se dea cu sania sau să se bulgărească, iar ceilalți priveau convinşi că va cădea electricitatea şi transportul vehiculelor va deveni imposibil luni de zile. *Contextul,* s-a gândit Reacher. Ceea ce era doar o picătură după standardele din nord, era un lucru mare în sud.

Şi-a continuat drumul dincolo de trotuar până la o ridicătură sub care bănuia că era iarbă. Ca o pajişte a satului, cu un stâlp pentru steag, pe care atârna moale steagul Americii îngheţat şi albit de zăpadă. Oraşul era la 1,5 kilometri de ieşirea de pe autostradă şi îl cunoştea. Avea de toate: benzinării, fast-food-uri, hanuri şi moteluri. O oprire, nimic mai mult, totul orientat spre ce voiau călătorii ocazionali. În special în acea zi. Deja maşinile mergeau şi stropeau prin zăpada fleşcăită din centrul oraşului căutând un loc unde să stea pe neaşteptate o noapte. Orice pentru a evita o moarte certă prin viscolul furios din față.

Contextul, s-a gândit din nou Reacher. *Şi melodrama.* S-a gândit că mai bine şi-ar rezerva o cameră înainte ca panica să se transforme în năvală. A văzut ştirile din când în când, cu călători întinşi prin holurile motelurilor. Nu era nicio cameră la han.

Ceea ce l-a făcut să-şi amintească: era ajunul Crăciunului. 24 decembrie.

El a ales locul care arăta cel mai ieftin, care era un motel dărăpănat lângă o benzinărie Shell, destul de mare pentru camioane cu optsprezece roți.

Era o ruină cu douăsprezece camere, zece deja luate, ceea ce l-a făcut pe Reacher să creadă că poate năvala începuse deja. Locul nu ar putea fi prima alegere a cuiva. Nu era Ritz. Asta era sigur.

A plătit cu numerar, a luat cheia şi a mers de-a lungul şirului către camera sa, cocoşat sub guler pentru a evita zăpada viscolită. Zece camere aveau maşini parcate afară, toate acoperite de zăpadă şi brăzdate de sare, toate cu plăcuțe de înmatriculare din statele din sud, toate încărcate cu valize şi pachete. Familii, s-a gândit Reacher, care doreau să fie împreună de sărbători, dar călătoriile lor au fost întrerupte, planurile lor au fost ruinate, cadourile lor nu au ajuns la destinatari.

A descuiat uşa şi a intrat în cameră, care părea adecvată din toate privințele. Era un pat şi o baie. Chiar şi un scaun. A scuturat apa topită de pe pantofi şi s-a aşezat, a privit rafala de zăpadă printr-o fereastră înceţoşată, în timp ce fulgii se învârteau în halouri galbene datorate luminii. Îşi imagina că şoferii nu se vor arunca în vârtej. Dar ei vor căuta în primul rând cazare, nu mâncare, ceea ce însemna că restaurantele nu vor fi aglomerate încă vreo câteva ore. A aprins veioza de pe noptieră şi a luat o carte din buzunar.

*

Nouăzeci de minute mai târziu era într-un restaurant, aşteptând un cheesburger. Locul era plin şi serviciul era lent. Era un fel de energie nervoasă în încăpere, de la o mulțime de spirite forțate să fie împreună. Lumea încerca să se convingă singură că trăia o aventură. În final a sosit mâncarea şi el a mâncat-o. Locul devenea din ce în ce mai aglomerat. Oamenii intrau şi doar stăteau acolo, cumva învinşi. Motelurile erau pline, a realizat Reacher. Nu mai era nicio cameră la han. Oamenii se uitau la podeaua restaurantului. Ca în emisiunile de ştiri. A comandat plăcintă cu piersici şi cafea neagră şi s-a aşezat mai bine să aştepte.

*

S-a întors la motel seara destul de târziu. Mai ningea încă, dar mai uşor. A doua zi va fi mai bună. S-a întors la biroul motelului şi s-a oprit o clipă pentru a evita să dea peste o femeie însărcinată. Era cu un tip, strânşi unul în altul, iar ea plângea.

O maşină era oprită lângă ei, una veche cu trei uşi, acoperită de zăpadă şi brăzdată de sare şi plină de bagaje şi pachete.

Nicio cameră la han.

— Sunteți în regulă? a întrebat Reacher.

Bărbatul n-a spus nimic şi femeia a spus:

— Nu chiar.

— Nu găsiți o cameră?

— Tot oraşul e plin.

— Ați fi putut să mergeți mai departe, a spus Reacher. Vremea se îmbunătățeşte.

— Eu l-am făcut să se oprească. Eram îngrijorată.

— Deci ce plănuiți să faceți?

Femeia nu a spus nimic şi bărbatul a spus:

— Cred că vom dormi în maşină.

— Veți îngheța.

— Ce altceva putem face?

— Când va veni copilul? a întrebat Reacher.

— Curând.

— Vom schimba, a spus Reacher.

— Ce pentru ce?

— Voi dormi eu în maşina voastră şi voi în camera mea.

— Nu te putem lăsa să faci asta.

— Am mai dormit eu şi altădată în maşină. Dar nu eram însărcinat. Îmi imaginez că nu ar fi uşor.

Nici bărbatul nici femeia n-au vorbit. Reacher a scos cheia din buzunar şi a spus:

— Hotărâți-vă!

— O să înghețI, a spus femeia.

— Voi fi bine.

Apoi au mai stat acolo cam un minut, ezitând în frig, dar destul de repede femeia a luat cheia, iar ea şi partenerul ei s-au îndreptat spre cameră, puțin jenați dar de fapt foarte fericiți, dorind să se uite în urmă dar nedându-şi voie. Reacher le-a strigat *Crăciun fericit,* iar ei s-au întors şi i-au dorit la fel. Apoi au intrat în cameră şi Reacher s-a întors.

Nu a dormit în maşina lor. În loc de asta s-a dus la stația Shell şi a găsit un tip cu o cisternă cu 20.000 de litri de lapte în ea. Care avea un termen de

expirare. Şi vremea se îmbunătățea. Tipul era dornic să-şi continue drumul, iar Reacher a mers cu el.

SFÂRŞIT

RODICA BRETIN

ÎNTOARCEREA TANCHISTULUI

Rodica Bretin

ÎNTOARCEREA TANCHISTULUI

În decembrie 1941, Cecil Bathe, mecanic al Royal Air Force, a fost cantonat pentru trei săptămâni în Libia. Întorcându-se pe şoseaua Bardia-Benghazi dintr-o misiune de aprovizionare, trecea cu camionul încărcat cu muniție, medicamente şi conserve pe lângă un tanc avariat când, pe neaşteptate – aşa cum se întâmplă adesea în deşert – s-a stârnit o furtună de nisip.

Fiindcă vizibilitatea devenise aproape nulă, englezul a oprit la marginea şoselei. A desfăcut una din sticlele de bere primite de la un camarad australian şi s-a pregătit pentru o lungă aşteptare… Vântul ce creştea în intensitate năpustea grăunții de nisip în cabină ca pe nişte gloanțe de mitralieră. Între două rafale, i s-a părut că aude un glas. Nedumerit, a ridicat privirea: sus, lângă turela tancului ce abia se mai zărea dintre vârtejurile de colb se ivise o siluetă în uniformă. Soldatul i-a strigat din nou nişte cuvinte nedesluşite, însă gestul era limpede. A intrat înapoi în tanc, iar Cecil Bathe a hotărât să îl urmeze.

Înăuntru, la adăpost de furia dezlănțuită a deşertului, cei doi au început să vorbească şi să îşi treacă unul altuia sticla, sorbind pe îndelete din berea caldă şi amăruie. Străinul, care purta o uniformă kaki fără însemne, vorbea engleza cu un accent ciudat. Sud-african? Olandez? Putea fi din oricare din contingentele Aliate acționând pe teritoriul libanez în „Campania Deşertului“ – dar înainte să apuce să-l întrebe, Cecil a observat că degetele de la mâna dreaptă a tanchistului aveau pielea înnegrită, de parcă dedesubt carnea ar fi fost carbonizată – arsură ce se continua în sus, pe brațul acoperit de mânecă. O rană recentă şi destul de gravă, care trebuia îngrijită. I-a propus să îl ducă la spitalul de campanie al bazei engleze, însă răspunsul a fost o tăcere lungă, curmată de o ridicare din umeri:

— Este puțin cam târziu pentru asta. Oricum, nu mai contează.

Cecil a vrut să insiste, dar ceva, poate râsul nefiresc, poate răceala

bruscă a privirii celuilalt l-a făcut să renunțe. Au vorbit despre altele – cât vor dura ostilitățile, cum va fi viața după victoria Aliaților, când se vor întoarce fiecare acasă, reluându-şi existența pe care războiul o întrerupsese cu brutalitate. Englezul şi-a dat seama că povestea mai mult el, „olandezul“ mulțumindu-se să asculte cu interes, aproape cu fascinație, ca şi cum planurile lui Cecil de a deveni proprietarul unui garaj îi păreau o realizare de invidiat… Englezul se pregătea, la rândul său, să îl întrebe ce va face după încheierea păcii, când înțelegerea, târzie, l-a făcut să îşi înghită vorbele.

Străinul nu îşi făcuse planuri de viitor, fiindcă nu credea să aibe unul. Mulți se îndoiau că vor supraviețui războiului, iar teama oricărui combatant de pe front era firească.

„Nu pomenim niciodată despre moarte, fiindcă s-ar putea să ne audă“, devenise regula pe care soldații din Războiul Deşertului o cunoşteau şi o respectau, în orice limbă era rostită şi în oricare tabără s-ar fi aflat.

Străinul a vorbit, până la urmă, şi despre sine. Înainte de a se înrola în armată fusese funcționar la o firmă de asigurări.

— Aveam o sută de polițe, pentru tot atâtea feluri de moarte prematură. Însă niciuna în cazul când te loveşte un proiectil anti-tanc…

A râs iarăşi în felul acela ciudat, ca de o glumă pe care o gusta doar el, fiindcă nimeni altcineva nu ar fi înțeles poanta. Se lăsase o linişte stânjenitoare, iar Cecil a curmat-o rostind ce i-a venit în minte:

— Important este să lupți de partea care trebuie…

— Sau să rămâi în viață, a adăugat „olandezul“.

Furtuna se potolise şi, când au ieşit din tanc începea să se întunece. Dacă voia să ajungă la bază înainte de lăsarea nopții, mecanicul englez trebuia să îşi continue imediat drumul. I-a propus din nou tanchistului să îl ia cu el, însă acesta a scuturat din cap:

— Merg în direcție contrară…

Când să se despartă, şi-au stâns mâinile. A străinului era rece şi țeapănă, dar Cecil s-a silit să ignore fiorul paralizant al spaimei, să se convingă că i se păruse.

— Mulțumesc pentru bere. A fost mai bună chiar decât îmi aminteam, a rostit străinul.

Ce voia să spună cu asta? Tulburat şi confuz, Cecil s-a urcat în camion, pornind motorul. După câțiva metri şi-a dat seama că nu aflase numele noului său prieten, nici din ce unitate făcea parte. A privit în oglinda retrovizoare, însă pe drum nu era nimeni. S-a răsucit să se uite în spate: tot ce a văzut a fost carcasa deformată a tancului, rămânând tot mai mult în

urmă, până ce a dispărut după una dintre dunele mării de nisip peste care cobora întunericul…

La sfârşitul săptămânii, Cecil Bathe conducea camionul pe aceeaşi şosea Bardia-Bengazzi, în direcție contrară, de la baza unde era cantonat spre punctul de aprovizionare.

Tancul avariat era tot unde îl lăsase, dar nu singur. O echipă de recuperări a RAF demonta piesele ce mai puteau fi folosite şi le încărca într-un transportor. Cecil s-a oprit să se uite şi, curând, a intrat în vorbă cu caporalul care coordona operațiunea.

Aşa a aflat ce se întâmplase acolo cu o lună în urmă. Nu fusese vreo luptă între blindate, ci un incident izolat. O patrulă engleză dăduse peste un tanc german care staționa – probabil din cauza unei defecțiuni la motor. Englezii au reacționat primii şi un proiectil nimerise blindatul german drept în turelă.

Înăuntru, în fața comenzilor se afla un singur soldat care a murit pe loc din cauza arsurilor. Într-un echipaj de tanc erau de obicei patru oameni, însă ceilalți plecaseră pe jos după ajutoare în momentul în care motorul nu a mai putut fi reparat. Se puteau întoarce oricând, împreună cu blindate germane, ceea ce ar fi inversat dramatic raportul de forțe. Oricum, zona nu era sigură şi englezii au preferat să se retragă, lăsând deşertului epava încă arzând.

Echipa de recuperare scosese cadavrul soldatului inamic, care zăcea pe nisip, acoperit cu o prelată. Cecil s-a apropiat şovăitor, parcă împotriva voinței sale. Ținându-şi răsuflarea, a dat la o parte pânza cenuşie: dedesubt, cu pielea vânătă, uscată şi chipul golit de viață se afla bărbatul care – cu doar două zile înainte – îl chemase să aştepte împreună trecerea furtunii. Uniforma fără însemne, accentul şi mai ales cuvintele neobişnuite nu îi dăduseră atunci de gândit. „Olandezul“ se dovedise însă a fi nu doar din altă tabără, ci din altă lume.

Şocat şi încă neîncrezător, a lăsat prelata să cadă, acoperind fața celui al cărui râs amar şi sarcastic îi răsuna parcă în urechi, ale cărui vorbe aparent fără noimă începeau acum să capete înțeles.

Aproape împotriva voinței sale, Cecil Bathe a suit pe carcasa arsă de explozie a tancului şi s-a aplecat peste turelă, uitându-se înăuntru. Podeaua era acoperită de sfărâmături, resturi carbonizate şi cioburi.

Poate i se păruse, poate totul fusese doar o nălucire…

N-a apucat să îşi termine gândul: pe jos, ceva a lucit într-o rază de soare.

O sticlă de bere australiană.

RYAN CLIFFORD

COMBAT TEMPORAL

Military Science Fiction

Ryan Clifford

COMBAT TEMPORAL

Traducerea: UnCris

EPISOD 12

53

17 mai 1992
Catedrala St Clement Danes[1], Londra

Catedrala era arhiplină.

Rude, prieteni și colegi, alături de politicieni, ofițeri superiori și public. Chiar și Regina și Prințul Philip stăteau tăcuți, în primul rând alături de Prim Ministrul John Major. Arhiepiscopul de Canterbury conducea serviciul funerar, deși era o ceremonie laică. Întreaga țară privea la televizor pentru că transmisia era preluată pe toate canalele.

De fapt, întreaga națiune era în doliu pentru cei 82 de bărbați și femei dispăruți după extraordinarele evenimente de la 1 aprilie. Nu a fost găsită nici o urmă a avioanelor sau a trupurilor lor. Era una dintre cele mai profunde enigme cu care s-a confruntat vreodată lumea modernă. Cum au putut să dispară pe cerul de deasupra Mării Nordului, într-o clipă, fără nici o urmă, 82 militari și avioanele lor? Experții din întreaga lume și-au expus teoriile, dar nimic nu a putut lămuri enigma.

[1] St Clement Danes – este desemnată biserica principală a Royal Air Force.

Căutarea va continua în Marea Nordului în încercarea de a recupera ceva, chiar și cel mai mic indiciu care ar putea rezolva misterul.

Între timp, lumea era îndurerată, iar acest serviciu de comemorare era ținut ca un semn de respect și mâhnire. Răspunsuri vor fi găsite, dar pentru moment, familiilor celor dispăruți li se dădea prilejul de a-și lua rămas bun.

În spatele catedralei, două persoane, foarte discrete, erau extrem de interesate. Veniseră din Lancashire unde locuiau într-un conac mare de lângă Preston. *Sir* Phillip a fost invitat ca Director Executiv al *British Aerospace* și reprezenta interesele companiei în legătură cu dispariția a douăsprezece avioane produse de ei.

Da, *Sir* Phillip și sora sa, Constance Andrews au fost fascinați de evenimentele de la 1 aprilie 1992.

54

Undeva deasupra Wash
8 septembrie 1940

Todd Morrissey abia dacă a putut dormi în noaptea de dinaintea planificatului zbor înapoi în 1992.

Și era sigur că la fel a pățit fiecare dintre cei câțiva supraviețuitori rămași.

Singurul care probabil a dormit bușteanu a fost afurisitul de tat'su. Todd era încă oripilat de comportamentul de necrezut al acestui ofițer superior RAF. Într-o manieră rușinoasă și impardonabilă a înșelat optzeci de oameni să treacă printr-un portal temporal în 1940 pentru a participa la o bizară cauză pierdută!

Da, Todd o considera o cauză pierdută. Dispărutul Jim Charles – care, fără ca Todd să știe, a fost definitiv redus la tăcere din ordinul lui Churchill la ora 6 am în chiar acea zi – a încercat să demonstreze că linia temporală în care se aflau acum nu era „exact" cea dorită de AVM când a declanșat această misiune neautorizată.

Me 262 era devansat cu trei ani – și doar Dumnezeu putea ști cât de avansat era Hitler și maniacii săi cu bomba atomică. Statele Unite îi sprijineau, mai mult sau mai puțin, pe naziști, preferând o poziție de neutralitate non-intervențională, în locul implicării în conflictul european. În consecință, cu Japonia ca mică putere în această lume paralelă, americanii probabil că nici nu au luat în considerare punerea la punct a „Proiectului *Manhattan*" – cercetări avansate pentru realizarea bombei atomice care a fost lansată la Hiroshima și Nagasaki în 1945 al lui Todd. Era sigur că acest lucru nu se va întâmpla, așa că Hitler avea efectiv mână liberă să cucerească Imperiul Britanic și să-l convertească la idealurile naziste.

Doar o Britanie neînfrântă îi putea opri, dar se părea că invazia era iminentă. Dacă atacul german era victorios, atunci lumea civilizată era condamnată.

Era al dracului de bine că Todd și ai lui o ștergeau în această dimineață. Avea impresia că planul tatălui său eșuase. Printr-un capriciu al sorții *Force* 1992 picase unde nu trebuia, ceea ce-l ducea cu gândul la următoarea întrebare.

Cine putea să garanteze întoarcerea în acea zi în universul paralel corect? Și asta era problema – dacă Jim Charles avea dreptate, atunci existau un număr infinit de universuri paralele și similare, dar critic diferite, care așteptau să-i înghită.

Era un scenariu terifiant și Todd amețea doar gândindu-se. N-avea nici un rost să aprofundeze teoriile cu subordonații săi pentru că n-ar fi realizat prea multe – doar i-ar fi zăpăcit și alarmat degeaba. Le va ține pentru sine cu speranța că totul se va termina cu bine. Era nerăbdător să-și revadă soția și copii – dar dacă se întorc în linia temporală greșită și un alt Todd Morrissey se află deja acolo?

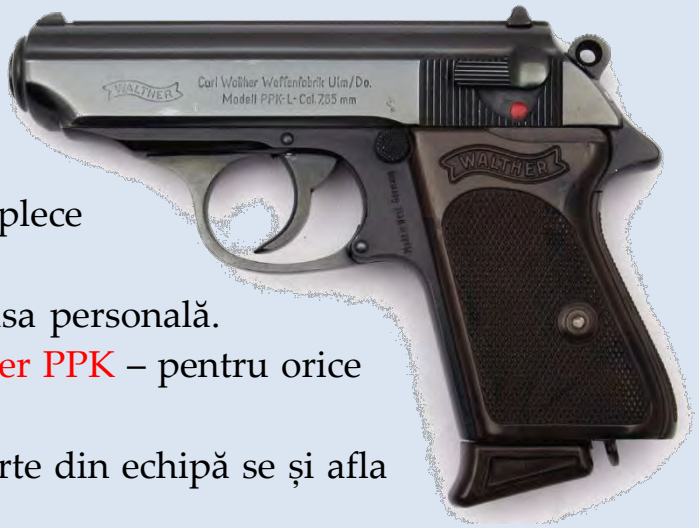

O, Doamne… nici nu putea să se gândească la așa ceva – așa că s-a oprit. Era timpul să se scoale și să se pregătească să plece acasă.

Duș, bărbierit, îmbrăcat și împachetat trusa personală. De asemenea și-a pus la centură pistolul Walther PPK – pentru orice eventualitate.

Când a intrat în hangar, cea mai mare parte din echipă se și afla acolo, pregătiți și în așteptare – era ora 0700.

Portalul temporal urma să se deschidă chiar lângă Cromer, la 0935, în centrul unui uriaș nor cumulonimbus, practic în mijlocul unei furtuni puternice. Era incredibil de periculos să zbori, pentru că norul Cu-Nimb putea rupe într-o clipă aripile avioanelor datorită curenților de aer descendenți cu viteze de peste 200 mile – după cum se întâmplase în înregistrări anterioare. Dar, nu prea aveau de ales. Era o situație de *totul-sau-nimic*. Todd a servit ultima masă din 1940 plin de tensiune și teamă pentru ceea ce ar putea aduce acea zi. Se uitase deja pe-afară ca să verifice starea vremii și – spre ușurarea sa – aceasta era teribilă. Nori uriași, întunecați, înconjurau aerodromul și averse violente cădeau la fiecare douăzeci de minute. Era exact așa cum trebuia să fie pentru ca planul să reușească.

Totuși, a avut parte și de niște vești foarte rele în timp ce servea cereale cu pâine prăjită – ouăle fiind o raritate în acele vremuri.

Tatăl său s-a așezat lângă el salutându-l pe un ton aspru.

— *Wing Commander*, suntem gate de plecare? Totul este în ordine și personalul tău este cu totul pregătit?

— Da, *sir*. Am planificat decolarea la 0900, ceea ce ne asigură 30 minute înainte de TOT[2]. E destul.

— S-ar putea să fim nevoiți să devansăm ora. Am auzit câteva vești neliniștitoare. Serviciul de Informații britanic a detectat o imensă forță germană de invazie ce a plecat de pe coasta franceză. Aviația și navele noastre de luptă încearcă să o contracareze, dar mi s-a spus că este foarte probabil ca acest atac să reușească. Totuși, avem un factor în favoarea noastră – vremea britanică. Ca și cu Armada spaniolă de pe timpul lui Drake, apele din Canal sunt extrem de agitate în această dimineață și vasele germane abia reușesc să înainteze. Cu toate acestea, artileria cu tragere lungă bombardează Dover și aviația lor atacă în forță tot ce poate. De aceea, sugerez să devansăm ora de decolare. Care este intervalul absolut minim de timp după care putem decola în siguranță? Dacă decolăm în minimum de timp, *Luftwaffe* va avea mai puțin timp la dispoziție ca să se amestece în treaba noastră.

Todd a clătinat aprobator din cap și și-a verificat notele.

— *Herc* are nevoie de minim douăzeci de minute. E o distanță de 100 mile până la Cromer și vom zbura cu circa 240 noduri. 0910 este cea mai târzie oră de decolare pe care ne-o putem permite.

— OK, vom decola între 0900 și 0910 și să sperăm că va fi bine și că nu ne va găsi nici un *Me* 262 pe noi, înainte ca noi să găsim acel nor.

— *Tornado*-ul meu va fi dotat cu rachete și tunuri, deci voi putea să vă protejez dacă va fi necesar. Acum e timpul pentru informarea finală. Vreau să pornim motoarele la 0830 și să intrăm pe pistă la 0845. Tot personalul va fi la bordul lui C-130, iar eu și Stumpy îi vom urma. Vrei să te adresezi oamenilor înainte de decolare?

Sir Henry zâmbi subțire.

— Nu cred că vreunul dintre ei dorește să audă ce-aș avea de spus. Sunt un pária, asta e. Culeg ce-am semănat. Dar vom mai discuta despre asta, altădată.

Când și-a terminat vorbele *flash*-ul unui enorm fulger a învăluit hangarul, urmat de cel mai puternic tunet pe care-l auzise vreodată Todd.

— Sfinte Dumnezeule! Sper că vremea asta afurisită va lua o pauză ca să putem decola.

— N-are nici o importanță, *Wing Commander*. Plecăm indiferent dacă vremea este potrivită sau nu. Chiar nu contează dacă zborul va fi dur, sau dacă ne vom prăbuși în timpul încercării. La ora 0935 trebuie să ne aflăm la 10 mile de Cromer, sau vom rămâne eșuați aici pentru totdeauna.

Todd știa care este miza și era pe deplin conștient că vor trebui să rișteze decolarea indiferent de starea vremii. S-a ridicat și a mers către grupul de aviatori ce așteptau plini de speranță în partea din spate a lui C-130.

[2] TOT - Time Over Target – ora la care se ajunge în zona obiectivului.

Era 0800.

Todd s-a oprit în fața oamenilor săi și li s-a adresat pentru ultima oară.

— Bună dimineața, doamnelor și domnilor. Eh, ce v-aș putea spune? A fost o experiență emoționantă și extrem de stresantă. Nici unul dintre noi nu a dorit să se afle aici și am pierdut foarte mulți camarazi și prieteni în ciudata asta de lume alternativă. Precum voi toți, vreau doar să ajung acasă și să-i revăd pe cei dragi mie. Nu știu ce naiba le vom spune, dar sunt sigur că AVM are o poveste plauzibilă.

Sarcasmul a fost bine perceput de audiență.

— În cele din urmă, se vor scrie câteva cărți și se vor face niște documentare TV și filme despre asta. Veți deveni cu toții foarte bogați, așa că o puteți considera ca o mică consolare. Eu unul aș prefera câteva răspunsuri, și vă garantez că *dacă*, pardon, *când* ne vom întoarce voi pretinde să ni se spună adevărul. A fost o conspirație pentru implicarea noastră în această groaznică aventură și cineva va trebui să plătească prețul trădării și al lipsei de loialitate. Totuși, asta se va întâmpla mai târziu. Acum avem de făcut doar o scurtă călătorie de 25 minute și vom ajunge acasă. Vă mulțumesc tuturor pentru sprijinul și efortul făcut în ultimele două luni. Acum, urcați-vă la bord și porniți motoarele. Legați strâns centurile și țineți-vă bine. Noroc, ne revedem dincolo!

A urmat o scurtă izbucnire de aplauze, dar Todd le-a ignorat și s-a apropiat de Stumpy. Și-au strâns mâinile, urându-și noroc.

AVM a urcat la bordul lui C-130 și și-a preluat îndatoririle de copilot, în lipsa ofițerului titular ucis în raidul aerian de la Middle Fleckney.

Cei din 1940 au executat manevrele de pornire prevăzute pentru personalul de la sol și în 30 minute ambele avioane erau în hangar cu motoarele pornite, gata să ruleze spre pista de decolare.

Era 0842.

Giganticele uși ale hangarului s-au deschis încet și ploaia a pătruns prin deschizătură. *Flash*-ul unui fulger a luminat griul întunericului de afară și o prevestire l-a pătruns până la oase pe Todd.

Hercules a rulat primul și s-a îndreptat către breteaua pistei, urmat îndeaproape de ultimul *Tornado* rămas, complet înarmat.

Cei din *Herc* erau cuprinși de teamă și anxietate, dar speranța, credința și gândirea pozitivă le acoperea îngrijorarea. Todd nu era tot atât de încrezător. Ploua torențial și pista era complet inundată. Drenajul acesteia, în 1940, nu era la nivelul standardelor din 1992, ceea ce făcea ca decolarea să fie extrem de problematică. În circumstanțe normale, nici un comandant de aeronavă nici nu s-ar fi gândit să zboare în asemenea condiții. Ar fi stat cu toții în siguranță la popotă, savurând o cafea și un baton de Kit-Kat, sau jucând Clag.

Dar, așa cum a subliniat anterior AVM, trebuiau să decoleze, indiferent de vreme.

La breteaua pistei au fost gata de decolare cu roțile în 10 cm de apă.

Era 0900.

— *Purple* 2, decolăm?

Turnul a replicat instantaneu.

— *Purple* 2, liber la decolare. Noroc, amice. N-aș vrea să fiu în pielea voastră.

C-130 a înaintat pe pistă cu motoarele accelerate și odată cu detunătura cumplită a unui tunet, avionul a rulat dispărând în perdelele de ploaie.

Todd a intrat imediat pe pistă și a apelat ATC.

— *Purple* 1, gata de decolare.

— *Roger*, *Purple* 1. Liber la decolare. *Bon voyage* și vânătoare bună!

Todd a *click*-at de două ori contactul radioului, iar Stumpy a accelerat motoarele. La puterea maximă a acestora, a eliberat frânele și a rulat pe pista inundată. Dacă ar trebui să se oprească acum, cu siguranță că ar patina până la catastrofă. Stumpy monitoriza instrumentele, dar și pe C-130 aflat deja în aer. Nu voia să-l scape din ochi pe vizibilitatea asta diabolică – dar n-avea prea multe speranțe.

Tornado ezita și se lupta violent să decoleze și pierduse deja contactul vizual cu *Herc*. Instrucțiunile pentru această eventualitate prevedeau virajul la stânga 30^0, în timp ce *Herc* continua să zboare drept înainte, pentru a se evita coliziunea. Stumpy a confirmat prin radio efectuarea acestor instrucțiuni.

— *Purple* 1 virează stânga 30 și urcă la 10.000. Procedăm conform instrucțiunilor. Ne revedem în zonă. Vom căuta o deschidere în nori.

— *Roger*, *Purple* 2, recepționat. Zburăm independent. RV la 12.000. Ochiu' mare la *bandiți*.

— *Roger*, *Purple* 2. ETA[3] pentru RV este 0918. Apel la RV. Vom fi la 2.000 deasupra.

Todd și Stumpy au cabrat, căutând cu disperare o spărtură în norii de furtună, așa cum de obicei exista. Nu erau ca norii de ploaie obișnuiți – trebuiau să existe petice de aer degajat printre perdelele de ploaie.

— Bine, măcar, că germanii vor rămâne la sol pe mizeria asta. Ultimul lucru de dorit, ar fi niște *Me* 262 în zona RV, a mormăit Stumpy.

Era 0915.

Tornado a ajuns la RV și, slavă Domnului, se afla în spațiu degajat. Dar, cam la 10 mile spre vest era mama tuturor furtunilor, fulgerând, tunând și apropiindu-se.

[3] ETA - Estimated Time of Arrival – timpul estimat pentru sosire.

— *Purple* 2, mă recepționezi?

— Afirmativ, ”1”. Suntem la 2 minute de RV, la 10.000 și în aer limpede. Care e situația ta?

— *Purple* 1 e în zonă degajată la 12.000 și… *standby*… da… avem două contacte, cu 2.000 mai jos. Coborâm ca să ne alăturăm vouă. Orbitați în RV și așteptați fereastra. Un nor de furtună enorm se îndreptă spre noi.

Era 0930.

Stumpy a manevrat tornado să coboare la 10.000 picioare și l-a plasat în spatele lui C-130 care începuse să orbiteze la coordonatele prestabilite.

Era 0933.

— Suntem în formație de zbor. *Purple* 2. Ce urmează?

AVM a replicat:

— Continuăm să orbităm.

— *Roger*. *Purple* 1 în așteptare.

Era 0934.

Ambele avioane erau acum atinse de marginea norului Cumulonimbus ce provoca turbulențe teribil de puternice. Pasagerii din *Hercules*, deși asigurați cu centurile, erau scuturați violent în scaune. Câțiva aveau deja rău de mișcare, iar panica începea să se instaureze.

Era 0935.

— *Purple* 2, aici ”1”, mă recepționezi? și-a pierdut Todd răbdarea.

În această clipă un fulger titanic a lovit ambele avioane, zgâlțâind sălbatic echipajele și pasagerii. Aerul a fost învăluit de mirosul metalului arzând și ambele avioane au plutit nemișcate ca și cum ar fi fost suspendate în timp.

Apoi, tot atât de brusc, furtuna a trecut și cele două avioane se aflau în aer calm și limpede.

AVM și-a recăpătat primul aplombul.

— *Purple* 1, mă recepționezi?

După 20 secunde de tăcere, Todd a răspuns.

— Afirmativ, *Purple* 2, tare și clar. Ce urmează?

— Îți sugerez să apelezi Marham pe frecvența *approach* și vezi dacă obții un răspuns! Cred că s-ar putea să fim acasă.

* * *

Dragă cititorule, am ajuns aproape de final.
Sper că „zborul" fanteziei a fost interesant,
dar... cum se poate sfârși această aventură?

Îți ofer patru variante alternative de final.
Alege-o pe cea favorită.

Ryan Clifford

EPILOG – Varianta I

55-1
Norfolk
8 septembrie 1992

Air Vice Marshal Sir Henry Morrissey era un tip egoist și calculat, complet dominat de defuncta sa soție, *Lady* Constance Andrews, căreia îi era devotat total. Elaborase împreună cu ea planurile pentru aranjarea „re-nașterii" fratelui ei, deoarece o iubea și-i prețuia fiecare vorbă.

Inițial i-a trebuit nițel ceva timp pentru a se convinge, dar când ea i-a prezentat dovezi că schema putea – de fapt, trebuia – să funcționeze, s-a dedicat total inevitabilului. Ea l-a prezentat unui tânăr politician, aspirant la postul de Prim Ministru. Au devenit prieteni buni și după câteva cercetări detaliate, s-a descoperit că respectivul s-a născut în 1941 și fusese adoptat de o familie ce lucra într-un circ ambulant. Mama tipului a fost Patsy Jackson, tatăl Todd Morrissey, iar numele viitorului Prim Ministru era John Major.

Când Major a devenit PM după căderea lui Margaret Thatcher, s-a înțeles cu *Sir* Henry și *Lady* Constance să permită desfășurarea evenimentului *FlyPast*. I-a permis lui *Sir* Henry mult prea multă autonomie în luarea hotărârilor, dar desigur, dacă ei nu se vor mai întoarce – atunci John Major nu ar mai fi existat. Era o posibilitate cu care *Lady* Constance se împăcase de-a lungul anilor.

Sir Henry și-a aranjat cariera cu meticulozitate, ajutat de *Sir* Peter Andrews, a cărui influență asupra prim-miniștrilor postbelici a fost impresionantă. AVM era

perfect conștient de hotărârea soției sale de a-și salva fratele și i-a tolerat bucuros această obsesie.

Ceea ce nu a înțeles au fost problemele implicate de călătoria în timp și de potențialele paradoxuri pe care le-au produs. Totuși, era perfect conștient că existau o multitudine de posibile universuri paralele în care s-ar fi putut să se întoarcă – și într-adevăr a fost un risc enorm, în primul rând, întoarcerea în 1940. Avioanele *FlyPast* din 1992 ar fi putut ajunge oriunde în timp, iar planurile lui Constance ar fi fost dejucate cu ușurință.

Cunoștea bine teoriile postulate de Jim Charles – dar, efectiv, i se fâlfâia. Odată ce Constance și-a stabilit țelul principal, el a fost satisfăcut. Când a murit ea, flacăra vieții s-a stins și în el. Realmente nu-i păsa dacă s-ar întoarce în 1992 sau nu – în oricare univers o fi. Acceptase faptul că ar putea sfârși într-un loc cumplit – o lume distopiană nenorocită mult mai rea decât asta – și de ce i-ar fi păsat lui?

Mai știa că ar fi trebuit să răspundă la o grămadă de întrebări, iar viața i-ar fi devenit extrem de neplăcută atunci când supraviețuitorii și-ar fi făcut declarațiile.

Avea în minte toate acestea atunci când a comis faptele următoare.

Dar nu era conștient de faptul că aceasta era cea de a cincizeci și șaptea oară când un *Air Vice Marshal* Morrissey a încercat să traverseze continuumul spațiu-timp. Toate celelalte încercări s-au terminat cu eșecuri, iar Constance își petrecuse o eternitate încercând să-și salveze fratele.

Această traversare va fi altfel?

* * *

— *Purple* 1, mă recepționezi?

După 20 secunde de tăcere, Todd a răspuns.

— Afirmativ, *Purple* 2, tare și clar. Despre ce e vorba?

— Sugerez să apelezi Marham pe frecvența de „Salvare” ca să vezi dacă primim un răspuns. Cred că s-ar putea să fi ajuns acasă.

— *Roger, Purple 2, break-break*, Marham *Approach*, aici *Purple Leader* pe frecvența de salvare. Mă auzi? *Over*.

Aproape că putea vedea un enorm semn de întrebare ce apărea deasupra RAF Marham.

— Avionul care apelează Marham, repetă-ți indicativul.

Todd a explodat de ușurare, în timp ce lui Stumpy îi scăpa un zgomotos *whoop* din scaunul din față.

— Marham, aici *Purple* 1, cerem vectori radar pentru aterizare. Suntem două avioane, un *jet* și un C-190.

Și mai multe semne de întrebare.

— *Purple Leader*, faci o glumiță idioată. Precizează-ți poziția și transmite codul *Squawk* 7145, virează 360^0 pentru identificare și te rog explică încă o dată cine ești exact.

Todd era confuz.

— Marham, aici *Purple* 1, *Wing Commander* Todd Morrissey, la comanda a ceea ce a mai rămas din Formația de Comemorare a Victoriei din Insulele Falkland. Cerem asistență radar pentru aterizarea la Marham. Virez 3600 și transmit codul *Squawk*, așa cum ați ordonat.

Traficul Aerian de la Marham nu-și putea crede urechilor. Ofițerul de la stație dădu câteva ordine scurte asistentului său.

— Cheamă-l pe SATCO[4], pe Comandantul Bazei, OC Ops și OC Police Flight. Să vină aici IMEDIAT! Între timp îi dirijez pe șmecherii ăștia ceva mai aproape și trag de timp.

Ofițerul a respirat adânc și a continuat.

— Formația *Purple*, confirmați că sunteți două avioane. Dați-ne numărul de persoane de la bord și reafirmați-vă intențiile.

Todd a hotărât să colaboreze. În mod evident, la sol exista o problemă ce trebuia rezolvată.

— *Roger*, Marham. Două avioane, doi POB[5] în Tornado din *Squadron* 619 și 50 POB în *Hercules* din *Squadron* 47, inclusiv *Air Vice Marshal Sir* Henry Morrissey. Ai recepționat?

— Roger, *Purple* 1, virează dreapta pe 0-9-0. Autentificăm mesajul vostru.

Shit, se gândi Todd, *poate că ne-am întors într-un timp diferit*. Și i-a venit o idee.

— Marham, *Purple* 1 întrebă de dată este astăzi?

Ofițerul ATC devenea tot mai confuz.

— Roger, *Purple* 1, este 8 septembrie.

— Și anul? a cerut Todd

— 1992 – de-a ce te joci, *Purple* 1? a întrebat incredul ATCO.

Todd și Stumpy au lăsat să le scape un oftat de ușurare.

— Mulțam al dracu' pentru asta, a strigat Stumpy.

— Șezi blând, amice, am întârziat șase luni. Nu e de mirare că, acolo jos, e atâta confuzie. Trebuie să mai verific și alte chestii.

— Marham, *Purple* 1, vreți să-mi mai răspundeți – vă rog – la numai două întrebări? Unu, când s-a terminat Al Doilea Război Mondial și când a murit Winston Churchill?

[4] SATCO - Senior Air Traffic Control Officer – ofițerul comandant al Traficului Aerian de pe un aerodrom militar.

[5] POB - Persons On Board – persoane la bord.

În acest moment al conversației patru ofițeri superiori au ajuns în turn, iar comandantul bazei a preluat comunicațiile.

— Todd, dacă chiar tu ești, aici *Group Captain*[6] Martin Osborne. Ne cunoaștem unul pe altul și-ți recunosc vocea, așa că deocamdată am să-și accept spusele, sper doar că chiar ești cel ce spui că ești. Al Doilea Război Mondial s-a sfârșit în 1945, iar Churchill a murit în ’65, dacă-mi amintesc bine.

— Martin, eu sunt, Todd. Îmi dau seama că v-am provocat oarece consternare acolo, jos, dar jur că eu sunt. Scuze pentru sosirea noastră cu întârziere, dar avem o grămadă de explicații de dat. Vă rog, lăsați-ne să aterizăm – suntem extenuați.

Comandantul bazei și-a privit colegii căutând un sprijin, dar toți trei au ridicat doar din umeri dezorientați. CO a luat decizia.

— OK, Todd, vă acord permisiunea să aterizați, dar vei avea de dat imediat niște explicații. Se presupunea că sunteți morți… încă de acum șase luni!

Todd a încercat să-i liniștească pe cei din turn.

— Înțeleg, dar se va clarifica totul – mă rog, atât cât o pot face eu.

— Acum te predau către ATC, Todd, iar ei te vor îndruma spre casă, l-a anunțat CO.

Sir Henry Morrissey ascultase întreaga conversație și făcuse și el unele verificări. A ascultat postul „World Service” la radioul de pe *Herc* și au avut confirmarea datei la buletinul de știri de la ora 10 am. A fost suficient pentru el.

ATC a dirijat cele două avioane către Marham și l-a poziționat pe C-130 să aterizeze înaintea lui *Tornado*. Când avioanele au ajuns la cinci mile pe panta de apropiere, căpitanul a încercat să scoată trenul de aterizare, dar spre consternarea sa, la bord s-au aprins trei lumini roșii, de avarie.

Fără ca el să știe, AVM a îndepărtase siguranțele la puțin timp după decolare și roțile nu mai puteau fi coborâte. Cu toate acestea, căpitanul trebuia să acționeze.

— Marham, *Purple* 1, am o problemă cu trenul de aterizare și cer o inspecție vizuală din partea lui *Purple* 1 – poate că e doar o defecțiune a indicatoarelor de avarie.

— *Roger*, *Purple* 2, *wilco*. *Break-break*, *Purple* 1, ai auzit? Poți să te apropii pentru a face o verificare vizuală a trenului de aterizare. Îl urc la 2.000 picioare și-l direcționez pe 0-9-0.

Todd a confirmat și nu a știut niciodată ce s-a întâmplat în continuare.

Tornado a manevrat pentru a ajunge sub avionul cu elice, în vederea inspecției vizuale de la mică distanță.

La această viteză redusă, Stumpy se lupta cu manșa – mai ales din cauza turbulențelor produse de cele patru elice, dar a reușit să se strecoare sub *Herc* și și-a raportat poziția.

[6] Group Captain – grad militar în RAF (cod NATO OF-5); echivalent *colonel*.

— Roger, *Purple* 2 de la ”1”. Toate roțile sunt blocate înăuntru. Nu a coborât nici una.

Exact acest lucru așteptase *Sir* Henry Morrissey.

Era hotărât ca nimeni să nu cunoască vreodată adevărul – oricum nu ar fi fost crezut, iar Prim Ministrul subliniase că nimeni nu trebuie să se întoarcă viu din această misiune.

Deci, *Sir* Henry a preluat manșa lui *Hercule* în clipa când *Tornado* se afla exact dedesubt, la douăzeci de picioare, și a împins cu toată puterea. Marele avion de transport s-a năpustit într-un picaj brusc și abrupt, lovind cockpit-ul lui *Tornado*. Todd și Stumpy au fost uciși instantaneu. Fuselajul lui *Tornado* a pătruns în burta lui C-130 și ambele avioane au explodat la impact, trimițând resturi și trupuri în cascadă către peisajul rural al Norfolk-ului aflat la 2.000 picioare dedesubt.

Avioanele au lovit pământul după câteva secunde, fragmente arzânde de fuzelaj răspândindu-se pe o mare suprafață.

Nu a supraviețuit nimeni.

* * *

Serviciul de salvare a reacționat, dar nimic cu adevărat de valoare – ca evidență – nu a scăpat din acest infern.

Autoritățile care au investigat accidentul au dat vina pe o eroare de pilotaj, dar au fost incapabile să aducă vreo lumină asupra misterului dispariției Formației *FlyPast* Falklands.

Doar înregistrările din turnul de la Marham a dat unele indicii aspra problemei, dar după câteva luni, întreaga întâmplare a fost uitată.

A existat totuși încă o informare pentru familiile echipei *FlyPast*, dar nici un fel de investigații nu puteau explica dispariția și scurta reapariție parțială.

Un ultim serviciu memorial a fost ținută pe 1 aprilie 1993 și un mic monument a fost ridicat în satul Marham după o foarte reușită subscripție publică. Cele cincizeci și două de trupuri au fost recuperate din resturile epavelor, identificate cu ajutorul plăcuțelor și înmormântate.

Noul instalat Prim Ministru Tony Benn a participat personal și a dedicat ceremonia bravilor aviatori din Formația *FlyPast* Falklands.

SFÂRȘIT (1)

EPILOG – Varianta II

55-1
Norfolk
8 septembrie 1992

— *Purple* 1, mă recepționezi?

După 20 secunde de tăcere, Todd a răspuns.

— Afirmativ, *Purple* 2, tare și clar. Despre ce e vorba?

— Sugerez să apelezi Marham pe frecvența de „Salvare" ca să vezi dacă primim un răspuns. Cred că s-ar putea să fi ajuns acasă.

— *Roger, Purple 2, break-break*, Marham *Approach*, aici *Purple Leader* pe frecvența de salvare. Mă auzi? *Over*.

Aproape că putea vedea un enorm semn de întrebare ce apărea deasupra RAF Marham.

— Avionul care apelează Marham, repetă-ți indicativul.

Todd a explodat de ușurare, în timp ce lui Stumpy îi scăpa un zgomotos *whoop* din scaunul din față.

— Marham, aici *Purple* 1, cerem vectori radar pentru aterizare. Suntem două avioane, un jet și un C-190.

Și mai multe semne de întrebare.

— *Purple Leader*, faci o glumiță idioată. Precizează-ți poziția și transmite codul *Squawk* 7145, virează 360^0 pentru identificare și te rog explică încă o dată cine ești exact. Avionul vostru nu este recunoscut și nu este autorizat să execute operațiuni în acest sector.

Todd era acum de-a dreptul descumpănit, aproape perplex.

— Marham, aici *Purple* 1, *Wing Commander* Todd Morrissey, la comanda a ceea ce a mai rămas din Formația *FlyPast* Falklands. Solicităm asistență radar pentru aterizare la Marham. Conform ordinului, executăm un viraj de 360^0 și transmitem codul *Squawk*.

Operatorul de la Traficul Aerian Marham nu-și putea crede urechilor. Ofițerul de serviciu a dat câteva ordine scurte asistentului său.

— Cheamă-l pe SATCO, pe Comandantul Bazei, OC Ops și OC Police Flight. Să vină aici IMEDIAT! Între timp îi dirijez pe șmecherii ăștia ceva mai aproape și trag de timp. Și ia legătura cu Coningsby ca să decoleze o patrulă de *vânătoare* în alarmă.

Ofițerul ATC a respirat adânc și a continuat.

— Formația *Purple*, confirmați că sunteți două avioane. Dați-ne numărul de persoane de la bord, reafirmați-vă intențiile și autoritatea sub care operați.

Todd a hotărât să colaboreze. În mod evident, la sol exista o problemă ce trebuia rezolvată.

— *Roger*, Marham. Două avioane, doi POB în *Tornado* din *Squadron* 619 și 5-0 POB în *Hercules* din *Squadron* 47, inclusiv *Air Vice Marshal Sir* Henry Morrissey. Ai recepționat?

— *Roger*, *Purple* 1, virează dreapta pe 0-9-0. Autentificăm mesajul vostru.

Shit, se gândi Todd, *poate că ne-am întors într-un timp diferit*. Și i-a venit o idee.

— Marham, *Purple* 1 întrebă de dată este astăzi?

Ofițerul ATC devenea tot mai confuz.

— *Roger*, *Purple* 1, este 8 septembrie.

— Și anul? a cerut Todd

— 1992 – de-a ce te joci, *Purple* 1? Vei da explicații pentru această insubordonare, a răspuns acum neîncrezătorul ATCO.

Todd și Stumpy au oftat ușurați.

— Mulțam al dracu' pentru asta, a strigat Stumpy.

Dar, controlorul de Trafic Aerian de la Marham și-a pierdut răbdarea cu Todd și comportamentul său irațional.

— Formația *Purple*, repet că indicativul tău și alte detalii nu sunt recunoscute de această unitate și suntem obligați să vă tratăm ca *ostili*. Formația *Purple*, sunteți înarmați?

Todd și Stumpy deveneau tot mai alarmați, ca și echipajul de pe C-130. Îngrijorarea lor s-a dublat când au apărut două avioane de vânătoare – unul în stânga lui Todd și altul în dreapta lui *Hercules*.

— *Shit*, avem însoțitori, a mormăit Stumpy.

Todd se uita la cele două avioane reactive, dar nu reușea să le identifice pentru că nu mai văzuse așa ceva.

— Stumpy, tu te pricepi bine la recunoașterea avioanelor, ce tip sunt astea?

Dar Stumpy era și el palid.

— Să fiu al dracu' dacă îmi dau seama. Seamănă cu un hibrid între F-14 și MiG-23 – sunt nedumerit – dar uite-te la cocarde – nu le recunosc!

Marham a apelat din nou.

— Repet, *Purple Leader*, sunteți înarmați? Piloții noștri raportează că aveți rachete sub aripi. Sunt active, de luptă?

— Marham, da suntem înarmați, dar NU suntem *ostili*. Vă asigur că suntem *prieteni* și singura noastră dorință este să aterizăm în siguranță. După aceea vă putem explica totul.

Marham a ignorat afirmațiile.

— Formația *Purple*, solicitarea voastră este refuzată. Veți continua să orbitați pe poziția curentă, escortați de avioanele noastre, până ce obținem permisiunea de la autoritatea superioară. Rămâneți în așteptare.

Todd avea nevoie de o confirmare.

— *Purple* 2, ce părere ai de toate astea?

AVM nu putea ajuta cu nimic.

— Nu recunosc acest tip de avioane, dar cocardele sunt foarte familiare. Cred că cele mai negre coșmaruri ale noastre devin realitate!

Todd nu a mai replicat și au continuat să se rotească însoțiți de cele două avioane, iar după vreo zece minute Marham a apelat din nou.

— Formația *Purple*, cererea voastră pentru aterizare a fost aprobată. Avionul cu elice va ateriza primul, urmat de cel cu reacție. Vă prevenim că orice rezistență sau înșelăciune va avea drept consecință utilizarea armamentului. *Purple*, confirmă luarea la cunoștință!

Todd nu prea mai știa ce să creadă despre permisiunea de a ateriza – începea să înțeleagă cam ce urma să se întâmple.

— *Roger*, Marham, avionul cu elice va ateriza primul, urmat de noi. Cerem vectori radar de la PAR[7]. Poate că avioanele voastre de vânătoare mă pot ghida – *break* – *Purple* 2, ești pe mâna ta, aterizare bună!

Purple 2 a confirmat, apoi a urmat o serie de instrucțiuni din partea Traficului Aerian Marham care i-au permis lui C-130 să aterizeze după cincisprezece minute. Todd și Stumpy au zburat pe panta de apropiere în formație cu cele două avioane escortă, aterizând la cinci minute după *Herc*. Avioanele-escortă s-au întors la baza lor.

Pe când *Tornado* rula pe pistă, a trecut pe lângă o linie de bombardiere parcate ce semănau cu F-111 și Sukhoi, dar erau sensibil diferite de acestea.

Totuși, un lucru pe care toate îl aveau în comun erau cocardele de pe fuselaj și ampenaje.

Chiar sub cockpit erau mari *Cruci de Fier* ale *Luftwaffe*, iar pe fiecare ampenaj vertical era câte o *Swastika* roșie-strălucitoare. La fel ca pe cele două avioane de vânătoare escortă!

Tatăl lui Todd a avut dreptate – era un scenariu de iad.

Când Tornado a încetat rulajul, a fost înconjurat rapid de *Stormtroopers* puternic înarmați, APC[8]-uri, mașini de pompieri, poliție și limuzine. Todd presupuse că în acele mari Mercedesuri erau *baștanii* bazei aeriene.

Nu s-a înșelat. ATC a continuat:

---

[7] PAR - Precision Approach Radar – Radarul de pe un aeroport ce dirijează avioanele în ultima etapă dinaintea aterizării.

[8] APC - Armoured personnel carrier – transportor blindat.

— Formația *Purple*, avionul cu elice trebuie să execute manevrele de oprire totală, iar personalul va rămâne la bord. Confirmă!

Căpitanul lui *Herc* s-a conformat.

— *Purple Leader*, trebuie să opriți și voi, să deschideți cupola și să aruncați orice armă personală pe care o aveți în cockpit. Confirmă!

Cei doi nu puteau face nimic altceva decât să se supună. Stumpy a oprit toate sistemele, iar Todd și-a aruncat Walther-ul când canopia s-a deschis.

ATC era intransigent.

— Aruncați armele și ridicați-vă în picioare pe scaunele de catapultare. Ridicați mâinile și așteptați ca ofițerii de securitate să vină la voi. Fără șmecherii, sau deschidem focul asupra voastră!

Todd și Stumpy și-au deconectat PEC-urile (Personal Equipment Connectors), ceea ce a însemnat și întreruperea radio-contactului, respectiv încetarea comunicării (*happy-chappy*) cu Controlul Aerian – adică un răgaz.

Scări metalice portative au fost atașate rapid pe lateralele cockpit-ului și doi polițiști masivi au urcat pentru a-i escorta pe Todd și Stumpy la coborârea pe tarmac. Când au ajuns pe sol, au fost încătușați cu brutalitate și escortați către una dintre limuzine. Trei ofițeri în uniformă așteptau cu aroganță, cu mâinile la spate, rânjind cinic. Todd și Stumpy au fost aduși în fața celui ce părea a fi ofițerul cu cel mai înalt grad.

Purta o uniformă gri-albăstrie și avea gradul de colonel plin. În jurul gâtului avea panglica albastră-aurie a *Crucii de Fier*.

— Bună dimineața, *Wing Commander* – un grad care cred că a dispărut cu ceva ani în urmă – așa că poate ar trebui să ne adresăm cu *Colonel*. Sunt *Oberst* Fritz Maier, comandantul *Flugplatz*[9] Marham. Vi-l prezint pe *Herr Major* Dieter Richards, OC *Operations* și *Herr Major* Manfred Jones, OC *Flying Operations*. Și, desigur, trebuie să-l cunoașteți și pe *Obersturmbannführer*[10] Miller, de la Gestapo, care are multe întrebări pentru dumneavoastră. Acum poate că ar trebui să mergeți cu dânsul, iar noi vom face cunoștință cu camarazii dumneavoastră din acel minunat avion de transport care v-a însoțit. Deocamdată „la revedere", *Herr Oberst*, poate că diseară vom cina împreună?

Colonelul lovi din călcâie salutând elegant, înainte de a pleca spre *Hercules*, care acum se „bucura" de întreaga atenție a forțelor de securitate.

Todd și Stumpy au fost îngrămădiți într-o mașină a Gestapo și conduși în liniște către o clădire din centrul bazei. Când Stumpy a încercat să vorbească, tipul de la Gestapo a reacționat violent.

— Liniște! O să aveți destule ocazii să vorbiți mai târziu!

[9] Flugplatz – bază aeriană (lb. germană).

[10] Obersturmbannführer – grad militar în SS ; echivalent *locotenent-colonel*.

Stumpy a priceput și a tăcut – aruncând o privire îngrijorată lui Todd ce era stupefiat.

Au fost duși în sediul Gestapo și procesați în liniște. Au fost forțați să se dezbrace în pielea goală, controlați în amănunt – inclusiv intern – penisurile le-au fost inspectate pentru semne de circumcizie, iar în final li s-au dat salopete și teniși. Apoi au fost escortați amândoi în celule separate și lăsați să *fiarbă* – timp de patru ore. Nu li s-a dat mâncare sau apă.

Între timp, la *Hercules*, cei ce mai rămăseseră din echipa *FlyPast* 1992 au fost tratați la fel de dur. Au fost înghesuiți în camioane, duși în barăci, unde au fost subiectul aceluiași tratament inuman ca Todd și Stumpy.

Singurele excepții au fost membrii echipajului și ofițerii care au fost duși la sediul Gestapo, procesați similar, apoi închiși în celule vecine cu Todd și Stumpy.

Air Vice Marshal a fost escortat de către Comandantul bazei în biroul său, unde au servit un ceai și au discutat întreaga chestiune timp de patru ore. S-au luat note amănunțite, iar conversația a fost înregistrată pentru transmiterea către ierarhia superioară de la Berlin. *Sir* Henry Morrissey a relatat întreaga poveste uimitului *Oberst* Maier care la început a fost neîncrezător. Totuși, după un timp – cu evidența în fața ochilor, pe tarmac – a trebuit să accepte că *Sir* Henry s-ar putea să spună ceva ce poate fi considerat adevărat.

După trei ore de discuții, la biroul comandantului a sosit un document care a lămurit problema.

Erau înregistrări din arhive datând din 1940 care au confirmat povestea spusă de AVM. Erau probe care dovedeau că un *squadron* de avioane cu reacție britanice au intervenit în luptele din august și septembrie din acea vară, dar au dispărut pe neașteptate, fără nici o urmă. Mai mult, mormintele câtorva aviatori misterioși au fost descoperite în Norwich, iar dosarele personale ale lui Winston Churchill au relevat că o asemenea forță chiar a existat. În anii ’50 rămășițele unui avion reactiv ciudat au fost descoperite într-un depozit abandonat din Preston, iar în 1972, o echipă de muncitori constructori care ridicau un complex de locuințe au dezgropat un avion similar în estul Angliei. Mai erau și alte fapte și dovezi coroborate care acordau credit mărturiei, inclusiv două cadavre și un avion misterios recuperate la Konigsberg.

Totul fusese ținut secret doar pentru că naziștilor le plăcea secretomania și nu vedeau nici un câștig în a admite că s-ar fi putut ca britanicii să fi avut o tehnologie superioară în 1940. Așa ceva, cu siguranță, n-ar fi fost benefic propagandei germane din acele vremuri. Mai mult, Hitler declarase categoric că este imposibilă călătoria în timp, deci întregul dosar a fost adânc îngropat în arhivele Serviciului de Informații. *Führer*-ul avea lucruri mai importante cu care să-și bată capul!

Dar acum, era o problemă.

Ce aveau de făcut cu cincizeci și ceva de oameni dintr-o linie diferită a timpului? Era o imensă belea potențială!

Evident, trebuiau să fie interogați și storși de orice informație utilă. Cele două avioane vor avea o folosință incalculabilă, dar soarta oamenilor era în balanță.

Dar, deocamdată, Todd și tatăl său au fost invitați în această seară la cină la comandant, unde vor fi prezenți un grup selectat de ofițeri și alte persoane importante.

Todd a fost luat la ora 1800 și i s-a dat o uniformă germană cu echivalentul gradului său pe epoleți. Tatălui său i s-au acordat aceleași onoruri și s-au reîntâlnit la un aperitiv la recepția de la ora 1930.

Todd era în stare de șoc, dar tatăl său părea calm și resemnat. Ca și cum nici nu i-ar fi păsat ce s-a întâmplat. Conversa voios cu ofițerii germani – care erau mai mult britanici – dar cu ciudate nume anglo-germane.

În fața selectei audiențe, Todd a răspuns cu sinceritate și franchețe la întrebările despre aventurile sale și despre viața sa anterioară, dar la cină s-a hotărât să obțină niște răspunsuri pentru sine.

— *Herr Oberst*, dacă tot am fost atât de cooperant, pot să vă pun și eu două întrebări?

— Vă rog, desigur, l-a îndemnat comandantul.

— Mai întâi, mă puteți asigura că oamenii mei sunt pe mâini bune?

Comandantul a zâmbit ușor.

— Desigur, Todd, foarte lăudabil că te gândești la oamenii tăi – acum cinează cu toții, iar în această noapte vor dormi în paturi confortabile. Desigur, suntem obligați să luăm anumite măsuri de securitate prin care să ne asigurăm că grupul vostru nu prezintă nici o amenințare și bineînțeles că trebuie să menținem secretă prezența lor aici – pentru siguranța voastră și a noastră.

Todd a zâmbit cu oarecare ușurare.

— Și a doua întrebare, *Herr Oberst Leutnant*?

Todd a respirat adânc, apoi a dat drumul întrebării pe care și-o punea încă de când aterizase înapoi la Marham.

— Ce dracu s-a întâmplat aici după 1940? Pentru că nu e lumea noastră. În timpul nostru, naziștii au fost înfrânți de America, Marea Britanie și aliații au obținut pacea. Ce s-a întâmplat de s-au schimbat toate acestea?

Oaspeții anglo-germani ai dineului au făcut o tăcere amenințătoare în timp ce se uitau unii la alții în jurul mesei. Doar unul dintre ei, a vorbit.

— *Herr* Morrissey, sunt James Himmler – poate că recunoașteți numele. Unchiul meu a fost însuși marele om, iar eu sunt un înalt oficial al… ăă… Serviciului de Poliție – ca să zic așa. Sper să vă pot explica.

Todd era îngrozit – Himmler – un „mare om”! Niciodată! Totuși, și-a ținut gura – evident tipul era cineva important și toți ceilalți din jurul mesei îl tratau cu deferență.

— Să o iau cu începutul. În 1939, Britania a declarat război poporului german după preluarea politică stabilită de comun acord cu Franța. Nu a folosit la nimic, iar în 1941, Britania a fost invadată și a devenit un satelit al celui de-l Treilea Reich German. Edward al VIII-lea a domnit până la moartea sa în 1980, când poporul a decis abolirea monarhiei. Germania și-a asumat controlul Imperiului Britanic și am devenit buni prieteni cu SUA, care ni s-au alăturat în lupta împotriva comunismului. Președintele McCarthy a fost un aliat special și am reușit să menținem Răul Roșu într-o zonă relativ mică în jurul Moscovei și Stalingradului. Prietenii noștri chinezi controlează Orientul Îndepărtat, unde politicile de dreapta au adus multora o incredibilă dezvoltare și prosperitate. Conform idealurilor etnice naziste, am purificat părțile lumii aflate sub controlul nostru. Foamea, sărăcia, bolile și conflictele politice sunt de domeniul trecutului. *Führer*-ul nostru a avut în totalitate dreptate și încă mai deplângem pierderea sa, la douăzeci de ani după decesul său în 1972.

Todd rămase cu gura căscată, fără a mai putea spune ceva.

— Vă văd oarecum șocat, *Herr* Morrissey. Pot să continui? Cred că da. Lumea s-a dezvoltat enorm în ceea ce privește tehnologia – am aterizat pe lună în 1968, iar în prezent, douăzeci și cinci de mii de oameni trăiesc acolo în pace și armonie. Deci, vedeți, *Herr* Morrissey, ne-am descurcat bine. Într-adevăr, aș putea petrece toată noaptea făcând apologia virtuților și progresului înregistrat sub conducerea Partidului.

Ceea ce el nu a menționat a fost continua exterminare a oricui, în toată lumea, care nu se supunea idealurilor naziste. Nu a amintit lagărele de muncă forțată și milioanele de sclavi. Nici total dystopiana societate din lume.

Todd și-a strâns pumnii.

— Dar despre Israel, China comunistă, cursa înarmării nucleare, și câștigarea de către Anglia a Cupei Mondiale în 1968? Nu s-a întâmplat nimic din toate acestea?

James Himmler păru dezorientat.

— Nimic din ceea ce spuneți nu ne este familiar. Cât despre Cupa Mondială – la fotbal, presupun – Germania a câștigat-o de șase ori la rând! Sigur, am limitat participarea. Echipele din Africa și America de Sud nu joacă fotbal la un standard suficient.

Todd a realizat pe deplin situația dificilă în care se aflau și a mai vorbit foarte puțin în restul serii, în timp ce tatăl său a intrat în discuție cu entuziasm. Todd era uimit de comportamentul său, dar nu a mai reușit să vorbească cu dânsul.

Când cina și conversația/interogatoriu s-au sfârșit, Todd a fost readus în celulă, dezbrăcat de uniformă și a petrecut o noapte mizerabilă pe salteaua plină de cocoloașe a unui pat suspendat. A presupus, corect, că oamenii săi au fost tratați în aceeași manieră.

Abia dacă a reușit să doarmă.

* * *

În dimineața următoare, la ora 0900, un paznic l-a scos din celulă și l-a escortat la ofițerul Gestapo pe care-l întâlnise ieri. Interogatoriul a fost scurt, dar la obiect.

— *Wing Commander*, am așteptat peste cincizeci de ani reapariția voastră și avem dovezi incontestabile referitoare la crimele comise de voi împotriva Statului. Ați zburat înarmați în misiuni împotriva forțelor *Fatherland*-ului și pentru că ați fost responsabili de moartea multor cetățeni germani loiali – mai ales pe un aerodrom din Danemarca, lângă Esbjerg în august 1940. Pentru aceste acte împotriva *Reich*-ului, veți fi pedepsiți. Sentința este moartea prin împușcare, ce va fi dusă la îndeplinire imediat. Luați-l!

Todd era parcă pe altă lume, amorțit, redus la tăcere, în stare de șoc; a fost târât, în timp ce se zbătea violent, prin coridoare întunecate, trei nivele mai jos, și într-o sală din subsolul umed și împuțit a fost împușcat fără multă ceremonie în ceafă.

Aceeași soartă a avut-o fiecare dintre membrii echipei *FlyPast* 1992 – cu excepția a șapte bărbați circumciși – despre care s-a presupus a fi evrei și nu au putut dovedi contrariul. Aceștia au fost deportați într-un lagăr de muncă forțată din Maroc, unde au murit pe rând.

AVM Morrissey s-a sinucis. S-a spânzurat imediat după cina-recepție, în dormitorul alocat lui în „kaserne” sau Căminul ofițerilor.

Tehnicienii naziști au mișunat prin măruntaiele celor două avioane și în trei ani au proiectat și construit o flotă de *Tornado* multi-rol perfecționate și o variantă superbă de C-130.

Nu a rămas nici o fărâmă de dovadă umană a nefastei misiuni venită din trecut. Toate dovezile documentare – hârtii, haine și obiecte personale – au fost puse în cutii sub securitate strictă și transportate la Berlin pentru o inspectare ulterioară.

Ultimele cuvinte auzite de Todd Morrissey înainte de a fi împușcat, au confirmat scurt și cu răutate adevărul îngrozitor – „*Winston Churchill a fost spânzurat în septembrie 1940 – Heil Hitler*!

SFÂRȘIT (2)

EPILOG – Varianta III

— *Purple* 1, mă recepționezi?

După 20 secunde de tăcere, Todd a răspuns.

— Afirmativ, *Purple* 2, tare și clar. Despre ce e vorba?

— Sugerez să apelezi Marham pe frecvența de „Salvare" ca să vezi dacă primim un răspuns. Cred că s-ar putea să fi ajuns acasă.

Însă Stumpy și Todd se străduiau să vadă încotro de îndreptau. Avionul era învăluit într-un nor dens, gri-întunecat, care reducea vizibilitatea la zero. Stumpy se străduia să mențină avionul în zbor orizontal, dar turbulențele puternice îl scuturau violent. Pe deasupra, nici motoarele nu mai funcționau corect.

— *Purple Leader*, avem turbulențe puternice. Sugerez să încercăm să urcăm deasupra acestora. Dacă mai rămânem în falia temporală Cu-Nimb, riscăm producerea de avarii structurale majore. M-ai recepționat, *Purple* 2?

Căpitanul lui *Purple* 2 se lupta și el cu comenzile avionului și pasagerii sufereau rău de tot acolo, în spate. Toți țipau speriați, vomitau, iar încărcătura era în pericol iminent de a se rupe din legăturile de ancorare.

— *Roger*, *Purple Leader*. Și noi ne confruntăm cu turbulențe severe și dacă nu ieșim din ele al dracului de repede, avionul se va prăbuși. Accelerăm motoarele la maxim și urcăm. Vă avertizăm că avem defecțiuni la sistemele navigaționale și GPS-ul este nefuncțional. Ne vedeam deasupra norilor.

Todd a confirmat.

— *Roger* 1, urcăm și noi pe direcția 270^0 și ne vom roti deasupra norilor ca să vă așteptăm. Terminat.

Stumpy a împins maneta de gaze la maxim și a executat un cabraj la 3G - procedură urgentă de urcare la altitudine. Aceasta era în mod obișnuit rezervată pentru când era vreme rea și zborul la joasă altitudine, sau noaptea în operațiuni cu TFR (*Terrain Following Radar*). Avionul se ridica departe de sol cât mai repede posibil, aceasta reducând șansele de a lovi un munte sau alt tip de înălțime terestră.

Tornado a urcat la cinci, zece, cincisprezece mii de picioare fără a obține nici o ameliorare a vizibilității sau o micșorare a stratului de nori. La nouăsprezece mii, cockpit-ul s-a luminat, iar la douăzeci și două de mii de picioare, Stumpy și Todd au ajuns la cerul limpede, albastru.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, a murmurat Todd. N-am mai văzut nor ca ăsta. Trebuie să fi fost o furtună a dracului. Nu știu cum e la tine, dar aici, spatele cockpit-ului este acoperit de un fel de praf negru.

— La fel și la mine. Seamănă cu cenușa, confirmă Stumpy.

Todd s-a forțat să privească în urma avionului și a fost siderat de ce a văzut.

— E ceva ciudat, Stumpy. Norul se ridică la cel puțin patruzeci de mii de picioare – dar nu apare nicăieri forma specifică de nicovală – doar o suprafață plată de nor negru cât vezi cu ochii. Ciudat! Ce sistem meteo putea produce asemenea cantități de nori negri și cer albastru-strălucitor deasupra? Nu e nici un cirrus deasupra noastră, iar soarele este orbitor. Ce crezi despre asta?

— Eu sunt doar bucuros că am ieșit din rahat. N-ar trebui să apelăm pe careva?

Stumpy își monitoriza motoarele cu atenție și spre marea sa ușurare, toate aparatele indicau normal.

Totuși, Todd nu era complet satisfăcut și s-a hotărât să lanseze un apel de ajutor și să se întoarcă la Marham ASAP – deși era convins că aterizarea în aceste condiții meteo ar fi ridicat probleme insurmontabile. Dacă stratul de nori cobora până la nivelul solului, atunci trebuiau să se îndrepte spre un alt aerodrom.

— Stumpy, verifică nivelul de combustibil. Aparatura mea de navigație e scoasă din uz. GPS-ul e mort, Doppler nu localizează nimic, TACAN și Navigatorul Inerțial nu funcționează corect. Radarul este inutil prin asemenea nor, așa că trebuie să ne îndreptăm în altă parte. Trebuie să aplicăm altă tactică și eu sugerez să micșorăm viteza pentru a economisi gazul. Am să încerc radioul. Stai cu ochii pe *Herc* în timp ce ne rotim – în curând vor ieși și ei din norii ăștia întunecați.

Stumpy a confirmat sugestiile și în timp ce reducea maneta de gaze, Todd a încercat radioul. Înainte de orice a apelat Marham *approach*. A estimat că se aflau cam la treizeci de mile nord de Marham, în interiorul razei de acțiune a radioului. Aprecie că toate zborurile de astăzi au trebuit anulate, iar echipajele se aflau în sălile *squadron*-urilor jucând *Clag*, un joc de cărți similar cu *whist* foarte popular printre aviatori atunci când operațiunile de zbor erau imposibile. Cât și-ar fi dorit să se afle și el în sala echipajelor!

— Marham *approach*, aici Formația *Purple*, două avioane care cer asistență radar pentru aterizare.

A așteptat douăzeci sau treizeci de secunde, dar nu a răspuns nimeni.

Încercă din nou.

Nimic.

— Ciudat, Stumpy.

— Încercă și pe alte frecvențe. Încă nu-l văd pe C-130.

Ca de obicei, circumspectul Stumpy era imperturbabil. Așa că Todd a selectat o altă frecvență V/UHV pre-setată și încercă din nou.

Nimic. *Nada*[11]. Nici un răspuns.

Apoi a încercat altă frecvență – apoi alta și alta.

Nimeni nu era acasă.

[11] Nada – nimic (l. spaniolă).

Se prefigura o situație mai mult decât iritantă.

În acel moment, Stumpy a văzut *Herc*-ul ieșind din masa de nori și îndreptându-se către poziția lor, aflată cam la trei mile depărtare.

Todd s-a simțit ușurat văzându-și compatrioții nevătămați și i-a apelat.

— *Purple* 2, aici liderul. Vă avem la vedere și vă apropiați de poziția noastră. Vă sugerez să reduceți la viteza economică. S-ar putea să avem o problemă.

Air Marshal a replicat instantaneu din scaunul copilotului.

— *Roger, Purple Leader*, care-i situația?

Todd i-a spus despre lipsa contactului cu solul, iar tatăl său i-a sugerat să din nou să apeleze pe frecvența de salvare – frecvența internațională pentru urgențe. Todd a fost de acord și și-a transmis indicativul de apel în UHF – 243,0.

Nimic.

Atunci a încercat pe 121,5 – canalul VHF de Salvare.

Din nou nimic timp de vreo treizeci de secunde, apoi o transmisiune slabă a venit prin nori și eter.

— Persoana care apelează pe 121,5 megacicli, repetă mesajul, te rog!

Cu siguranță, nu era procedura radio standard, iar Todd a fost perplex. Totuși, era mulțumit că recepționa un răspuns, așa că a încercat să clarifice situația.

— Stația care a răspuns, aici Formația *Purple*. Ai transmisia slabă, abia audibilă. Te rog să te identifici și să-ți precizeze locația.

A urmat o tăcere lungă, apoi vocea s-a auzit din nou.

— Salut Formația *Purple*, aici Bill Forbes. Transmit din adăpostul meu din Peterborough. Cum pot să te ajut?

AVM i se adresă direct lui Todd.

— Todd, fii deschis la minte. Cred că suntem într-o problemă serioasă. S-ar putea să nu ne aflăm acasă – „acasă" al nostru. Vezi ce poți afla de la amicu' fără să-l neliniștești.

Todd nu-și putea crede urechilor. Ceea ce susținuse Jim Charles se dovedea a fi adevărat – se aflau într-o realitate similară dar diferită? Trebuia să afle – și încă repede. Combustibilul se consuma și trebuiau să găsească urgent o pistă pentru aterizare.

— *Roger*, *Purple* 2, am înțeles. *Break* – bună dimineața, Bill, mulțumesc că mi-ai răspuns. Vrei să spui că nu te afli pe un aerodrom și nu știi dacă vremea rea de astăzi se întinde peste toată țara?

Sărmanul Bill Forbes a fost complet debusolat de cererile de informații ale lui Todd.

— Uite ce, dom'le, nu știu unde ai fost în ultimii cinci ani, dar DA, vremea este la fel – peste toată Europa – și este așa de la războiul din '87. Și NU, nu mă aflu pe un aerodrom – sunt în adăpostul comunitar din Peterborough. Nu e nici un

aerodrom prin împrejurimi – și, în general, nu mai e nici unul pe nicăieri – oricum, nu după ’87.

Todd era pur și simplu șocat. Deși se aștepta oarecum la un răspuns care să însemne un nou dezastru pentru *Purple*, șocul a fost la fel de puternic.

— Oh, fir’ar mă-sa-l dracului, mormăi Stumpy aproape resemnat.

AVM a intervenit din nou.

— El nu ne poate ajuta, fiule, nimeni de acolo de jos nu poate. Trebuie să găsim noi înșine unde să aterizăm. Un mare aeroport civil sau o autostradă. Află la ce altitudine este baza norilor.

Bill Forbes ascultase convorbirea.

— Hei, domnu, vrei să spui că vă aflați într-un avion?

Todd încerca să rămână calm.

— Corect, domnule Forbes. Suntem două avioane, un *Tornado* cu reacție și un *Hercules* de transport și trebuie să aterizăm urgent.

Forbes era incredul.

— Faci mișto, dom’le? Nu mai există avioane din ‘87. Nu mai există nicăieri – poate exceptând China – ei au avut mai puțin de suferit.

Todd pricepea acum cam care era situația, dar a insistat.

— Da, domnule Forbes, suntem avioane și TREBUIE să aterizăm. Poți să-mi spui cam la ce înălțime deasupra solului este baza norilor?

Forbes izbucni în râs.

— De unde să știu dom’le, n-am mai ieșit pe-afară de trei ani. Nimeni n-a ieșit. Nu avem măști sau costume de protecție contra radiațiilor nucleare și n-am să ies pentru voi. Acolo sunt cinci grade sub zero.

Sentimentul de disperare al lui Todd creștea odată cu fiecare cuvânt al lui Forbes. Dar trebuia să afle ce s-a întâmplat în ‘87.

— Domnule Forbes, te asigur că ne aflăm în zbor și probabil că n-ai să-mi înțelegi explicațiile despre *cum* și *de ce*, dar poți să-mi explici – așa, ca la tâmpiței – ce s-a întâmplat în ’87?

Forbes devenea nerăbdător, dar a hotărât să mai mențină un timp legătura cu Todd.

— Nu mai pot rămâne la radio prea mult timp – bateriile sunt descărcate. Am vorbit cu voi doar pentru că sunteți primii flăcăi pe care i-am auzit la radio în ultimul an. Oricum, în ’87 naziștii au început un război cu America și Rusia. Hitler tocmai murise și era un fel de luptă pentru putere la ei, apoi, în câteva zile, totul a devenit o nebunească. Bombe nucleare și rachete zburau peste tot și Britania, Europa, cea mai mare parte a Rusiei și SUA au fost distruse. Au fost uciși milioane de oameni; apoi arabii au început să se bage și ei în seamă, iar China i-a bombardat... și asta e tot ce știu. De cinci ani e iarnă nucleară și au supraviețuit doar o mână de

oameni. Mulți dintre noi sunt bolnavi, mulți au murit de foame – este atât de întuneric și frig, că nimic nu crește. Iar acum veniți voi cu miștocăreala asta de poveste despre avioane. Cred că am să întrerup legătura cu voi, dom'le!

— Nu, te rog, nu închide, Bill. Îmi pare rău că te-ai supărat, dar eu nu mint. Încă ceva, dacă poți să-mi spui… Germania a invadat Britania în 1940?

— Sigur că da, prostule. Ne-au făcut pe toți naziști și ca s-o spun p-a'dreaptă, ne e mai bine acum, decât atunci când ticăloșii ăia ucigași erau la putere. Idioții de yankei și-au dat seama prea târziu, iar Kennedy ar trebui să dea socoteală pentru astea!

Todd era mut de uimire și nu mai știa ce să spună.

Air Marshal a intervenit.

— Bill, aici Henry Morrissey. Poți să-mi mai răspunzi la o întrebare? Este posibil să trăiești la suprafață – oriunde în Europa?

— Uite care-i treaba, Henry, practic nu știu nimic. Tot ce pot spune este că am auzit zvonuri la radio că ar fi oameni în Islanda, care este liberă de nori și cenușă radioactivă, și se poate trăi afară. Asta e tot ce știu.

— Mulțumesc, domnule Forbes. Nu vă mai facem probleme. S-aveți o zi bună.

Todd a fost zguduit de întreruperea legăturii radio decisă de tatăl său.

— Ce vrei să spui, că trebuie să renunțăm?

— Nu, fiule, este evident din explicațiile date de sărmanul om, cât și din starea vremii cu care ne-am confruntat noi înșine, că nu putem ateriza aici. Trebuie să ne îndreptăm spre nord. C-130 poate ajunge în Islanda – dar mi-e teamă că voi trebuie să vă descurcați singuri. Ce autonomie mai aveți fiule?

C-130 a început să vireze spre nord și să urce ușor pentru a economisi carburantul.

Atât Todd cât și Stumpy erau împietriți de duritatea acțiunilor unilaterale ale *Air Marshal*-ului.

— Mai avem combustibil pentru numai nouăzeci de minute – e imposibil să reușim. Până la Reykjavik trebuie să fie o mie de mile! Asta înseamnă că e cel puțin cu o oră de zbor mai departe decât putem noi ajunge. Pentru numele lui Dumnezeu, tată, nu ne poți abandona!

AVM era lipsit de emoții și practic.

— Tu hotărăști, fiule. Poți ateriza și să-ți încerci norocul; poți să ne urmezi și să te prăbușești în Atlantic când vei rămâne fără combustibil; sau să te îndrepți spre Insulele Faroe. S-ar putea să fie dincolo de zona contaminată. Și ai dreptate, sunt o mie de mile de zburat și nu ne putem permite să irosim combustibil așteptându-vă pe voi. Am un avion plin cu oameni de care trebuie să am grijă.

Todd începuse să se gândească deja la o soluție independentă, dar Stumpy a intervenit.

— De ce să nu aterizăm amândoi undeva unde ne poți lua la bord. Ai destul gaz.

— Cu siguranță că nu în Anglia, Stumpy, dar poate că în Insulele Shetland sau Orkney. Dacă zona va fi degajată și putem ateriza în siguranță, este posibil. Dar trebuie să țin cont în primul rând de oamenii mei.

Todd era furios. Se săturase de tatăl său.

— Acum este al dracului de târziu pentru asta, ticălos nesimțit și parșiv ce ești!

— Pot să-ți înțeleg supărarea, fiule, dar am luat o hotărâre. Fie ne urmați, fie aterizați și vă încercați norocul la sol. *Purple* 2, terminat.

Todd a mai încercat să-și convingă tatăl să-și schimbe hotărârea, dar nu recepționau decât zgomotul static. AVM nu voia să răspundă.

Bill Forbes ascultase schimbul de replici și a mai transmis o foarte slabă comunicare în timp ce Stumpy vira spre nord pe urmele lui C-130.

— Mult noroc, *Purple* – oricine ai fi… vei avea nevoie.

SFÂRȘIT (3)

EPILOG – Varianta IV

— *Purple* 1, mă recepționezi?

După 20 secunde de tăcere, Todd a răspuns.

— Afirmativ, *Purple* 2, tare și clar. Despre ce e vorba?

— Sugerez să apelezi Marham pe frecvența de „*Approach*" ca să vezi dacă primim un răspuns. Cred că s-ar putea să fi ajuns acasă.

Stumpy a virat Tornado mai departe de imensul nor Cu-Nimb și către Marham, Iar Todd manevră radioul. Departe de furtună, cerul era limpede și strălucitor și el zâmbea mulțumit în sinea lui, selectând frecvența pentru Marham.

— Marham *approach*, aici Formația *Purple*, două avioane care solicită asistență radar și vectori pentru aterizare.

Vocea care a răspuns la radio era febrilă și evident neîncrezătoare.

— *Roger*, *Purple*, *squawk* 7345 și 46 și virează stânga treizeci de grade pentru identificare. Te rog confirmă că sunteți *acea* Formație *Purple*!

Todd nu era surprins că Marham este suspicios, așa că replică pe cât de calm putu.

— Afirmativ, Marham, dar nu suntem decât două avioane – un *Tornado* și un C-130 cu un total de patruzeci și șapte POB.

A urmat o oarecare întârziere, în timp ce controlorul de zbor se străduia să-și mențină calmul profesional.

— Recepționat, *Purple*, ești identificat. Pune *Tornado* pe direcția 2-5-0 și redu viteza la 3-60 noduri pentru pantă și aterizare. C-130 comută pe 345,9 și PAR pentru aterizare.

C-130 a confirmat și a comutat frecvențele, bucuros că este îndrumat de ATC pe ultima etapă a călătoriei spre casă. *Tornado* a continuat să zboare către Marham cu 3-60 noduri și va ateriza cu câteva minute înaintea lui *Hercules*.

Totuși, personalul de la Marham a rămas în alertă.

— *Purple*, aici Marham, comută pe frecvența Turnului. Vei primi următoarele instrucțiuni.

— *Roger*, Marham – la Turn, *Purple* 1.

— Probabil că se întreabă cu toții unde mama dracului am fost până acum – iar eu mă întreb în ce dată suntem? a bodogănit Stumpy.

Înainte ca Todd să poată răspunde, o voce familiară s-a auzit în radio – Andy Millar, vechiul său comandant de *squadron*.

— Todd, aici Andy Millar, acum eu sunt CO aici. Unde dracu ați fost? Întreaga țară vă caută de câteva luni – ar fi interesante niște explicații!

— Hello, Andy, vocea ta e ca o muzică în urechile mele, și DA – avem de spus o poveste. E destul de uimitoare – dar vom răspunde tuturor întrebărilor voastre după ce aterizăm.

— Unde sunt celelalte avioane, Todd. Sunteți cu treisprezece mai puține. Sunt pe drum?

Todd s-a simțit tentat să răspundă deși ar fi vrut să aștepte să aterizeze mai întâi, înainte de a începe explicațiile complete. Din fericire, a fost întrerupt de tatăl său.

— Turnul Marham, aici *Air Vice Marshal* Morrissey. *Group Captain* Millar, întreg personalul *Purple* va fi reținut după aterizare și nu va avea nici un contact cu nimeni din bază. Biroul Prim Ministrului trebuie contactat imediat. I se va cere să deschidă un plic etichetat „Morrissey", pe care-l va găsi în seif-ul din Cabinetul Secretarului. Întreg personalul din Turn va fi și el izolat – inclusiv dvs – și va trebui să așteptați instrucțiuni din Downing Street. Această acțiune este TOP SECRET și nu trebuie să se răspândească nici o informație referitoare la sosirea noastră. *Tornado* va trebui adăpostit într-un HAS[12] liber, iar C-130 va fi dirijat și parcat în colțul sud-estic al aerodromului. M-am făcut clar înțeles, *Group Captain*?

— Cu prisosință, *sir*, a răspuns absolut confuz comandantul bazei și a trecut la executarea ordinelor.

Todd era din nou bulversat.

— *Purple* 2 pentru "1", explicați, vă rog?

Air Marshal a replicat scurt și sec.

[12] HAS - hardened aircraft shelters – adăpost betonat pentru avioane.

— *Purple* 1, vei ateriza și vei urma instrucțiunile. Fără comentarii. Terminat.

Din nou, tatăl său prelua controlul.

Oare ce chestie parșivă mai punea acum la cale? Totuși, Todd nu putea face nimic din cockpit, așa că l-a instruit pe Stumpy să aterizeze, ceea ce a și făcut după cinci minute, urmat de C-130 după alte zece minute. Ambele avioane au rulat conform instrucțiunilor și în zece minute *Tornado* a fost în siguranță în interiorul unui HAS, iar C-130 a rămas în cel mai liniștit colț al aerodromului. Nimeni nu a fost desemnat să le păzească, pentru că AVM dăduse ordine stricte ca avioanele să fie izolate până la sosirea Primului Ministru.

Între timp, Andy Millar l-a contactat pe *Air Officer Commanding* și după ce i-a explicat situația, Prim Ministrul a fost luat politicos de la un prânz de protocol și informat asupra celor întâmplate. Acesta l-a convocat pe Secretarul de Cabinet, care după ce a ascultat povestea, a scos din seif plicul în chestiune. Fusese predat din mână în mână de-a lungul anilor – în cel mai strict secret – fiecărui funcționar civil ce ocupase postul de Secretar de Cabinet și păstrat în siguranță până la ivirea unor astfel de circumstanțe.

Plicul uzat și îngălbenit a fost predat Prim Ministrului și după ce a rupt sigiliul și l-a deschis, a descoperit un alt plic interior cu mesajul *„A fi citit în particular de către Prim Ministru* – ”For His Eyes Only” – *și distrus după ce se ia la cunoștință conținutul*.”

Prim Ministrul era atât intrigat cât și neliniștit pe când se afla singur în sufrageria din Downing Street 10, citind scrisoarea.

Fusese scrisă pe hârtie cu antetul Downing Street și datată 8 septembrie 1945. Cerneala era puțin decolorată, dar scrisul ferm și clar lizibil.

„Prim Ministru,

Nu sunt sigur când va fi citită această scrisoare, dar dacă informația dată de Air Marshal Morrissey este corectă, atunci ar trebui să fie în 1992. Raportul pe care-l scriu este remarcabil și inexplicabil - dar vă asigur că evenimentele pe care vi le voi relata CHIAR sau petrecut, și până în prezent nimeni, cu excepția unui politician de rang foarte înalt, a lui Morrissey și a soției sale, nu a fost la curent cu acest secret. Air Marshal și cu mine am discutat mult referitor la finalul acestei povești și am căzut de acord că nu poate exista decât o singură soluție.”

Scrisoarea continua relatând saga Formației *Purple*, începând cu sosirea ei în 1940, când Britania era îngenuncheată. Spunea despre bravura cu care a luptat Todd Morrissey și câți dintre camarazii din *squadron* și-au dat viața pentru a stăvili amenințarea invaziei germane, și despre eventuala lor întoarcere în 1992 – astăzi. Nu a fost omis nici un detaliu. Se încheia într-o notă sumbră:

„Acești oameni au salvat patria de la dezastru.

Nu i-am fi putut niciodată respinge pe Hitler și ai săi Stormtroopers dacă nu ar fi acționat Formația Purple venită din viitor. Am fi fost invadați în 1940 și este foarte probabil că am fi pierdut războiul, iar istoria mondială ar fi fost dramatic modificată pentru totdeauna.

Suntem datori din plin acestor 'câțiva'. Cu toții suntem.

Totuși, cum poate cineva explica unui public incredul aceste fapte fără precedent?

Cum poate cineva să prevină enormul scandal și protestele publice?

Cum poate cineva convinge un parlament sceptic că aceste evenimente s-au întâmplat cu adevărat?

Ei nu vor crede nici măcar UN SINGUR cuvânt, iar dvs veți fi înlăturat din funcție extrem de repede.

Și acum urmează o enigmă și mai provocatoare:

Ce veți face pentru a rezolva problema ce v-am prezentat-o astăzi?

Nu vă invidiez pentru decizia importantă ce trebuie luată – pentru că sigur nu există decât o singură soluție realistă.

Air Marshal Morrissey este la curent cu faptele și opțiunile și, mai mult ca sigur, a izolat personalul Purple rămas la baza RAF Marham.

Vă urez noroc,
Winston Churchill

Prim Ministrul era șocat dincolo de limite. Se afla în post de numai două luni, iar enormitatea acestei scrisori devastatoare era fenomenală. Desigur, era la curent cu teribilul dezastru din 1 aprilie 1992 – chiar participase la serviciul memorial. Totuși, nicicând nu și-ar fi imaginat că acesta este răspunsul la toate speculațiile referitoare la soarta Formației *Purple*.

Prin minte îi treceau un mare număr de întrebări.

Cine a fost acel „politician de rang foarte înalt" menționat de Churchill?

Ce s-ar întâmpla dacă presa ar afla povestea?

Era acest Morrissey cu adevărat cel ce susținea că era?

Era totul adevărat și nu doar o uriașă mistificare?

Ce dracu trebuia să facă el acum?

Trebuia să se gândească!

Cel mai important lucru era ca numai un număr cât mai mic de oameni să fie la curent. Pentru că exista riscul să ajungă de râsul întregului mapamond. Cariera sa s-ar fi încheiat înainte de a fi început. Era un coșmar imposibil.

Apoi și-a dat seama. „Politicianul de rang foarte înalt” trebuie să fi fost predecesorul său. Își consultă agenda și dădu un telefon. Cineva a răspuns.

— John, aici Phillip. Trebuie să vorbesc cu tine – urgent – tocmai am citit o scrisoare – ceva de necrezut. Trebuie să vii imediat în Downing Street.

La capătul firului a urmat un moment de tăcere, înainte ca omul să răspundă.

— Domnule Prim Ministru, nu pot să vă ajut cu nimic. Nu voi face nimic. Bună ziua.

Puse receptorul în furcă, deplin conștient de consecințele acțiunilor sale.

Prim Ministrul s-a lăsat să cadă înapoi în fotoliul său de piele. Evident, afurisitul era conștient de situație, dar nu dorea câtuși de puțin să-și prejudicieze propria viață sau reputație.

La urma urmei nu era nimic surprinzător. Cine ar fi făcut-o? Era un scenariu absurd, iar el începea încet, dar sigur, să înțeleagă indiciul subtil ce arăta de care acțiune trebuia să uzeze conform scrisorii lui Churchill.

Exista o singură soluție.

Negarea și controlul problemelor.

A cerut să-i vină mașina și și-a instruit șoferul să meargă la RAF Marham. Luase o hotărâre.

* * *

Prim Ministrul nu trebuia să fie îngrijorat.

Sir Henry Morrissey avea situația sub control. A folosit radioul avionului pentru a verifica un fapt, iar după aceea a fost mulțumit și ferm să continue.

Știa exact ce trebuie făcut. De dragul lui Constance – nu putea și nici nu voia să-l forțeze pe Prim Ministrul Phillip Andrews în cumplitul act.

Pregătise terenul în timpul petrecut în 1940 și acum era momentul să-și îndeplinească datoria finală.

În timpul misiunii avusese asupra sa un mic dispozitiv radio telecomandă atașat la inelul pentru chei, și în timp ce pasagerii din C-130 așteptau să debarce, *Air Vice Marshal* Henry Morrissey, veritabil erou al *Bătăliei Angliei*, a apăsat micul buton.

Aproape instantaneu, *Hercules* a explodat datorită unei duzini de încărcături explozive detonate simultan, plasate de AVM la Middle Fleckney. Toți cei de la bord au avut o moarte oribilă, iar timp de o nanosecundă, când apăsa butonul, Henry Morrissey a avut o urmă de regret.

Era un act crud, lipsit de sentimentalism, dar conform cu temperamentul său rece. Era un om hotărât – și neclintirea sa era garanția că fratele soției sale Phillip nu va fi obligat să ia neplăcuta decizie cu care se confruntase în această după-amiază.

* * *

Când Prim Ministrul a ajuns la Marham și a aflat despre tragedie petrecută în acel colț liniștit de aerodrom, s-a simțit atât devastat cât și deosebit de ușurat.

Mai avea doar trei probleme de rezolvat. Personalul de pe Marham martor la reapariția rămășițelor Formației *Purple*, echipajul de pe *Tornado* și scrisoarea.

Micul grup de militari de la RAF Marham ce erau la curent cu incidentul au fost adunați în sala mare de ședințe. Erau Comandantul bazei, jumătate de duzină de militari de la ATC – ofițeri și subofițeri – o duzină din Poliția Militară și câțiva tehnicieni de la HAS. Prim Ministrul i-a informat personal explicându-le că a fost vorba de o crudă înșelătorie pusă la cale de *patru* aviatori. Nu existase nici un pasager în *Hercules* și întreg episodul trebuie tratat ca fiind STRICT SECRET. Se pare că un fost ofițer RAF a fost răpit, interogat și torturat pentru a dezvălui informații confidențiale. Planul lor a fost să-l momească pe prim Ministru într-o capcană mortală. Teroristul de la bordul lui C-130 s-a sinucis odată cu conspiratorii, când și-a dat seama că planul a fost dejucat.

Ulterior, cu personalul implicat de la Marham s-a discutat individual, reamintindu-i-se fiecăruia că responsabilitățile lor intrau sub incidența Legii Secretului Oficial, apoi au fost promovați și detașați în toate colțurile lumii. Nu se vor mai întâlni niciodată unul cu altul, iar secretul va rămâne pentru totdeauna în siguranță. Oricum, cine s-ar fi îndoit că totul nu a fost decât o groaznică bazaconie teroristă?

Însă Todd și Stumpy constituiau o problemă diferită.

După ce au fost scoși din *Tornado* și separați, au fost transportați la Londra și storși de informații de către MI6.

Prim Ministrul nu s-a mai implicat când și-a dat seama că informațiile de care dispunea îl făceau să acorde credit „poveștii”.

MI6 a constatat, după câteva luni, că cei doi oameni fie delirau, fie au avut creierele profund *spălate* de adevărații teroriști care au planificat mistificarea.

Amândoi și-au petrecut restul vieții puternic sedați în Spitalul Psihiatric Broadmoor pentru criminalii bolnavi mintali.

Cât despre scrisoarea lui Churchill?

Cine știe ce s-a întâmplat cu ea – sau măcar dacă a existat vreodată?

SFÂRȘIT (4)

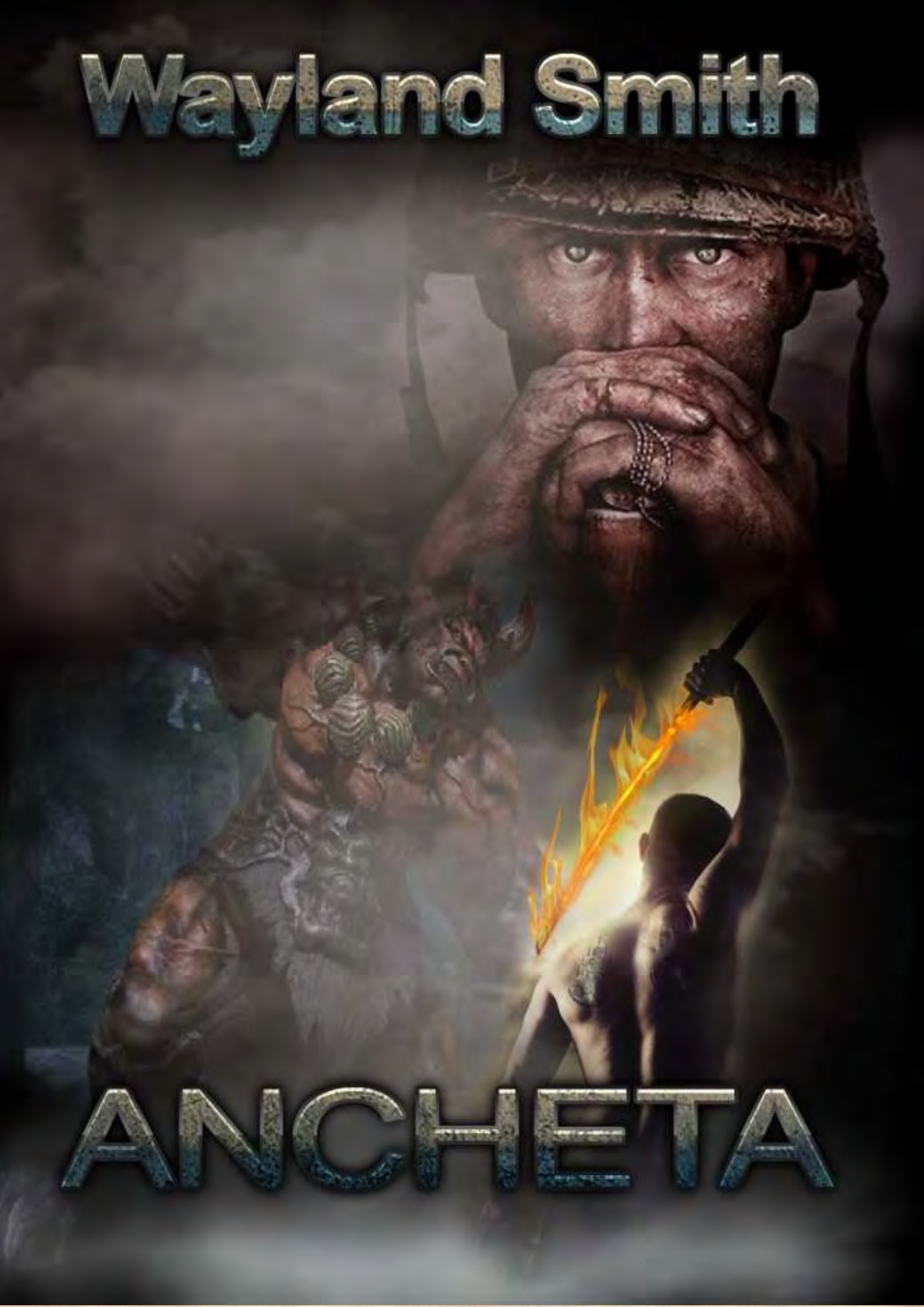
Wayland Smith
ANCHETA

Wayland Smith

ANCHETA

versiunea în limba română

uncris

Agenţia de Servicii Speciale

Interogatoriu PTO[1]-14

Aceasta este o transcriere a unui interogatoriu luat de un operator OSS[2] unui puşcaş din US Marine Corps, referitor la experienţa acestuia pe Insula [redacted].

Acest dosar este destinat secţiunii **BLACK FILE**, cu autorizaţie de nivel **ULTRA SECRET**.

Numele participanţilor au fost **CENZURATE**.

Cei doi vor fi identificaţi doar ca **MARINE** şi **OSS**.

Citirea neautorizată, sustragerea, duplicarea sau distribuirea acestui dosar va fi considerată un act de spionaj şi va fi pedepsit conform legii.

MARINE: Deci acesta e un aparat de înregistrare? Eu doar vorbesc şi totul poate fi ascultat mai târziu?

OSS: Da, aşa este. Te afli aici ca să povesteşti despre ce s-a întâmplat pe Insula [redacted].

[1] PTO - Patrol and Tactical Operations – Operațiuni Tactice și de Patrulare.

[2] OSS - Office of Special Services – agenție de Informații din timpul WW II, predecesoarea CIA (Central Intelligence Agency).

MARINE: N-am mai auzit numele ăsta, dar îmi convine. E cel mai al dracului de ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată. Ăă, hei, e OK dacă vorbesc buruienos şi chestia asta înregistrează? Nu vreau să am probleme.

OSS: Vorbeşte-mi aşa cum îţi vine.

MARINE: Păi... OK. Am fost alocat la [redacted], şi ne aflam în recunoaştere, să vedem dacă putem găsi ceva nave japo pentru care să chemăm bombardierele, sau poate un sub[3]. Ceva s-a întâmplat cu tâmpenia de motor, nu ştiu ce, eu nu-s mecanic. Aşa că a trebuit să ne adăpostim undeva şi să-l reparăm, iar navigatorul s-a uitat pe hartă şi a spus că suntem aproape de Insula [redacted]. Am găsit o mică lagună şi am ancorat acolo, pentru ca mecanicul să repare blestemata de *barcă*. Mie şi câtorva dintre flăcăi, ni s-a spus să ne luăm armele şi bidoanele de apă şi să mergem să cercetăm insula, să căutăm apă proaspătă şi orice urmă de japo. Aşa că am plecat. Eu sunt un luptător, sunt aici ca să lupt, deci nici o problemă.

Ne-am răspândit, mai ales ca să căutăm apă. Aceea era doar o amărâtă de insuliţă izolată, aşa că de ce-am crede că chiar vom da peste vreun japo? Dar s-a-ntâmplat. M-am urcat pe colina aia, crezând că poate e apă de cealaltă parte, jos, da? Dar la jumătatea pantei, era un luminiş şi acolo l-am găsit pe japo. Am fost atât de surprins încât am încremenit o secundă. Locul mă făcea să mă simt rău. Ca atunci când eram copil şi bunicul m-a dus la vechile ruine indiene. Locul era abandonat şi toţi spuneau că era bântuit, iar eu aşa îl simţeam, rece, întunecat şi rău. Deci, am încercat să-mi mişc mâinile ca să ridic arma, iar japo a început să zbiere. Am crezut că abia atunci m-a văzut şi că îşi chema camarazii, aşa că m-am gândit *„O, Doamne, asta e, sunt mort!”*.

Dar nici măcar nu se uita la mine. Avea o voce puternică, aşa cum l-am auzit pe pastor uneori, când predica despre ceva ce credea cu adevărat că este foarte important şi special.

OSS: Ce a spus?

MARINE: Ce dracu, nu pricep japo. Habar n-am. Dar când a zis asta, pietrele împrăştiate prin luminiş au început să strălucească, jur, ca şi cum soarele era sus şi le lumina direct, dar acum soarele era de cealaltă parte a colinei, ştii? Apoi a ieşit fum din pietre. Ştiu că sună de parcă aş fi fost matol sau că am dat iama în pastilele lui Doc, dar să n-am parte dacă nu eram treaz pe de-a-ntregu'. Fumu' ăsta se răsucea, se umfla, ca un şarpe sau aşa ceva, şi se îndesea, apoi a devenit foarte gros. Dintr-o dată, acel uriaş, nu ştiu ce dracu era, stătea chiar acolo.

[3] Sub – submarin.

OSS: Cu ce semăna?

MARINE: Ajung şi acolo. Era înalt de cel puţin doi metri juma' şi era mare, cu muşchi ca la cel mai solid circar care s-a văzut. Şi să n-am parte, da' l-am văzut aşa cum te văd acu şi era albastru. Avea pielea albastră ca cerul senin din Texas. Avea un par solid în mână... părea a fi metalic. Iar din cap îi ieşeau două coarne şi un smoc des de păr alb pe ceafă, ca un gagiu care avea chelie. Şi avea... nu ştiu cum să-i zic, ca un fel de costum mic de baie, dar era făcut din blană de tigru, sau aşa părea.

OSS: Înţeleg. Ce s-a întâmplat?

MARINE: Au ţipat unul la altul, dar nu erau doar ţipete. Ceva se întâmpla. Nu ştiu, părea a fi... Ai fost vreodată prea aproape de un trăsnet? Senzaţia aia ca nişte înţepături care te înfioară şi face să ţi se ridice părul? Îţi spun eu... Asta rămâne o chestie secretă, da?

OSS: Da, numai puţini oameni vor afla despre asta, iar ei nu-ţi vor cunoaşte numele.

MARINE: Mda, OK. M-a speriat al dracului de tare. Ce simţeam? Ca şi cum mă aşteptam să mă prăjească sau să mă întoarcă pe dos, sau aşa ceva. Ştiam că japo nu sunt creştini, dar habar n-am avut că sunt vrăjitori.

OSS: Colaborau?

MARINE: Ăă... aşa am crezut eu la început. Adică, părea ca şi cum l-ar fi chemat, aşa cum ai citit în Biblie, ştii? Da' când au început să zbiere unul la altul, asta era o luptă, şi o zice unu care am fost în bătaia gloanţelor. Habar n-am de unde ştiam asta. Iar japo... vreau să spun, el era japo, era inamic, ştiam. Dar chestia aia demonică, nu era în regulă. Nu era ceva omenesc. Puteai simţi răceala şi diavolescu' venind de la el. Ştiu că sună de parcă aş avea nevoie de multă odihnă într-o cameră capitonată, dar să n-am parte dacă nu e adevărat. Totul, până la ultimul cuvinţel.

OSS: Te cred. Ce s-a întâmplat după aceea?

MARINE: Ăă... mda, asta-i treaba, nu? Au terminat de strigat unul la altul, apoi demonul a urlat, cam ca un leu, dar mai tare. Am văzut lei, la zoo, la circ, ştii? Eu ştiu cum fac. Acum a fost mai tare, mai puternic şi m-a băgat în sperieţi. Nu vreau să spun că foarte tare. Am fost împuşcat, am înfruntat inamicul, mi-am văzut prietenii spulberaţi, dar chestia asta? Era cu totul altceva, ceva rău. Deci, au

terminat de zbierat, iar japo avea una dintre săbiile alea ale lor, ştii? Alea mari? Le-ai văzut?

OSS: Da, le-am văzut. Ei le numesc katana.

MARINE: Mi se rupe cum le numesc. Dar el a tras blestemăţia din teacă, iar lama părea ca de foc. Dar nu era foc. Nu ştiu cum să-i spun. Era ca un foc albastru, dar blestemăţia de sabie era metalică şi metalul nu arde. Iar focul nu e albastru. Nu ştiu. Dar asta am văzut, foc albastru pe sabia de metal, în susul şi în josul lamei, ca un fel de bătaie de inimă. Asta mi-a venit în minte când am văzut-o, că bate o inimă şi că este vie.

OSS: Omul a părut să fie surprins de chestia asta?

MARINE: Neh, nici nu s-a uitat la ea. Demonul a fost surprins. A urlat, dar nu mai era aşa poruncitor, ca o comandă, aşa cum fusese mai înainte. Aproape că suna a frică, dacă îţi poţi imagina că ceva aşa de mare se poate teme de cine ştie ce. Vreau să spun că era uriaş şi rotea ciomagul acela de metal de parcă era nimica. Eu nici măcar nu sunt sigur că l-aş fi putut ridica. Dar părea să fie înnebunit de frică.

OSS: Şi apoi ce s-a întâmplat?

MARINE: Ăă, mda. Chiar mă gândeam la asta şi tocmai... S-a făcut frig aici? Mi s-a făcut pielea de găină. În fine... Mda. A urlat, apoi şi-a aplecat capul înainte ca un gagiu care vrea să dea la boboci. Dar a râgâit şi au ieşit flăcări. Sabia ardea cu flacără albastră, aşa că poate de aia nu am fost mirat că acum focul scos din gât era verde... verde deschis. A râgâit focul ăsta, iar japo se mişca de parcă era un soi de Fred Astaire. Dar nu era deloc un dans, doar felul ăla de mişcări uşoare ca ale lui Astaire. Înţelegi ce vreau să spun?

OSS: Era graţios?

MARINE: Mişto cuvânt, mai ales în mijlocul unei lupte. Ăă... da, se poate spune. El, japo, se mişca graţios, parcă fără efort, acum era şi imediat nu mai era în acelaşi loc, doar focul lăsa o urmă arsă pe pământ. Iar eu l-am simţit. A fost un val de căldură, pe care l-am simţit chiar şi din locul unde eram asc... de unde supravegheam. Era ca atunci când deschizi un cuptor, unul baban. Unchiul meu a muncit într-o brutărie, şi a fost ca atunci. Dar brutăria îţi făcea întotdeauna foame, chiar dacă tocmai ai mâncat, dar asta...? Căldura, focul, miroseau ca dracu'. Ca şi cum era ceva mort şi putrezit. Mirosul mă făcea să lăcrimez, dar lui japo, care era mai aproape decât mine, nici nu-i păsa... sau n-am băgat eu de seamă. Se mişca în continuare, focul era ca dintr-un aruncător de flăcări şi iar nu l-am mai văzut.

Japo nu mai era acolo. Se mişca de parcă era la plimbare, dar focul nu-l ajungea din urmă. Mda, poate că era un fel de dans.

OSS: [redacted]? Te simţi bine?

MARINE: Îhî, scuze. Tocmai l-am revăzut, în gând. Cred că era ca un fel de dans. Iar focul ardea cu verdele ăla ciudat care lumina totul în verde drăcesc... dacă iadul o fi verde. Cred că poate fi. Nu m-am gândit niciodată ce culoare are iadul. Ăă, ştiu, visez cu ochii deschişi, aşa îmi spunea tata întotdeauna. Din ziua aia nu prea mai sunt bine cu capul. Cred că de aia am primit o vacanţă aici, cu voi, nu-i aşa? Tot ce-am vrut a fost să lupt pentru ţara mea, în schimb am să mă aleg cu patalama de dilimache ca unu' scăpat de la balamuc.

OSS: Stai liniştit, o să fie bine. Doctorii te ajută, nu-i aşa?

MARINE: Îhî, destul. Acum chiar pot să dorm câteodată. Da' ştiu că nu vă interesează astea. Povestea... vreţi doar să aflaţi ce s-a întâmplat. Toţi vor să vorbească numai despre asta. Doar doctorii vor ca eu să spun că n-a fost nimic real şi că am să mă fac bine. Tot ce spun ei este „Faci progrese". Dar voi... voi ştiţi că e ceva real, nu-i aşa? Voi aţi văzut destule. La dracu, probabil că ce vă spun eu nici măcar nu este cel mai nebunesc lucru pe care l-aţi auzit, nu-i aşa?

OSS: Aici vorbim despre tine, nu despre mine.

MARINE: Mda, voi nu vreţi niciodată să vorbiţi despre voi. OK, deci chestia aia demonică... Hei, dacă ştii cum se numea sabia, ştii dacă şi aia avea un nume? Chestia demonică cu pielea albastră?

OSS: Au numit-o Oni.

MARINE: Oni. Nu ştiu ce înseamnă, dar e mişto să o putem numi într-un fel. Toţi demonii sunt albaştri? Da, da, văd că te uiţi la ceas, nu vrei să-mi răspunzi la întrebare, vrei doar să ca eu să spun toată blestemăţia asta de poveste. Iar. Unde rămăsesem? A, da, scuipa foc, ca avioanele alea englezeşti. Le zic ei *Spitfire*[4], dar asta o făcea cu adevărat. A scuipat din nou flăcări spre el, dar japo le-a oprit cu sabia. Nu ştiu cum, că doar jetul, flacăra, spune-i cum vrei, era mai mare decât lama, dar a oprit-o. Focul verde din râgâitura lui Oni şi cel albastru de pe lamă s-au înfruntat, iar sabia, nu ştiu cum, a rezistat. Japo spunea ceva... poate o rugăciune? Ţi-o spun pe a' dreaptă, şi eu m-aş fi rugat dacă chestia aia ar fi încercat să mă prăjească.

[4] Spitfire – scuipă foc (lb. engleză).

Oricum, japo îşi continua dansul, se mişca, şi abia de se ferea să fie ars, iar Oni devenea tot mai nebun de furie, crede-mă pe cuvânt. Când japo s-a dat prea aproape, s-a năpustit spre el, rotind ciomagul acela mare, dar japo ştia ce face. S-a ghemuit ca un afurisit de circar acrobat şi ciomagul a trecut pe lângă, iar el l-a tăiat la braţ. Apoi a urlat, dar mai rău decât înainte. Mi s-a ridicat părul pe cap, îmi tremurau genunchii, mă rog, ca-n filme când cineva vede monstrul. P'aici nu prea avem multe filme.

Ăă... monstrul. Ştiu. Oni. Acela. Japo avea sabia şi îndepărta flacăra cu ea. Cred că poate rugăciunea a funcţionat. Focul era dat deoparte, urletele continuau, ciomagul se învârtea spre el... dar el continua să danseze doar, aşa într-o parte. Graţios. Iar ciomagul a lovit în pământ şi a fost ca şi cum a explodat o bombă, şi crede-mă frate, eu ştiu cum e când cad bombe. Şi acum mă gândesc... cum se face că ceilalţi băieţi nu au auzit toate astea? Urletele şi focul şi ciomagul care a lovit ca o bombă, cum de nimeni nu a auzit şi nu a strigat, sau nu a venit fuga, sau mai ştiu eu ce trebuiau să facă?

O vreme, au continuat în felul ăsta. Oni mârâia, japo n-a mai scos nici un cuvânt după rugăciune, sau ce-o fi fost. Oni era mai puternic decât el, mai puternic decât orice om. Dar japo... el continua doar să se mişte. Acuma, tre' să-ţi aminteşti, insulele alea, vara? Acolo e mai cald ca-n iad. Eh, poate nu chiar atât. Poate că de aia Oni nu se sinchisea. Dacă era demon, iadul era casa lui, aşa că era obişnuit cu fierbinţeala, nu-i aşa? Dar japo, al dracului, eu aproape că mă topeam doar stând şi privind, iar el sărea când într-o parte, când în alta ca o broască sau mai ştiu eu ce, şi nici măcar nu era transpirat. Dar eu eram. Era ceva minunat şi teribil şi... nu ştiu, sălbatic, toate la un loc. Şi japo... se dădea pe nesimţite tot mai aproape şi tăia, de vreo duzină de ori. Oni sângera ceva verde întunecat, nu ca sângele, nici ca orice altceva. N-ar fi trebuit să fie verde. Pur şi simplu nu era potrivit... verdele ăla.

OSS: Te simţi bine? Vrei o ţigară?

MARINE: [un zgomot ca ceva zgâriind podeaua] NU! Nu, mulţam! Fără ţigară. Nu mai suport focul. Pur şi simplu nu-l mai suport. Nu-l vreau prin preajma mea, înţelegi?

OSS: OK, fără ţigară... şi n-am să mai fumez nici eu, bine? Uite, o sting.

MARINE: Mda, mulţam, amice. Eu doar... Fără foc, OK? Deci, japo tot tăia iar şi iar în chestia aia, care urla şi sângera acel verde care nu prea era un sânge verde şi în momentul ăla a apărut [redacted]. Cred că-şi terminase cercetarea şi că mă căuta, sau aşa ceva. Puştiul ăsta e pufan, l-am luat cu noi chiar înainte de a ne ambarca pentru cursa asta. Şi i-a văzut pe Oni, demonul, şi pe japo, şi a ţipat, dar

nu au fost strigăte de teamă. Au fost ca o provocare. Şi şi-a smuls carabina de pe umăr şi a tras în Oni... Şi Oni şi japo s-au oprit când a apărut el, ca doi puştani prinşi când se pupă. Dar [redacted] a tras odată, de două ori, de trei ori, în plin, am văzut. A grohăit niţel, dar gloanţele nu l-au pătruns. Nu au trecut prin piele. A fost ca atunci când în benzile desenate se trage în Superman. Dar acum nu a fost la fel de mişto.

Iar puştiul a tras din nou, iar eu aş fi vrut să-l avertizez, dar gura îmi era uscată şi nu am putut scoate nici un sunet. Nici un cuvânt. Şi [redacted] a murit pentru că eu nu am putut nici măcar să spun ceva. Demonul a scuipat spre el acel foc verde şi puştiul a ars ca o torţă. Ardea şi ţipa alergând primprejur, iar flacăra verde îl acoperea, apoi strigătele au devenit mai slabe...

OSS: Vrei să bei nişte apă?

MARINE: Frăţioare, ce vreau eu... nu-mi dau ăştia voie să am aici. Dar... mda, puţină apă. [sunete de mişcare, lichid, sorbituri] Mulţam. Eşti de treabă, chiar dacă tot ce vrei de la mine este să auzi blestemata de istorisire... ca toţi ceilalţi.

OSS: Ai spus-o multor oameni?

MARINE: [chicoteli] La destui, cât să ajung aici. Da' cine-s eu ca să spun cine nu crede că sunt complet dus cu pluta? [sunete de înghiţituri] Mda. Puştiul a murit. Ars complet. Japo ştia ce are de făcut, ca şi cum asta aşteptase. Când Oni l-a ars pe puşti ca pe o surcică, japo s-a năpustit asupra lui învârtind afurisita aia de katana. Parcă aşa ai numit-o? Mda, OK, katana, şi i-a retezat capul dintr-o lovitură. Capul i-a zburat prin aer ca o minge de baschet, iar focul de pe sabie a devenit mai strălucitor, parcă a sărbătoare. Poate că asta şi făcea. Japo a strigat ceva... ca un strigăt de război... suna triumfător, înţelegi?

OSS: Şi tu ce ai făcut?

MARINE: Păi, e război, da? Iar el era japo, chiar dacă tocmai omorâse un demon, sau Oni, sau ce-o fi fost. Iar dacă [redacted] s-ar fi mişcat mai rapid, poate că ar fi scăpat cu viaţă. Dar n-a făcut-o, şi acum [redacted] era mort, iar Oni s-a dat înapoi în fum şi a dispărut, precum inelele de fum făcute de pipa bunicului meu. Ai văzut vreodată aşa ceva? Un inel mare din fum, ceva îl loveşte şi dispare?

OSS: Ce s-a întâmplat după aceea?

MARINE: Ăă, da. Deci a omorât un demon. Dar suntem în război, înţelegi? Iar puştiul tocmai murise. Japo s-a întors cu faţa spre soare şi a început să vorbească sau să se roage, sau ce dracu o fi făcut. Iar eu mi-am luat carabina de pe umăr şi l-

am împuşcat pe nenorocit aşa cum ar fi trebuit să fac din prima clipă când l-am văzut. Şi toată mişcarea aia graţioasă? A dispărut. A căzut ca un sac de cartofi. Pur şi simplu a căzut la pământ.

OSS: Şi tu ce ai făcut?

MARINE: Ce dracu puteam să fac? I-am luat pistolul şi sabia ca trofee. Şi i-am găsit şi sacul de campanie prin apropiere şi foaia de cort cu care l-am înfăşurat pe [redacted] şi, mai în cârcă, mai târâş, l-am dus la navă. Nu prea cred că m-ar fi crezut careva despre ce s-a întâmplat. Nu, nu despre Oni, doar nu sunt tâmpit. Am spus că am surprins un japo care avea un aruncător de flăcări, iar [redacted] s-a apropiat prea mult.

OSS: Ai spus cuiva?

MARINE: [râs amar] Mda, a trebuit. Băieţii... au văzut că eram cam „dus" când am plecat. Au crezut că sunt şocat de la lupte sau cam aşa ceva, aşa că m-au obligat să vorbesc cu un doctor de cap. Iar el, tot a ţinut-o cu întrebările despre ce s-a întâmplat şi zău că-şi dădea seama când minţeam. Aşa că până la urmă, am cedat şi i-am spus ce s-a întâmplat cu adevărat. Iar acum sunt aici, la „glumeţi". Pastorul spunea mereu „*Adevărul te va face să te simţi liber*". Dar nu şi acum, este?

OSS: Mulţumesc, mi-ai fost de foarte mare ajutor.

MARINE: Mda, ce să zic, asta o să-mi folosească mai mult de-o grămadă. O să mai ies vreodată de aici?

OSS: Nu ştiu.

MARINE: Păi... oricum, mulţumesc că nu mă duci cu preşu'. [zgomot de scaun târât pe podea] Nu ştiu ce altceva aş fi putut face. Suntem în război. El era un japo. Putea face nişte chestii pe care cineva normal nu putea. A trebuit să-l împuşc. Nu-i aşa?

OSS: Eu nu pot răspunde la întrebarea asta. Dar îţi mulţumesc încă o data că mi-ai povestit.

SFÂRŞITUL INTEROGATORIULUI

RECOMANDĂRI:

Nu i se poate permite puşcaşului marin să răspândească povestea. La un moment dat, cineva l-ar putea crede. Trebuie redus la tăcere. Sabia a fost deja recuperată dintre lucrurile sale personale, iar în prezent, o evaluează experţii noştri. Ei nu cad de acord asupra faptului dacă este o sabie normală sau nu. Ar fi bine să fie ţinută departe de mâinile nepotrivite.

Dosarul trebuie sigilat şi clasificat cel puţin cu menţiunea **STRICT SECRET**.

MINUNATELE AVENTURI ALE CĂPITANULUI CORCORAN

ALFRED ASSOLLANT

Foiletoanele de altădata

ALFRED ASSOLLANT

MINUNATELE AVENTURI ALE CĂPITANULUI CORCORAN

Traducere: N. Gh. Pietraru
Titlul original: *Les Aventures du capitaine Corcoran*
1867

EPISODUL IV

XIII
Căpitanul se găteşte

Încă de la 5 dimineața, răcoarea zorilor deşteptase pe toată lumea, şi în primul rând pe Corcoran. Se sculă, îşi încărcă cu grijă armele, se duse drept la fereastra în fața căreia Luizon, nehotărâtă dacă trebuia să doarmă sau nu, era lungită, se întinse căscând, şi privi spre orizont.

Niciun nor nu acoperea cerul; stelele mai licăreau încă, înainte de a dispărea cu totul. Numai luna nu se mai vedea.

La o oarecare distanță, un izvor formând cascade, producea singurul zgomot ce se auzea.

Natura părea schimbată, iar oamenii nu prea păreau să aibă poftă de luptă.

Nu tot astfel judeca însă şi John Robarts. Toată noaptea, el visase la cele 10.000 lire sterline, făgăduite de colonelul Barclay. Avea în Scoția, alții zic în Anglia – da, îmi amintesc, în Anglia – o mătușă roşcată şi urâtă. Dar această mătușă roşcată şi urâtă, avea o fiică blondă şi frumoasă; era chiar verişoara lui John Robarts, domnişoara Julia şi, această verişoară cânta la pian. Şi cânta la pian cu atâta talent!...

Ce fericire să asculți o fată blondă şi frumoasă cântând la pian!

Dar să revenim la verişoara lui John Robarts. Domnişoara Julia cânta melodii minunate şi romanțe duioase în care luna, păsărelele, rândunicile, norii, surâsurile şi lacrimile se bucurau de o parte egală; din această cauză, ea se gândea toată ziua la mustățile roşcovane ale locotenentului care şi el, cel puțin de trei ori pe săptămână, se gândea la ochii ei albaştri.

Din această potrivire de gânduri trebuia neapărat să se nască o simpatie

reciprocă. Dar fiindcă domnişoara Julia era moştenitoarea a 15 mii de lire sterline, fiindcă doamna Robarts, mătuşa lui John, ştia foarte bine, să socotească, şi deoarece ea era convinsă că John nu avea niciun şiling în afară de solda sa, dar că în schimb datora câteva sute de lire croitorului, cizmarului şi celorlalți furnizori, John fusese îndepărtat din casa în care Julia îşi petrecea zilele în tovărăşia mamei sale.

Disperat, John ceru să fie mutat cu garnizoana în India, unde nădăjduia să facă avere. Obținu uşor această favoare, grație baronului William Barrowlinson, unul dintre directorii Companiei Indiilor.

Cu toate că John Robarts era foarte curajos, nu avusese încă ocazia să-şi arate îndrăzneala; aşa fiind, el dorea poate în ascuns, ca toată India să se revolte, pentru ca el să poată înăbuşi această revoltă şi să întunece astfel însăşi gloria lui Arthur Wellesley, marele duce de Wellington.

Din această cauză, el cutreiera toată ziua şi toată noaptea, văile, câmpiile şi munții, căutând cu sârguință comoara trebuitoare spre a putea să cumpere căsuța din Canterbury şi împreună cu ea, pe delicioasa ei proprietăreasă. Şi tot din această cauză fugărea acum pe Corcoran şi pe Sita.

John se trezise în acelaşi timp cu Căpitanul.

— Sculați-vă, leneşilor! strigă locotenentul. În curând v-a răsări soarele, Barclay ne aşteaptă! Nu ne putem întoarce la tabără cu mâinile goale!

Curajul său reuşi să deştepte toată lumea. Fiecare se spălă aşa cum putu.

Tot felul de piepteni, de perii, de săpunuri şi de alte obiecte de acest fel, erau împrăştiate pe covorul verde al pământului.

Şi acest spectacol se petrecea chiar sub ochii lui Corcoran. El, ar fi trebuit să amuze pe Căpitan, dar dimpotrivă îl indispuse grozav.

„Oare aceşti englezi sunt fericiți?" se întrebă el. Dar cum pot fi mulțumiți? Eu cel puțin, mă simt tare prost. Hainele mele sunt pline de praf, părul mi-e mai încurcat decât frazele unui roman de Balzac, iar obrazul meu trebuie să pară palid şi obosit, ca şi când mi-ar fi frică, sau ca şi când m-aş fi plictisit.

Sita se va scula în curând, la zgomotul puştilor, şi dacă voi fi omorât, nu-i va rămâne despre mine decât amintirea unui om nepieptănat... Ce să fac? Cum pot ocoli această primejdie?

O privi câtva timp cu tristețe. „Ce frumoasă e! gândi el. Fără îndoială că se visează în palatul tatălui său, înconjurată de o sută de sclave care o servesc... Săraca Sita!

Cine mi-ar fi spus alaltăieri dimineață, că voi avea fericirea să-mi sacrific viața pentru o femeie?... O iubesc?... Ei, şi apoi la ce mi-ar servi aceasta?...

Poate că aş fi făcut mai bine să-mi văd de manuscrisul legilor lui Manu".

Privind spre fereastră, o idee încolți în mintea lui. Englezii se pregăteau tocmai să-şi pună pieptenii şi periile la loc, când Corcoran, fluturând o batistă albă, făcu semn sentinelei să se apropie.

Acesta se apropie de fereastră.

— Cheamă-l pe John Robarts, vreau să-i cer ceva.

Locotenentul veni bucuros; credea că cele 10.000 de lire erau câştigate.

— Bine, zise el, cu un aer triumfător, va să zică vrei să te predai, Căpitane? Ştiam prea bine că mai devreme sau mai târziu trebuia să ajungi la asta. De altfel, nu-ți voi pune condițiuni prea grele. Deschide poarta, predă-ne pe fiica lui Holkar, şi vino cu noi... Sunt convins că Barclay îți va da libertatea, rugându-te numai să iei cât mai repede vaporul spre Europa... În fond, Barclay are un suflet foarte bun...

Corcoran surâdea.

Pregatirile de luptă ale lui sir John Robarts

— Nu mă îndoiesc nicio clipă de acest adevăr. Dar pentru moment nu e vorba de asta. Dumneata ai aici tot confortul, un izvor limpede şi servitori care să-ți lustruiască cizmele, sau să-ți şteargă hainele. Vrei să fii atât de bun şi să-mi împrumuți şi mie puțin aceste lucruri?

— Tot ce vrei, răspunse Robarts, care se amuză de această cerere. Şi-i aduse chiar el cele trebuincioase.

— Ei, dar cu predarea cum stăm?

— Îți cer răgaz un sfert de oră pentru a mă gândi şi pentru a lua o hotărâre.

— Ai dreptate...

— Trebuie să-ți mărturisesc că-mi placi foarte mult, Căpitane, şi nu ştiu de ce, căci azi-noapte tigroaica dumitale a sfâşiat pe unul din cei mai buni prieteni ai mei. Pe Waddington.

— Nu e vina mea, răspunse Căpitanul, dacă l-a mâncat Luizon. Biata tigroaică, nici măcar nu prânzise.

— Predați-vă, şi nu vi se va face niciun rău, nici dumitale nici fiicei lui Holkar... Crezi oare că englezii se războiesc cu femeile?... Oare francezii ar face un astfel de lucru?

— Dragă Robarts, răspunse Corcoran, să nu prăpădim în discuții zadarnice sfertul de oră pe care mi l-ai acordat.

— Ei, Căpitane, sfertul de ceas a trecut... trebuie să ne întoarcem la tabără înainte de zece dimineața, şi acum e şase.

— Sunt gata! strigă Corcoran. De abia avu timp să rostească aceste

cuvinte şi să se ascundă, că o salvă de gloanțe răsunară în jurul lui. Nimeriră însă zidul şi nu răniră pe nimeni, dar deoarece pentru ai lua la ochi Englezii erau obligați să îngenuncheze, Corcoran profită de ocazie şi când Robarts era în genunchi, îi trimise un glonte. Plumbul găuri pălăria locotenentului. Instinctiv, Robarts se dădu îndărăt, căutând să se adăpostească după un copac.

— Prietene, îi strigă Corcoran, iată cum trebuie să ținteşti; află că deocamdată n-am vrut să nimeresc decât pălăria dumitale.

Deodată însă un incident nenorocit fu cât pe aici să prilejuiască victoria inamicului. Un Englez, strecurându-se pe lângă zid, încerca să pătrundă prin deschizătura porții pe care Corcoran, din cauza lipsei de materiale, n-o putuse baricada destul de bine. Englezul trebuia să pătrundă în curtea templului şi să-l omoare pe Căpitan pe la spate. Din fericire Luizon veghea. Ea-l aştepta pe Englez în dosul porții. Când acesta, după ce smulsese câteva scânduri prost bătute în cuie, se pregătea să treacă pragul, tigroaica îl răsturnă abia mângâindu-l cu laba, şi-l muşcă atât de sălbatec, încât nenorocitul îşi dădu sufletul. Gustul sângelui deşteptă pofta lui Luizon şi, cu siguranță că ar fi sacrificat succesul luptei unui prânz copios, dacă şuieratul Căpitanului nu i-ar fi amintit de datoriile el.

Corcoran începea să se nelinişteasckă. Nu primea nicio ştire de la Holkar. Oare Sugriva îşi îndeplinise misiunea? De îndată ce Căpitanul apărea la fereastră, era ținta a patruzeci sau patruzeci şi cinci de puşti, al cărui foc proteja pe cei ce încercau să dărâme poarta; aceasta era acum în primejdie să se prăbuşească în curând. Prin deschizătură, Corcoran trase cinci gloanțe de revolver. După blestemele pe care le auzi, îşi dădu seama că nimerise în plin; cu toate acestea, situația lui nu era mai bună.

Căpitanul, ascuns de întortochierile scării şi îndemânatica Luizon făcea minuni de vitejie.

— Sita, strigă el, urcă-te sus pe scară şi nu te speria. Prințesa îl ascultă. El însuşi avea s-o urmeze în scurt timp. Luizon îndeplinea funcția de ariergardă.

... Era şi timpul. Poarta se prăbuşise cu zgomot mare, şi toți asediatorii intrară înăuntru. Uimirea lor fu mare, când nu văzură decât pe Luizon. În spatele ei se auzea zgomotul revolverului pe care-l încărca Căpitanul, ascuns vederilor

asediatorilor de întortocherile scării.

— Bată-te Dumnezeu, zise furios Robarts, trebuie să dăm asediu. Predă-te Căpitane orice împotrivire este de prisos.

— Cuvântul imposibil nu este francez.

— Dacă vei fi învins prin forță vei fi împuşcat.

— Împuşcat? Bine, dar dacă eu vă înving, vă voi tăia urechile.

— Pregătiți armele, porunci locotenentul.

Soldații ascultară.

— Dragă Sita, spuse Căpitanul, mai urcă-te câteva trepte, căci gloanțele pot nimeri în perete şi ricoşa spre tine. El însuşi dădu exemplul. În curând fu urmat de Luizon. În acest fel, din cauza construcției scării, erau cu toții la adăpostul gloanțelor, iar într-o luptă corp la corp, datorită îngustimii locului, Corcoran şi Luizon, ar fi avut toate şansele de reuşită. Un eveniment neaşteptat, schimbă însă fața lucrurilor. Un soldat englez care rămăsese afară pentru a împiedica fuga lui Corcoran, intră în templu şi strigă.

— Duşmanul se apropie.

— Care duşman? întrebă Robarts, Colonelul Barclay ne trimite pesemne întăriri.

— E Holkar, am văzut drapelele.

Într-adevăr se auzea galopul cavaleriei.

„Ducă-se la dracu, gândi Robarts, iată cum se pot pierde 10.000 de lire sterline? Şi încă nu ştim ce ne mai rezervă Holkar”.

Atunci strigă:

— Afară pe cai!

Trupa se grăbi să-l asculte.

— Şi acum, cu sabia în mână, nimiciți pe acest netrebnic. Pentru gloria bătrânei Anglie!

Şi cu toții se îndreptară în galop spre Holkar.

XIV
Asediatorul devine asediat

Cu toate că numărul soldaților din cele două tabere era inegal, sorții luptei erau aproape hotărâți dinainte. Cavaleria engleză fiind alcătuită numai din Europeni, era superioară celei a lui Holkar. Pe lângă aceasta, configurația locului, nu permitea prințului să înconjoare pe Englezi şi să profite de mulțimea soldaților săi.

Templul era situat pe o înălțime în mijlocul unul desiş care nu permitea nici trecerea unui singur călăreț. Trei drumuri înguste, foarte uşoare de apărat, duceau la această înălțime. Odată ce pătrunsese pe aceste căi, cavaleria lui Holkar se pomenise față în față cu Englezii; de aici înainte,

rezultatul luptei depindea mai mult de curajul fiecăruia, decât de numărul soldaților. Holkar tremura de mânie văzând aceste obstacole naturale. Nici chiar prima întâlnire a celor două cavalerii nu era menită să-i dea prea mare încredere. Indienii înfruntară cu destul curaj prima salvă, dar când văzură că Englezii galopează spre ei cu sabia scoasă şi gata să-i facă bucățele, o luară la fugă. Se întoarseră spre Bagavapur, dar Holkar reuşi să-i oprească şi arătându-le numărul mic al Englezilor, izbuti să-i îmbărbăteze. John Robarts, înflăcărat de succesul său şi vrând să speculeze cât mai mult avantajul câştigat, înaintă, crezând că poate pune duşmanul pe fugă, până la o câmpie unde Holkar ar fi putut să-l înconjoare. Văzând însă pericolul, renunță la planul său. Holkar îl urmărea. Sugriva se apropie de el.

— Nu înțeleg, zise Holkar. Oare Căpitanul a murit, sau e prizonier împreună cu fiica mea?

— Stăpâne, mă voi informa, dar cu siguranță că trăieşte, căci Englezii au prea mare nevoie de ea pentru a îndrăzni s-o ucidă. Pe Căpitan l-am văzut. Nu s-a născut încă țintaşul care să-l poată ochi.

Pe când vorbeau astfel, deodată se auzi strigăte din partea Englezilor. Corcoran, Sita şi Luizon ieşiră din templu. Căpitanul era cel din urmă. Văzând că Englezii părăsiseră fortăreața lui, bănuise că Holkar sosise, dar neavând prea mare încredere în Indieni, nu spera că va scăpa cu viață. Înainte de a fi încercat ceva, se consultase cu Sita:

— Suntem la cinci sute de paşi de tatăl tău. Vrei să te duci la el cu orice preț?

Ea se declară gata să-l urmeze.

— Fii cu băgare de seamă, adăugă Căpitanul. Bătălia a început, şi gloanțele nu aleg. O voi trimite înainte pe Luizon. Va merge pe drumul din stânga, care nu e decât prea puțin păzit. La vederea lui Luizon, cei cinci sau şase călăreți care supraveghează drumul se vor depărta... Vei urma-o pe Luizon, iar eu te voi urma pe tine.

Într-adevăr, profitând de un moment de neatenție al Englezilor, care erau prea ocupați cu cavaleria lui Holkar, cei trei fugari traversară liniştiți distanța care-i despărțea de desiş şi apoi, înaintând în junglă, ajunseră îndreptându-se după zgomotul împuşcăturilor, cu bine lângă Holkar. După ce-şi îmbrățişă fiica, Holkar se adresă lui Corcoran:

— Ah, Căpitane, ce-aş putea face pentru a te răsplăti?

— Măria ta, de îndată ce vei avea puțin timp liber, te voi ruga să cauți împreună cu mine, manuscrisul legilor lui Manu... dar azi, avem altceva de făcut. După părerea mea, ar trebui să te întorci la Bagavapur. Armata engleză, sub comanda colonelului Barclay, trebuie să se îndrepte într-acolo, şi ți-ar putea tăia retragerea... Plecați şi încă repede!

— Şi ce vei face tu?

— Oh, eu... dacă vrei să-mi laşi unul din cele două regimente, îți promit că-l voi închide pe Robarts în templu şi că-l voi afuma puțin... A vrut să mă împuşte. Dar lasă, că-l voi învăța eu minte.

Ideea plăcu mult lui Holkar.

— Căpitane, zise el, dumneata vei conduce pe Sita, iar eu mă voi ocupa de Robarts.

— Altădată a-şi întovărăşi-o pe Sita cu plăcere, astăzi însă nu o voi face… John Robarts m-a provocat. Trebuie să-i dau revanşa.

— Ei bine, zise Holkar, rămâi.

— Cel puțin trimeteți iscoade înaintea Englezilor, ca să fiți înştiințați de sosirea lor.

Sugriva şi vreo alți 30 de servitori fură însărcinați să supravegheze mişcările duşmanului.

— Acum, zise Corcoran, Sita să se urce pe elefant, iar animalul, sub pază bună, să fie dus mai departe, pentru ca gloanțele să nu-l poată nimeri… Înainte! Pe Robarts!

Încurajați de exemplul Căpitanului şi al lui Holkar, care se găseau în prima linie, Indienii înaintară în galop. Inamicul se retrase în fața trupei lui Holkar. Cum văzuse pe prințul marat, Robarts trimise un soldat să-l anunțe pe colonelul Barclay de pericol. Iar de îndată ce văzu că Bretonul iese din templu, îşi dădu seama că situația sa era foarte critică. Fără a aştepta să fie silit, el se adăposti în templul care mai înainte servise de fortăreață Căpitanului. Astupă spărtura pe care oamenii săi o făcuseră, şi sprijini poarta, pe care o baricadă cum putu. Când soldații lui Holkar vroiră să pătrundă în templu, 43 de carabinieri englezi traseră o salvă. Câțiva Indieni fură ucişi sau răniți; astfel curajul lor fu micşorat.

— O mie de rupii! strigă Holkar, aceluia care pătrunde în templu!

Făgăduiala nu avu însă niciun efect. Indienii vedeau că sunt expuşi unei morți necruțătoare, şi că n-aveau niciun loc de adăpost. Dimpotrivă inamicul avea un refugiu minunat.

— Stai, zise Corcoran lui Holkar. Trebuie să le dăm exemplu, căci soldații ăştia se tem să intre în sanctuar.

Descălecă şi împreună cu vreo 20 de oameni se îndreptă spre trunchiul de arbore care servise mai înainte şi Englezilor. Cu ajutorul lui, forță poarta, care căzu de la prima lovitură peste baricadă. La vederea acestei isprăvi, Indienii scoaseră un strigăt de bucurie. Entuziasmul lor fu însă de scurtă durată, căci carabinierii englezi se pregăteau să ochească din nou pe asediatori; de astă dată însă, ei erau atât de aproape, încât nimeni n-ar fi îndrăznit să treacă peste aceasta limită. Corcoran, văzând că Holkar şovăie, comandă foc. Fumul gloanțelor învălui pe combatanți într-un nor plumburiu. Cinci Englezi muriseră sau erau grav răniți. 12 Indieni avură aceeaşi soartă. Restul, descurajați, vroia să se retragă. Nici Holkar nu ştia ce atitudine să ia.

„Ah gândi Bretonul, dacă aşi fi avut aici 2-3 marinari de pe *„Fiul Furtunei”,* ce repede am fi ieşit victorioşi! Dar cu aceste curci plouate nu poți face nimic.”

— Cel puțin, se adresă el lui Holkar, dacă ai fi adus cu tine, un tun!

— Dar dacă am da foc templului? întrebă prințul.

— Aş fi vrut să-l prind viu pe acest gentleman care a vrut să mă împuşte. Dar în sfârşit, pentru că nu există alt mijloc de a-l învinge, să-l „prăjim”.

Indienii strânseră din desiş ramuri uscate şi le grămădiră în jurul templului. În timp ce unii din ei dădeau foc, se auziră câteva împuşcături în depărtare. Corcoran şi Holkar ciuliră urechile.

— Să-i lăsăm aici pe Englezi, zise Căpitanul, şi să ne întoarcem în galop la Bagavapur. Trebuie să fie focurile avangărzii lui Barclay.

Holkar ordonă atunci ca toți călăreții să se aşeze în linie de bătaie de-a curmezişul şoselei.

XV

Luizon întocmai ca o pisică, se aşează pe spinarea puternicului elefant Scindiah, la picioarele Sitei

Sugriva urmărit de avangarda colonelului Barclay, gonea spre locul unde se afla Holkar.

Colonelul care se pregătise să se îndrepte cu armata sa spre Bagavapur, aflase de pericolul care-l amenința pe Robarts şi indignat, dar mai mult uimit de curajul şi de vitejia lui Corcoran, se îndrepta acum spre templu pentru a salva pe locotenent. Sugriva, încercând să se împotrivească Englezilor, pierduse jumătate din trupa sa, şi acum se îndrepta cu mare greutate spre Holkar, căci Englezii nu-i pierdeau urma niciun minut. Cu toate acestea, la vederea celor două regimente de Indieni, aşezați în linie de bătaie, curajul cavaleriei engleze scăzu. Văzând ordinea şi atitudinea hotărâtă a călăreților indieni, Barclay îşi dădu seama că cel care conducea această trupă trebuia să fie un ofițer mai îndemânatic decât ultimul dintre Raguizi. El se hotărî atunci să atace aripa dreaptă a Indienilor, să forțeze centrul lor şi să-i prindă astfel între două focuri. Dacă manevra aceasta ar fi reuşit, retragerea lui Holkar ar fi fost tăiată, iar Bagavapurul, capitala şi fortăreața sa, ar fi căzut uşor în mâinile lui. Numai reuşita acestei lovituri ar fi putut pune capăt războiului, lucru foarte însemnat pentru colonelul Barclay, căci în acest caz nimeni n-ar fi avut timpul să vină să culeagă roadele victoriei sale, iar lui i-ar fi revenit gloria unei expediții atât de repezi şi de strălucite.

Căpitanul părea foarte îngrijorat, îşi dădea seama că în afară de el şi poate de Sugriva, nimeni n-ar fi în stare să comande trupele lui Holkar. Cu toate că era curajos, bătrânul prinț nu era un războinic. Îi lipsea sângele rece, atât de necesar în focul bătăliei. Mai mult încă, era foarte turburat gândindu-se că din greşeala sa fiica lui era expusă acum unui pericol şi mai mare. Apoi se bizuia prea mult pe Corcoran, în care avea toată încrederea.

— Alteță, zise deodată Căpitanul. Am comis amândoi o foarte mare greşeală, Alteța Ta asediind acest templu şi urmărind pe acel nemernic de Robarts, iar eu lăsându-te să-l asediezi.

— Nu te apăra; eu am fost nebun că am riscat libertatea fiicei mele şi

tronul, pentru plăcerea de a nimici 40-50 de Englezi.

— Să nu mai vorbim, îl întrerupse Bretonul. Să nu mai vorbim de ce a fost şi să ne îngrijim mai bine de viitor. Nu vom pierde nimic, cu singura condiție ca soldații Alteței Tale să reziste. Ia comanda aripii drepte. Vei avea de luptat cu cavaleria de cipai, printre care Sugriva are prieteni care l-ar putea ajuta în clipa hotărâtoare Eu voi ataca aripa stângă, unde colonelul Barclay a îngrămădit regimentul european... Să nu te laşi împresurat şi să mergi mereu drept înainte... orice s-ar întâmpla, să nu te sperii şi nici să nu dai înapoi. În orice caz, retragerea noastră este asigurată.

— Dar fiica mea? întrebă bătrânul.

— Să se urce pe elefant şi sub paza lui Sugriva să se îndrepte spre Bagavapur. Nici vorbă nu poate fi să învingem cavaleria engleză, ci numai s-o ținem pe loc şi să ajungem în ordine la Bagavapur. Dacă pierdem prea mult timp, infanteria colonelului Barclay poate ajunge aici, şi atunci vom muri cu toții. Mâine vom avea forțe egale cu ale lor şi atunci răspund de victorie. Hai, Holkar, dacă singur ai comis greşeala, tot singur trebuie să te descurci... înainte deci. Apoi întorcându-se spre Sita, care se şi urcase pe elefantul său, spuse:

— Sita, îți las pe Luizon. Azi îşi cunoaşte datoria, şi va şti să şi-o îndeplinească.

Luizon, lată pe stăpâna ta... Îi datorezi dragoste, respect, credință, ascultare... Să ştii că ne supărăm, dacă nu te porți întocmai... Dar elefantul Sitei nu voia să aibă o tovarăşe ca Luizon. Se uita chiorâş la tigroaică şi o îndepărta cu trompa. Luizon care nu prea era răbdătoare, ar fi putut să se enerveze. De aceea, Corcoran socoti de datoria lui s-o potolească.

— Draga mea, când calitățile tale vor fi cunoscute de toată lumea aşa cum le cunosc eu, Scindiah (aşa se numea elefantul) se va uita la tine mai frumos; dar trebuie să te împrieteneşti cu el.

Sita care avea multă influență asupra elefantului, îl sili să se împace cu tigroaica, şi aceasta se urcă pe spinarea lui. Luizon se culcă veselă la picioarele prințesei, gudurându-se pe lângă ea. Ai fi zis că e o pisică blândă. Din când în când, elefantul întorcea capul pentru a privi pe Sita, şi părea chiar foarte gelos de favoarea de care se bucura Luizon. După ce luase toate aceste precauțiuni şi după ce o obligase pe Sita să plece cu escorta, Corcoran, liberat de orice grijă, se gândi să-şi pregătească retragerea, căci nu avea niciun interes să lupte în acea zi. Englezii însă erau nerăbdători. Barclay, după ce lăsă puțin caii să se odihnească, dădu ordinul de atac. Primul atac al cavaleriei engleze fu atât de puternic, încât străpunse prima linie de apărare a lui Corcoran, şi se pregătea s-o atace pe a doua. Dar Căpitanul pusese la pândă, la adăpostul unui deal, un întreg escadron. Când Englezii depăşiră acel deal, Corcoran se năpusti asupra lor cu escadronul. Indienii, încurajați de Căpitan, reuşiră să dea înapoi pe Englezi. Pretutindeni, Corcoran dădea exemplul. Barclay, enervat de o rezistență la care nu se aştepta, îşi îndemna soldații la luptă.

În focul luptei, cei doi şefi se recunoscură.

— Domnule Corcoran, zise Barclay, aşa cauți dumneata manuscrisul legilor lui Manu? Dacă te voi prinde, domnule savant, te voi împuşca.

— Dacă te voi prinde eu, colonele, te voi spânzura.

— Eu spânzurat? strigă Barclay mânios. Eu, un „gentleman”? şi trase un glonte spre Căpitan. Acesta fu rănit la umăr.

— Neîndemânatecule, iată cum se trage! şi ochi. Colonelul strânse însă aşa de puternic frâul calului, încât acesta se ridică în două picioare. Glonțul îl lovi în piept. Animalul înnebunit de durere, o luă la fugă şi duse pe călăreț departe de vâltoarea luptei.

Escadroanele engleze se pregăteau să se retragă. Corcoran, temându-se mereu de ivirea infanteriei lui Barclay, le urmărea de la distanță. Dar la celălalt capăt al câmpului, situația bătăliei nu era tot atât de bună. Stânga Englezilor era apărată de Rao, care împreună cu dezertorii din tabăra lui Holkar, lupta alături de oamenii lui Barclay. Prințul rezista cu furie, şi l-ar fi putut învinge chiar pe Rao, dacă un ajutor neaşteptat n-ar fi intervenit în favoarea trădătorului. Această întărire nu era decât trupa lui Robarts, care văzând că Holkar şi Căpitanul se retrag, ieşise din templu, încălecase pe cai şi, călăuziți de focurile de puşcă, veniseră să se arunce în vâltoare. Imediat, soldații lui Holkar începură să se retragă, la început în ordine, apoi în dezordine, şi să se îngrămădească în jurul elefantului Sitei, care-şi continua drumul spre Bagavapur. Acum se dădu cea mai înverşunată luptă. Cipaii din serviciul Companiei Indiilor, conduşi de John Robarts, dădeau dovadă de multă bravură. La rândul lor, călăreții lui Holkar, nemaisperând să poată ajunge la Bagavapur, se luptau cu furie. Holkar însă, fu răsturnat de pe cal de o lovitură de sabie, şi căzu la picioarele lui Schindiah. Sita dădu un țipăt de durere.

Atunci înțeleptul Scindiah, apucă cu trompa pe Holkar şi-l ridică sus pe spinarea sa, alături de Prințesă. Apoi, înțelegând pericolul ce o amenința pe stăpâna sa, închise prin masa trupului său, calea, atât fugarilor cât şi asediatorilor. În jurul lui, vâjâiau gloanțele, dar el, foarte nepăsător, îndepărta cu trompa pe duşmanii ce se apropiau şi călca în picioare pe ceilalți primind în schimb salve de gloanțe care nu-l impresionau. Pe de altă parte, vederea lui Luizon, îi descuraja până şi pe cei mai îndrăzneți. Pielea lui Schindiah şi ghearele tigroaicei, erau o minunată apărare pentru Holkar şi Sita. Până acum, Corcoran nu se gândise decât să se retragă în ordine, dar văzând că Sita avea să cadă din nou în mâinile răpitorilor săi, se mânie grozav, strânse în jurul lui pe cei mai buni călăreți, se năpusti asupra lui Rao şi puse pe fugă trupa lui. Cu o lovitură de sabie zvârlise la pământ pe trădător care, lovit de moarte, căzuse între copitele cailor. Se pregătea să dea o mână de ajutor lui Sugriva, dar John Robarts şi micul număr de Englezi care-l întovărăşeau, deşi se retrăgeau dinaintea lui, îl împiedicau, ba-i dădură chiar de furcă. Ei îl luară pe Sugriva prizonier. Atunci Corcoran şi câțiva călăreți se năpustiră asupra grupului lui Robarts, şi începuseră chiar să taie cu sabia legăturile lui Sugriva, legat cobză, când auzi că acesta îi spunea cu o voce liniştită:

— Ce faci Căpitane?... Nu vezi că mă duc să culeg informații?... Ne vom vedea peste 3-4 zile şi atunci, sper, îți voi da ştiri mai bune. Şi în acelaşi timp îl privi pe John Robarts care venea în goană să-şi reia prizonierul.

Acest Indian curajos, gândi Corcoran, face războiul ca şi mine, din plăcere. De ce atunci să-l împiedic? Şi ce-mi pasă mie dacă Robarts moare spânzurat, sau dacă va fi străpuns de sabie în mijlocul unei luptei"

Îl părăsi pe Sugriva, şi se întoarse lângă puternicul Scindiah, care mergea cu paşi gravi şi majestuoşi ca şi cum ar fi defilat la vreo paradă.

Cu o lovitură de sabie, Corcoran străpunse pe Rao care căzu printre copitele cailor.

Luizon mergea alături de el, fără îndoială, mai puțin majestuoasă din cauza caracterului său capricios şi vesel, dar păstrându-şi aerul glorios; era mândră că contribuise şi ea la succesul luptei. Corcoran îi urma liniştit, comandând ariergarda, care era foarte puțin neliniştită. Apropiindu-se de Bagavapur, Barclay se temea de o cursă, şi de aceea se opri la marginea oraşului. Pentru a face un asediu în toată regula, el avea nevoie de infanterie şi artilerie. Cu toate acestea, fortăreața nu era prea puternică. Meterezurile ei datau tocmai din timpul în care strămoşii lui Holkar, Prinții confederației Marații, se împotriveau cavaleriei tătărăşti a lui Tamerlan.

De atunci se mai săpaseră doar câteva şanțuri mai adânci, se reparaseră câteva crăpături ale zidurilor şi se instalaseră în turnuri, câteva tunuri. Aşa cum era însă, Holkar, hotărât să apere oraşul împotriva Englezilor şi Corcoran, cu credința în geniul său şi în cuvintele lui Sugriva, erau siguri că vor reuşi să-i spulbere pe asediatori. În primul rând, el duse *Fiul Furtunei* în susul fluviului, ascunzându-l la o cotitură. Astfel Englezii nu puteau pune stăpânire pe bric, iar Căpitanul putea trece oricând de la un mal la altul.

XVI
Berar e nemulțumit de mângâierile pisicii cu nouă cozi

Chiar a doua zi dimineață, colonelul Barclay, care primise întăriri de artilerie şi infanterie, vru să forțeze asediul, crezând că pietrele zidurilor vor

fi dărâmate de obuze, că prin căderea lor se va astupa şanțul şi că astfel va putea trece. Dar nu se gândise deloc la vigilența şi la îndemânarea lui Corcoran. Acesta, după un duel de artilerie care durase numai două ore, reuşise să distrugă tunurile engleze şi să dea foc lăzilor cu muniții. Explozia ucisese
2-3 sute de englezi şi de cipai; atunci Barclay îşi dădu seama că trebuia să organizeze un asediu în toată regula.

Se hotărî deci să sape tranşee; dar cipaii erau muncitori destul de proşti, iar europenii, moleşiți de căldură şi bolnavi de friguri, mai mult încurcau treaba.

De altfel soldații erau şi descurajați de „plimbările" Căpitanului. Acesta, grație bricului său, putea ieşi şi intra în oraş când dorea. Putea chiar să treacă de pe un mal al fluviului, pe celălalt, căci marinarii lui erau conducătorii *Fiului Furtunei* şi în acelaşi timp şi mânuitori ai tunurilor din vârful meterezelor. Datorită acestui prețios ajutor, el putea oricând înfrunta pe Englezi, fie hărțuindu-i numai cu un corp de cavalerie, fie coborând valea fluviului împreună cu câteva companii de infanterie şi făcându-l pe Barclay să se teamă ca nu cumva să trebuiască să renunțe la asediu, din pricina lipsei de muniții sau de hrană.

Dar nici curajul Căpitanului nu putea întrece disciplina şi hotărârea Englezilor. După un asediu de 15 zile, Căpitanul, care nu putea fi ajutat de nişte soldați nepricepuți, nu se mai putea îndoi de soarta oraşului sau a lui Holkar. Oraşul prevedea ultima luptă şi voia chiar să capituleze. Înşişi soldații Prințului vroiau să predea fortăreața lui Barclay. Într-o seară, după ce Englezii terminaseră tranşeele şi după ce-şi instalară tunurile, începură să bombardeze poarta oraşului, atât de puternic încât zidul dimprejur se prăbuşi, lăsând o deschizătură prin care asediatorii putură să treacă. Holkar, deşi mai suferea de pe urma rănii primite, se sfătuia cu Corcoran, în prezența Sitei.

— Căpitane, zise Holkar, deschizătura are vreo 15 metri. Vom fi atacați azi sau mâine. Ce trebuie să fac?

— Nu văd decât trei soluții; sau să capitulezi...

Holkar făcu un gest de groază.

— Bine, continuă Bretonul... nu vrei cu niciun preț să fii prizonierul Englezilor şi cu toate acestea, filantropii Companiei Indiilor ar fi fericiți să-ți facă o pensie care ți-ar asigura liniştea pe tot restul vieții: 3-4.000 de franci spre exemplu.

— Aş vrea mai bine să mor, răspunse Holkar.

— Ai dreptate, şi de altfel aceasta n-ar rezolva nimic. A doua soluție ar fi să te urci pe bricul meu împreună cu Sita, să iei toate diamantele, tot aurul, în sfârşit toate lucrurile de preț, să cobori noaptea cursul râului, să traversezi marea Indiilor înainte ca Englezii să bage de seamă, să treci prin Egipt şi să te îmbarci la Alexandria, pe vaporul prietenului meu Antoniu Korheel care face cursa Alexandria Marsilia...

— Să plec cu Sita? întrerupse Holkar. Căpitane, îți încredințez pe fiica

mea. E tot ce am mai scump pe acest pământ... Eu rămân aici! Ultimul dintre Raguizi trebuie să fie înmormântat sub ruinele capitalei sale. Voi muri cu arma în mână, dar nu voi fugi...

— Asta şi aşteptam! exclamă Corcoran. Să-i aşteptăm aici pe Englezi, dar să-i primim astfel încât niciunul să nu se poată întoarce în Anglia... Dar ca să rămânem cu o grijă mai puțin, fiica ta trebuie să se îmbarce imediat pe bricul meu... Dacă ni s-ar întâmpla ceva, ea cel puțin ar fi în siguranță...

— Căpitane zise Sita, crezi că aş putea trai fără tatăl meu? Şi... vroia să adauge... şi fără d-ta? dar se opri şi urmă:

— Vom pieri sau vom învinge împreună.

— Atunci, zise Căpitanul, totul este în regulă. Englezii n-au decât să vină.

Ieşi, cu gândul de a se duce să inspecteze spărtura zidului dar îl opri un cipai care vroia să-i vorbească.

— Cine eşti? Cum te cheamă?

— Berar.

— Cine te-a trimis?

— Sugriva.

— Dovada?

— Priviți acest inel.

— Şi ce spune Sugriva?

— Vă trimite această scrisoare.

Corcoran deschise plicul şi citi:

„Căpitane, Berar, prietenul care-ți v-a aduce această scrisoare, e un om de încredere care urăşte pe Englezi, tot aşa cum îi urăşti şi dumneata. Mâine dimineață la 5 se v-a da asaltul. Am auzit discuția dintre colonelul Barclay şi locotenentul John Robarts. Niciunul nu bănuia că eram atât de aproape de ei... Am veşti din Bengal. Garnizoana de Cipai din Meerut a ridicat armele şi a tras asupra ofițerilor europeni. De acolo s-a dus la Delfi, unde a proclamat independența statului. Au fost masacrați vre-o 5-6.000 de Englezi.. Acestea l-au hotărât pe Barclay să rişte totul pentru a da asaltul. Guvernatorul din Bombay îi cere să termine cu Holkar şi să vină acolo.

Dacă asaltul de mâine nu reuşeşte, Barclay se v-a retrage. Dar nici eu n-am stat cu mâinile în sân. Am furat telegramele de pe masa lui Barclay, şi le-am dat ta vre-o 5-6 prieteni să le citească; cu aceasta, toată tabăra a fost înştiințată. Îți poți închipui ce efect a avut. Îmi pare rău că nu sunt alături de dumneata, dar îți voi fi mai de folos la tabără. Sperați şi aşteptați-vă ta orice.

Sugriva”

Uimit, Căpitanul se uită la sol.

— Cum de te-ai putut strecura printre liniile engleze?

— Ce mai interesează asta, odată ce sunt aici?

— Vii deci să-i trădezi pe Englezi? Nu te plătesc?

— Ba, foarte bine.

— Eşti prost hrănit?

— Mă hrănesc singur. Îmi cumpăr singur tot ce-mi trebuie, ca nu cumva o mână necurată să se atingă de mâncarea mea.

— Ai fost bătut, înjurat?

Indianul se descoperi, dând la iveală nişte cicatrice înspăimântătoare.

— Înțeleg, zise Căpitanul, „pisica cu 9 cozi". Ai fost biciuit?

— Cincizeci de lovituri. Am leşinat după primele 25, dar ei au continuat. Am stat trei luni la spital şi am ieşit acum cinci săptămâni.

— Cine a poruncit să fii biciuit?

— Locotenentul Robarts... Dar lasă că am eu grijă de el... Nici eu şi nici Sugriva nu-l slăbim din ochi.

— Atunci e bine păzit, glumi Corcoran. Şi ce face Sugriva în tabăra engleză? E liber?

— Sugriva le-a scăpat printre degete. Robarts, făcându-l prizonier, voia să-l vadă spânzurat. Dar pe când aştepta judecata consiliului de război, Sugriva a intrat în vorbă cu santinela care-l păzea. Cipaiul i-a înlesnit fuga. Vă puteți închipui mânia locotenentului. Vroia să împuşte pe toată lumea, dar l-a potolit Barclay. Sugriva a revenit seara, travestit în fachir. Cipaii l-au recunoscut. Nimeni nu-l v-a trăda însă, iar dacă va fi prins, se vor revolta...

— Bine, zise Corcoran.

Se întoarse la Palat, împărtăşi aceste veşti lui Holkar şi reveni la metereze. Văzu o umbră desenându-se pe zid: era Berar, care se întorcea în tabăra engleză. Cipaiul făcu un semn misterios santinelei şi trecu mai departe.

Trebuie să recunosc, gândi Căpitanul, că soldații lui Barclay sunt foarte ciudați, şi că ştiu să câştige bani.

XVII
Soarta locotenentul Robarts

Noaptea nu fu tulburată de niciun incident. În ambele tabere se făceau pregătiri febrile de luptă. Santinelele engleze erau atât de aproape de cele indiene, încât uşor s-ar fi putut înnoda conversații între ele. O mare linişte părea că domneşte.

Numai în partea unde se aflau cipaii, se puteau auzi şoapte. Erau cuvinte de revoltă, rostite cu glasul scăzut, spre a nu ajunge la urechile ofițerilor europeni. Sugriva se furişa printre corturi, împărțind ordinele sale misterioase.

Se lumina de ziuă. O bubuitură de tun dădu semnalul asaltului. Prima coloană de soldați englezi – avangarda lui Barclay – trecu prin spărtura zidului cu baioneta la armă.

O salvă de puşcă îi întâmpină. Frontul şi flancurile erau ochite, 5-6 obuze de tun aduseră moartea în liniile lor; numeroase bombe, ascunse de

Corcoran în fundul unui şanț, le explodară sub picioare. Într-o clipă, jumătate din trupă fu distrusă. Cealaltă se întoarse repede şi se ascunse în tranşee.

La vederea acestora, Corcoran râse cu poftă, iar soldații lui Holkar, care n-avuseseră prea multe pierderi, prinseră curaj. Căpitanul, în picioare, în fața spărturii, liniştit şi surâzător ca şi cum s-ar fi aflat la o petrecere, nu se bucura însă peste măsură de acest prim succes: aştepta cu răbdare cel de al doilea atac.

Lângă el, Holkar era foarte entuziasmat. În spatele lor, Luizon se plimba cu gravitate, având grijă să nu sperie pe nimeni, aşa cum îi poruncise Corcoran. Mai mult decât atâta chiar, inteligența ei, care o făcea să ghicească toate dorințele Căpitanului, inspira soldaților lui Holkar un respect superstițios. Un sfert de oră trecu în aşteptare.

— Să fi renunțat oare la asalt? întrebă Holkar.

— Nu, răspunse Corcoran, şi sunt chiar îngrijorat de această tăcere. Luizon!

Tigroaica ciuli urechile pentru a auzi mai bine ordinele Căpitanului.

— Dragă Luizon ne trebuiesc informații. Ce se petrece dincolo?... Cum nu ştii?... Ei bine, te vei duce să afli... înțelegi... Vei pătrunde în tranşeele lor, vei apuca uşor între fălci un Englez – de preferință un ofițer – şi-l vei aduce aci. Îți recomand să fii prudentă, repede, discretă, şi mai ales delicată.

Ordinele fură întovărăşite de gesturi foarte precise; Luizon dădea din cap la fiecare frază pentru a arăta că a înțeles. Porni ca o săgeată, trecu prin spărtură, şi din câteva salturi fu în tranşeea duşmana, unde Englezii se pregăteau pentru cel de al doilea atac. Cel care se afla mai aproape de Luizon era un locotenent; James Stephens din Cartridge. Cu o lovitură de labă îl răsturnă, apoi îl înşfăcă frumos şi începu să fugă cu el spre spărtură. Mişcările ei fură atât de repezi, încât nimeni nu avu răgazul să i se împotrivească. Ajungând lângă Corcoran, ea-i depuse la picioare prada sa, şi ridică ochii spre el ca şi când ar fi vrut să-i spună:

— Ei, Căpitane, nu-i aşa că mi-am îndeplinit bine datoria?

Dar din nenorocire, Luizon, fie că era prea grăbită, fie că se temuse să nu-şi scape prizonierul, îl strânsese cam tare, dinții săi pătrunseseră în plămânii locotenentului, aşa că acesta murise.

„Sărman băiat", gândi Corcoran. Luizon, care nu prea cunoaşte alcătuirea corpului omenesc, nu şi-a dat seama că-l strângea prea tare... acum trebuie s-o luăm de la început...

— Luizon, se adresă el tigroaicei, ai comis o greşeală foarte mare. Ai crezut, poate, că acest Englez e o bucată de friptură, dar te-ai înşelat. Trebuia să te porți cu el ca şi cum ar fi fost un „gentleman", şi să mi-l aduci viu... Du-te din nou, dar vezi, fii mai prudentă de data aceasta.

Tigroaica, înțelesese reproşurile lui Corcoran, plecă capul şi o porni la drum, ruşinată de greşeala ei. De astă dată, ofițerul pe care-l luase era atât de delicat ținut şi atât de puțin „deranjat" de dinții şi ghearele tigroaicei, încât cu siguranță l-ar fi adus în viață lui Corcoran, dacă Englezii n-ar fi

avut nenorocita idee de a trage o salvă în urma ei. Glontele destinat lui Luizon nimeri însă în ofițer, care-şi dădu imediat sufletul. Acum, când nici această încercare nu reuşise, Corcoran îşi dădu seama că nu putea avea nicio informație asupra mişcărilor inamicului. Curând însă, el auzi într-o altă parte a meterezelor, care era mai prost păzită, un zgomot infernal.

150-200 de Englezi săriseră zidul şi pătrunseră în oraş; soldații lui Holkar fugeau din fața duşmanului, aruncând armele.

— Alteță, strigă Corcoran, rămâi aici. Eu mă duc în întâmpinarea acestora. Rămâi aici, nu-i lăsa să treacă; dacă străpung zidul, totul e pierdut.

În acest timp, luând cu sine un batalion, se îndreptă înspre Englezii care săriseră zidul. Mai întâi doborî toate scările, pentru ca Englezii să nu poată primi ajutoare. Apoi baricadă o stradă pe care pătrunseseră, pentru ca ei să nu poată înainta. Din fericire, strada era îngustă, aşa că treaba aceasta nu dură prea mult Apoi începu să fugărească pe duşmani şi-i somă să se predea. Văzând că aceştia încercau să-şi croiască drum cu baioneta, Corcoran ordonă să fie mitraliați. Cât ai clipi din ochi, strada fu plină de morți şi de răniți.

În timp ce tunurile erau din nou încărcate, Corcoran îi mai somă o dată să se predea. De astă dată, ei se văzură nevoiți să-l asculte. Numai 80 din 200 de Englezi scăpaseră de la moarte. Dar Corcoran nu avu timp să se bucure de isprava sa. Un cor de strigăte şi gemete, îl făcură să se teamă de o nouă catastrofă. Se grăbi să se întoarcă la spărtura zidului. În drum întâlni 2-300 de fugari.

— Stați, le strigă el, unde fugiți?

— Holkar e rănit de moarte. Englezii au trecut zidul. Toată lumea fuge.

— Nemernicule, du-te înapoi, sau te împuşc, pe tine şi pe ceilalți tovarăşi ai tăi.

La această amenințare Indianul se întoarse îndărăt, căci n-avea curajul să înfrunte mânia Bretonului. Ceilalți făcură la fel. Soldatul lui Holkar nu minți se însă. O coloană duşmană, alcătuită din Englezi şi din cipai, reîncepuseră asaltul. Cu toate că Holkar luptase cu mult curaj, soarta luptei părea pecetluită. Învingătorii intrau în casele de la periferie, şi începuseră să jefuiască. Holkar, rănit cu două săptămâni înainte şi lovit acum din nou în piept, simțea că sfârşitul îi e aproape. Înconjurat de câțiva soldați credincioşi, zăcea întins pe un covor. Un doctor indian încerca să oprească sângele ce-i curgea năvalnic din rană.

— N-am pierdut încă nimic, zise Corcoran, vei trăi şi vei învinge. Puțin curaj şi soarta ne va surâde.

Spunând acestea, strânse Indienii în jurul său, reuşi să astupe spărtura, tăie orice posibilitate de legătură între tabăra engleză şi trupa duşmană care pătrunsese în Bagavapur, şi o fugări pe aceasta din urmă cu ajutorul celor mai bune trupe ale sale, apoi aşteptă evenimentele în linişte.

Aşteptarea sa nu fu de lungă durată, după cum nici speranțele nu-i fură înşelate. Englezii, văzând că numărul lor scădea şi că erau închişi în oraş,

se temeau să nu cadă prizonieri; se întoarseră din drum şi trecând printre rândurile de Indieni care nu le opuneau nicio rezistență, reveniră în tranşeele lor... Dar deodată, o întâmplare neaşteptată înclină balanța în favoarea lui Corcoran. Dindărătul taberei engleze se vedea un fum gros. Apoi se auziră mai multe focuri de puşcă. Cipaii, la ordinile lui Sugriva, dăduseră foc corturilor, atacaseră garda colonelului Barclay, trăseseră asupra ofițerilor, stricaseră tunurile şi incendiaseră depozitele de muniții. Corcoran socoti că acesta era momentul să-şi pună planul în aplicare. Călare, cu sabia în mână, în fruntea a trei regimente de Indieni, se pregătea de „şarjă". Colonelul Barclay era însă un soldat pe care-l puteai surprinde, dar nu şi speria. Nu se miră de trădarea cipailor, şi strângând în jurul lui cele două regimente europene, organiză o retragere ordonată. El însuşi comanda cavaleria.

Firea sa mândră inspira Englezilor frică şi respect. Corcoran, temându-se ca nu cumva soarta să-i devie potrivnică, nu merse prea departe. Se mulțumi doar să-i hărțuiască pe Englezi, vreo jumătate de ceas, şi apoi se întoarse la Bagavapur... Holkar trăgea să moară. Alături de el, frumoasa Sita căuta să-l încurajeze.

— Dragă Sita, mai sunt ceva speranțe? o întrebă în şoaptă Căpitanul.

Holkar ghici întrebarea.

— Nu, dragă prietene, voi muri. Ultimul dintre Raguizi moare pe câmpul de luptă, ca şi strămoşii săi. Cel puțin n-am să-l văd pe duşman intrând în palatul meu. Dar fiica mea... fiica mea...

— Tată, zise prințesa, nu te nelinişti de mine, Brahma veghează asupra făpturilor sale.

— Prietene, continuă Holkar, ți-o las pe Sita, Numai tu poți s-o aperi. Fii bărbatul ei, şi salveaz-o. Ştiu că te iubeşte şi... Corcoran strânse cu prietenie mâna bătrânului; ochii săi păreau a spune Sitei cât de mult ținea la ea. Atunci Holkar chemă pe cei mai însemnați ofițeri ai armatei.

— Iată pe urmaşul meu, le zise el, fiul meu adoptiv şi logodnicul Sitei. Îi las moştenire țara mea, şi vă poruncesc să-l ascultați ca pe mine însu-mi.

Toți se plecară. Corcoran se făcuse iubit şi respectat numai în câteva zile.

Către seară, Holkar muri, după ce asistase la celebrarea căsătoriei dintre Corcoran şi Sita. Imediat, Căpitanul fu proclamat prinț al Marații lor. De a doua zi el începu să-i urmărească pe Englezi, lăsând Sitei grija de a-l înmormânta pe tatăl său. Pe drumul parcurs de Englezi nu se vedeau decât cadavre. Cipaii ascunşi în junglă îi mitraliau pe cei care plecau. Deodată la a cotitură a drumului Căpitanul zări un obiect foarte ciudat, un spânzurat parcă. Apropiindu-se, observă că spânzuratul era îmbrăcat în haine de ofițer englez. Mai mult îl recunoscu pe John Robarts, locotenent în al 25-lea regiment de husari. Se întoarse atunci spre Sugriva, care călărea alături de el, şi-i spuse?

— Dragă Sugriva, destinul îți răpeşte prada, John Robarts a fost spânzurat.

Sugriva surâse.

Apropiindu-se Corcoran văzu că cel spânzurat era locotenentul John Robarts.

— Şi ştii cine l-a spânzurat?

— Poate că tu?

— Da.

— Ar fi fost de ajuns să-l ucizi. Eşti poate prea răzbunător.

— Ah, zise Indianul, numai dacă aş fi avut timp să-i prelungesc chinurile. Dar Berar şi cu mine eram grăbiți. Noaptea trecută l-am urmărit până aici, pas cu pas. Eram cinci. Berar a omorât calul locotenentului cu un glonte de puşcă. Robarts a căzut. L-am ridicat fără multă osteneală, căci avea un picior rupt. A tras un glonte de revolver care n-a ucis pe nimeni, dar a rănit pe unul dintre camarazii noştri. I-am legat mâinile la spate, şi lăsându-i pantalonii în jos, Berar i-a dat 50 de bețe, tot atâtea câte primise şi el din ordinul acestui gentleman.

— Ei drăcie exclamă Căpitanul, dar ştiu că aveți memorie. Şi ce a spus acest gentleman, cum îi spui tu?

— Nimic, rotea numai ochii furios, de s-ar fi zis că vrea să ne sugrume pe toți. Nu a îndrăznit să deschidă pliscul.

— Şi după asta ce-ați făcut?

— După ce Berar i-a dat loviturile, trebuia să-l spânzur. I-am trecut în jurul gâtului o frânghie şi l-am spânzurat. După ce am văzut că murise, m-am întors la Bagavapur.

— La urma urmei, zise Corcoran, cine trage sabia, de sabie va pieri. Îl deplâng pe acest Robarts, deşi avea un caracter foarte mârşav.

Să fie însă înmormântat cum se cuvine şi să nu mai vorbim de el.

XVIII
Dividentele Companiei Indiilor sunt reduse de către Corcoran. Disperarea marilor acţionari

Colonelul Barclay însă, deşi urmărit de Marații învingători, nu vroia ca

retragerea sa să se transforme într-o fugă ruşinoasă. Se retrăgea încet, ținând mereu piept urmăritorilor.

În sfârşit, se adăposti într-o fortăreață a prietenului său Rao, care domina valea fluviului.

Armata sa se micşorase: nu-i rămăsese decât trei regimente europene, căci cipaii, parte fugiseră, parte trecuseră în tabăra lui Corcoran. Cotitura fluviului îmbrăca din două părți fortăreața, care era apărată de artilerie.

În momentul în care Căpitanul se pregătea să atace, un ofițer englez i se prezentă, cerând să vorbească cu el. Sugriva, însetat de dorul răzbunării, ceru să fie împuşcat – să nu-l cruțe; dar Corcoran ceru sa-i fie adus Englezul. Acesta avea o înfățişare foarte semeață. Era celebrul căpitan Bangor, care se acoperise de glorie în războiul contra Sikilor şi care, după victorie împuşcase toți prizonierii. Drept răsplată, Compania Indiilor î1 avansase în grad şi-i dăduse un premiu de 20.000 rupii, adică aproape 80.000 de franci.

Corcoran îl primi foarte politicos.

— D-le, zise el. Colonelul m-a trimis să închei pacea.

— Foarte bine. Pacea e bine venită, mai ales dacă condițiunile sunt bune.

— Domnule sunt mai bune decât v-ați putea aştepta.

Bretonul surâse.

— Colonelul Barclay vă acordă libertatea, d-voastră, şi tovarăşilor europeni, dacă aveți; nu s-ar opune chiar să vă luați bagajele şi o sumă de bani care n-ar trece de 1.000.000 de rupii…

— Colonelul e prea bun zise Corcoran; să auzim restul…

— Iată: se va uita că ați nesocotit dreptul ginților, luptând, dvs., străin şi cetățean al unei națiuni amice, contra Companiei Indiilor, dar în schimb veți preda trupelor engleze, cheile oraşului.

— Asta-i tot? întrebă Corcoran.

— Am uitat una dintre cele mai însemnate condiții, continuă Englezul. Colonelul Barclay vrea să-i predați tigroaica ce vă urmează peste tot, şi care după ce va fi frumos împăiată, va fi trimisă la „British Museum”.

Corcoran se întoarse spre Luizon, care asculta discuția în tăcere.

— Auzi, Luizon, vrea să te împăieze.

La auzul acestor cuvinte, Luizon scoase un răcnet înfiorător care făcu pe Englez să se cutremure.

— Cu siguranță, zise Corcoran, că mai înainte o veți împuşca.

Englezul nu putu decât să facă un semn afirmativ. Cuvântul „împuşca” o făcu pe Luizon să sară ca arsă. Ea-l privi pe Bangor cu atâta mânie, încât acesta crezu că nu va mai mânca niciodată biftek, el însuşi fiind amenințat să devină un biftek.

— Domnule, zise Englezul turburat, să nu uităm că eu nu sunt decât un sol. Dreptul ginților…

— Dreptul ginților nu este şi dreptul tigrilor; iar dacă o vei mai plictisi mult pe Luizon cu British Museum şi cu împăierea, dinții el vor face ca scheletul dumitale să fie expus la Tigrish Museum.

— Anglia va răzbuna moartea mea, zise Bangor cu mândrie, iar lordul Palmerston…

— Prea puțin se sinchiseşte Luizon de lordul Palmerston. Întoarce-te deci la colonelul Barclay, şi spune-i că ştiu perfect de bine care e situația lui, că orice rezistență e zadarnică, că nu mai are hrană decât pentru opt zile, că cele trei regimente europene au fost reduse la 1.700 de soldați, că bricul meu *Fiul Furtunei* înarmat cu 26 de tunuri îl opreşte să treacă fluviul, că nu mai poate străbate printre rândurile noastre, că dacă întârzie va fi nevoit să se predea fără condiții, şi în sfârşit că în acest caz, nu garantez de viața prizonierilor…

— Domnule, zise Bangor, sunt autorizat să vă ofer un milion de rupii, dacă ați vrea să plecați cu fiica lui Holkar şi să părăsiți pe Marați.

— Iar D-ta dacă mai insişti un singur minut să propui o trădare, vei fi imediat tras în țeapă. Transmite complimentele mele colonelului, şi spune-l că-l aştept într-o oră pe malul fluviului, pentru a discuta cu el. Dacă trece acest timp şi nu vine, nu-l voi mai primi decât atunci când voi vrea eu.

Englezul plecă. Barclay care nu făcuse aceste propuneri decât pentru a ascunde slăbiciunea sa, se mai înmuie când văzu că Bretonul cunoştea atât de bine situația lui. Acceptă întrevederea, şi se duse în întâmpinarea învingătorului, la o sută de paşi de fortăreață.

— Colonele, îi zise Căpitanul strângându-i mâna, vezi c-ai comis o greşeală atunci când te-ai certat cu mine, dar se mai poate încă repara.

— A, aşadar Căpitane, accepți condițiunile mele? De altfel ce poți aştepta de la acest netrebnic de Holkar? Şi apoi, un milion de rupii e o sumă ce nu se găseşte pe toate drumurile. Iată-te în sfârşit bogat, şi dacă vrei, îți pot spune unde poți plasa banii: la White Brown & Co. la Calcutta. E o casă sigură, care a câştigat din comerțul de bumbac 2.000.000 de rupii şi care-ți va da o dobândă de 15%. Şi eu voi depune acolo partea mea, după ce voi fi luat Bagavapurul.

— Aha, zise Căpitanul… Ei bine, află, Colonele, că lucrurile nu se vor lichida chiar atât de uşor pe cât crezi. Îți ofer ceea ce mi-ai oferit dumneata mie la început, adică permisiunea de a pleca cu bagajele dumitale. În schimb, vei recunoaşte independența regatului marat şi pe noul său rege.

— Cum, Holkar a murit? întrebă Barclay uimit.

— Desigur, nu ştiai?

— Şi cine e succesorul său?

— Chiar eu. Eu sunt acela care de ieri se numeşte Corcoran-Sahib, sau dacă vrei mai simplu, prințul Corcoran. Am avansat repede, nu-i aşa? Şi când te gândeşti că acum cinci luni, când am părăsit Marsilia împreună cu Luizon, nici prin gând nu-mi trecea că voi deveni rege. Dar în sfârşit, poate că aşa vrea Dumnezeu să fac fericirea altora şi să port coroană. De azi înainte, deviza mea e la fel cu a celorlalți: „Dumnezeu şi dreptul meu”.

— Să vorbim pe față, propuse Barclay. Eşti Francez, şi cu siguranță că ştii care este puterea Angliei. Fără îndoială, nu poți crede, ca toți aceşti netrebnici, că Brahma şi Vişnu, vor coborî de pe tronurile lor şi-i vor arunca

pe toți Englezii în mare. Ştii prea bine că în spatele celor 1.700 de soldați care îmi mai rămân stă puternica Companie a Indiilor, care-mi poate trimite la nevoie 2-3 ba chiar 6 sute de mii de oameni în ajutor. Oricare ar fi curajul tău (şi recunosc că n-am întâlnit niciodată un adversar mai îndrăzneț), poți fi sigur că vei fi nimicit. Dar nu e nevoie să pieri. Poftim, fii rege dacă vrei, guvernează, administrează şi fă legi, nu ne vom opune niciodată. Dimpotrivă, te vom ajuta. Duşmanii dumitale vor fi şi ai noştri, iar soldații noştri vor fi la ordinile dumitale.

— Îți foarte mulțumesc, răspunse Corcoran, dar nu mi-e frică de nimeni, iar soldații dumitale nu mi-ar fi de niciun folos.

— Gândeşte-te bine... Omul are totdeauna nevoie de sprijinul unui prieten, mai ales atunci când acest prieten poate fi puternica Companie a Indiilor.

Corcoran tăcu.

— Şi cu ce condițiuni îmi oferiți prietenia voastră? întrebă el într-un târziu, căci ştiu prea bine că nu o oferiți degeaba.

— Nu pun decât două condiții: prima, veți plăti în fiecare an 20.000.000 de rupii Companiei Indiilor.

— Prietene, întrerupse Corcoran, comiți o mare greşeală. Nu vorbeşti decât de bani. Am cunoscut la Saint-Malo un cămătar care-ți semăna perfect. Era înalt, slab, uscățiv şi trist, şi nu vorbea oamenilor decât pentru a le goli portofelul...

— Domnule, răspunse Barclay cu mândrie, cu siguranță că acel cămătar nu avea în spatele lui sprijinul întregii Anglii.

— Ei drace, dacă Anglia stă în spatele d-tale, Franța era în spatele lui, sau cel puțin jandarmii ei. L-am văzut la tribunal. Avea atâta putere, încât toată lumea tremura înaintea lui...

— Domnule, să lăsăm aceste discuții. Spune, vrei sau nu să plăteşti Companiei un tribut anual de 20.000.000 de rupii?

— De unde să scot atâta bănet? Oricâte economii aş face, nu voi putea niciodată să adun o asemenea sumă.

— Dar cine vorbeşte de economii, domnule? Dublează, triplează impozitul, poporul va plăti.

— Dar dacă se revoltă? Dacă refuză să plătească?

— Ei bine, vom veni în ajutorul dumitale.

— Trebuie să mă mai gândesc, hotărî Corcoran.

În realitate nici prin gând nu-i trecea să cadă la o învoială, dar voia să vadă până unde mergea Englezul cu îndrăzneala lui.

— Şi care e a doua condiție? mai întrebă Corcoran. Colonelul şovăi la început, apoi spuse cu un aer nepăsător.

— Ascultă-mă, dragul meu. Eu am deplină încredere în dumneata. Compania Indiilor însă, ar cere garanții, cum ar fi un ofițer englez care ar sta pe lângă dumneata, care ar fi prietenul dumitale care...

— Care ar supraveghea acțiunile mele şi care ar raporta apoi guvernatorului general continuă Corcoran surâzând. La cea dintâi abatere,

acest prieten m-ar strânge de gât; ei bine, dacă dumneata îl numeşti prieten, eu îl numesc spion.

— Domnule! strigă Barclay.

— Nu te supăra. Sunt un vechi marinar, şi-mi place să spun lucrurilor pe nume... În două cuvinte, nu vreau nimic de la dumneata. Eu îmi păstrez banii, iar dumneata păstrează-ți spionii... adică „prietenii" vreau să spun.

— Domnule, zise Barclay, mai ai timp să te gândeşti, Te-a îmbătat primul succes, dar nu cred că vrei să înfrunți toată Anglia. Fă pace, ți-o spun spre binele dumitale.

Mai vorbea încă, când, soldații marați veniră cu o ştafetă care aducea o scrisoare în limba engleză; Corcoran citi cu glas tare.

Lordul Henry Braddok, guvernatorul general al Industanului scrie Colonelului Barclay.

Colonelul Barclay este înştiințat că cipaii din regatul Uda s-au revoltat. Luknom a proclamat rege pe fiul ultimului suveran, un copil de 10 ani. Mama sa este regentă. Sir Henri Lawrence este asediat într-o fortăreață. Aproape toată valea Gangelui luptă alături de revoluționari. Trebuie să închei pace cu Holkar în orice condițiuni, şi să te duci să salvezi pe Sir Lawrence. Ne răfuim mai târziu cu el.

Semnat: Lordul Henry Braddok.

Barclay rămase uimit. Întinse mâna pentru a lua scrisoarea.

— Poftim, zise Corcoran. Fără îndoială că semnătura Lordului Braddok ți-e mai cunoscută dumitale decât mie.

Colonelul privi cu mirare ordinul primit. Se temea mult mai puțin de primejdia ce-l aştepta pe el, decât de cea la care aveau să fie expuşi compatrioții săi. Vedea cum în câteva zile, sub iureşul cipailor, avea să se prăbuşească influența engleză în India şi era disperat că nu putea face ceva. Se întoarse spre Corcoran şi-i spuse:

— Nu mai am nimic de adăugat. Pacea e încheiată. Te rog un singur lucru: să nu stânjeneşti retragerea noastră.

— De acord. Dar veți plăti cheltuielile de război, adăugă Corcoran. Ştiu bine că e foarte greu să dai banul tău, atunci când ai vrut să-l iei pe al altuia, dar vi-i veți procura micşorând dividendele puternicei şi glorioasei Companii a Indiilor, iar de nu vreți să reduceți dividendele, veți scoate din capital. Cele mai mari societăți procedează adeseori în felul acesta.

— Dumneata eşti acum cel mai tare, răspunse Barclay, fie precum spui. Trebuie să menționăm în tratat că recunoaştem pe succesorul lui Holkar?

— Cum vreți! Atâta vreme cât voi fi mai puternic, voi avea cu siguranță prietenia Englezilor, iar dacă soarta se schimbă, sunt sigur că mă vor spânzura. Să lăsăm deci la o parte minciunile diplomatice, şi să fim prieteni.

— Ai dreptate, zise Barclay, eşti cel mai perfect „gentleman" pe care l-am

cunoscut vreodată, şi sunt mândru da, mândru şi fericit că-ți pot strânge mâna. Te salut, Alteță, căci astfel trebuie să-ți spun de vreme ce te-au ales prinț şi să ne vedem cu bine.

— Domnul să te călăuzească, Colonele, şi să nu revii decât ca prieten.

Luizon, dă „mâna" cu Colonelul.

Chiar în acea seară, tratatul fu semnat. A doua zi, Englezii plecară, petrecuți până la graniță de cavaleria lui Corcoran.

XIX
Discuţie filozofică asupra îndatoririlor regeşti la Maraţi

După 15 zile de la plecarea Englezilor, Corcoran reveni în capitala sa. Se bucura împreună cu Sita de rezultatele fericite ale înțelepciunii şi curajului său. Soldații lui Holkar se grăbiseră să-i jure credință, iar guvernatorii discretelor îl ascultau orbeşte.

— Dar asta numai domnie nu se poate chema, spuse el într-o zi lui Sugriva, primul său ministru. Trebuie ca domnia mea să servească la ceva, căci regii nu se pot mulțumi numai să mănânce şi să se distreze.

— Stăpâne, răspunse Sugriva, nu acestea a fost intențiile lui Brahma şi Vişnu, atunci când au creat pe regi.

— Tu crezi oare că puterea regală vine de la aceşti zei?

— Nimic nu poate fi mai sigur. Brahma, care a creat toate ființele, nu-i putea uita tocmai pe regi.

— Mie îmi pare totuşi, dragă Sugriva, că nu-i iubeşti prea mult, zise Corcoran.

— Stăpâne, nu te supăra, răspunse Indianul, ridicând mâinile în semn de implorare; oare nu m-ai învățat tu să spun numai adevărul?

— Ba da.

— Nimic n-ar fi mai simplu decât să mint.

— Nu, nu e nevoie; dar vei recunoaşte cel puțin că nu toți regii sunt răi. Aşa de exemplu, Holkar…

Indianul începu să râdă, dând la iveală două şiruri de dinți ca nişte mărgele albe.

— Ce-i puteai imputa acestuia? Oare nu se trăgea din cea mai nobilă rasă? Sita mi-a spus că era urmaş a lui Rama.

— Desigur.

— Şi nu era curajos?

— Ba da.

— Nu era dornic?

— Cu aceia care-l linguşeau. Dar jumătate din popor putea să moară de foame la uşa palatului său, fără ca el să-i fi spus altceva decât: „Dumnezeu să vă aibă în pază."

— Cu toate acestea, era un om drept!

— Da. Atunci când nu avea niciun interes să ia bunul altuia. După masă, pentru simpla plăcere de a vedea sânge şi pentru a-şi asigura o bună digestie, tăia capul câtorva nenorociți.

— Erau fără îndoială capete de netrebnici, care-şi meritau soarta.

— Da, uneori. Alteori însă, erau oameni pe care pur şi simplu nu-i simpatiza. Vrei să-l cunoşti pe adevăratul Holkar? Spune-mi ce avere ți-a lăsat?

— 80.000.000 de rupii, afară de tezaurul cu giuvaeruri.

— Crezi oare că un rege bun trebuie să fie atât de bogat?

— Poate că era strângător, răspunse Corcoran.

— În cazul acesta nu-l cunoşti deloc, răspunse Sugriva. Timp de 50 de ani a cheltuit milioane de rupii pentru satisfacerea capriciilor şi gusturilor sale. Clădea palate de vară, de iarnă. Schimba cursul apelor, numai pentru ca să-şi facă încă un bazin. Cumpăra cele mai frumoase diamante pentru mânerele săbiilor sale şi doar avea sute de săbii. Îşi aducea sclavi din toate colțurile lumii. Hrănea mii de gură-cască, şi trăgea în țeapă pe oricine avea curajul să-i spună adevărul.

— Dar de unde lua atâția bani?

— În general, din buzunarele săracilor şi din când în când tăia capul câte unui dregător, pentru a pune mâna pe averea sa. Era de altfel singurul lucru pe gustul mulțimii, din toate câte le făcea, căci poporul ura pe dregători pentru umilințele şi suferințele la care îi supunea.

— Cum, Holkar care cu barba lui albă şi înfățişarea lui venerabilă m-a făcut să-l iau drept un vrednic urmaş al lui Rama şi Dasaratha, a fost atât de netrebnic? Doamne, în cine să mai ai încredere atunci?

— În nimeni, căci nu există nici măcar un om într-o sută, care să nu comită nelegiuiri de îndată ce se vede cu puterea sa în mână. El alunecă încetul cu încetul pe panta ticăloşiilor. Cunoşti povestea vestitului Aurengzeb.

— Probabil, dar mai spune-mi-o o dată.

— „Era fiul marelui rege de la Delfi. Fiindcă era foarte credincios, foarte înțelept şi foarte vrednic, tatăl său îl asociase la domnie încă de pe când trăia. Dar îndată după încoronare, Aurengzeb părăsi credința şi virtuțile sale. Primul lucru pe care-l făcu, fu să-l arunce pe tatăl său în temniță, apoi îşi ucise frații, iar pe prietenii şi partizanii lor îi trase în țeapă; în cele din urmă pentru că tatăl şi prizonier îl mai supăra încă, îl otrăvi; să nu crezi însă că Brahma şi Vişnu l-au pedepsit pentru aceste crime. Dimpotrivă, i-au dat bogăție, victorii şi glorie; a murit la 80 de ani şi a fost venerat ca un zeu.

— Atunci, dacă toți prinții țării tale sunt atât de buni ca Holkar sau ca Aurengzeb, nu trebuie să-l regreți mult, şi în cazul acesta, nu înțeleg de ce mai luptați contra Englezilor care vă scăpă de ei.

— Nu sunt de aceeaşi părere, răspunse Sugriva, căci Englezii mint, înşală, trădează, fură şi ucid, tot aşa de bine ca şi Prinții noştri, iar de ei n-

am mai putea scăpa. Presupune că Barclay ar fi fost succesorul lui Holkar – ei bine ar fi fost de 10 ori mai nesuferit, căci, ca şi cel dispărut – ne-ar fi luat toți banii, iar dacă ne-am fi răsculat, ar fi pus tunurile pe noi. Dacă-l ucideam, ne-ar fi venit de la Calcutta un nou Barclay, mai rău şi mai hrăpăreț chiar decât cel dintâi. Lui Holkar îi era veşnic frică să nu fie spânzurat, şi această teamă îl făcea să fie mai cumpătat. Ştia că unui Brahman de rasă nobilă ca mine, i se cuvenea aceeaşi considerație ca şi unui Rege, şi de aceea nu ne insulta; pe când Englezul (după cum am văzut la Benares), ne biciuieşte pentru a-şi croi drum prin mulțime, şi intră cu cizmele în templu, acolo unde nici Rama n-ar fi intrat încălțat.

În timp ce Sugriva vorbea, Corcoran se gândea.

„Ar fi fost mult mai bine să mă însor cu Sita şi să caut cartea aceea sfântă, decât să primesc moştenirea lui Holkar; dar acum, am intrat în horă, trebuie să joc. Voi fi mai cinstit decât predecesorul meu sau decât acel glorios Aurengzeb. De altfel, cred că răzbunătorul lui Barclay, care mă urăşte că l-am dat afară din Bagavapur, va veni mai curând sau mai târziu să-şi ia revanşa. Trebuie să-l aştept deci cu curaj. Vom trăi şi vom vedea...

Apoi, întorcându-se spre Sugriva, îi spuse.

— Prietene, eu şi Luizon nu ne speriem uşor. N-am fi fost mai încurcați, dacă ni s-ar fi oferit, pe lângă țara Maraților, China, Indochina, peninsula Malacca şi Afganistanul! Îți voi arăta, începând chiar de mâine, că nu-i aşa greu să guvernezi.

— Stăpâne, strigă Sugriva, împreunând mâinile ca la rugăciune, stăpâne, erou al ştiinței cu fața limpede şi cu ochii mai frumoşi ca floarea de lotus, Brahma să-ți dea fericirea, să fi mai glorios decât Aurengzeb şi mai înțelept decât Dasaratha.

XX
Urmarea celor petrecute

După două zile, populația oraşului Bagavapur ca şi a întregii țări citea următorul afiş:

Regele Corcoran către nobila, puternica şi neînvinsa naţiune marată

„Ființa eternă, nemuritoare şi incoruptibilă a chemat la sine pe gloriosul Holkar, după ce el a gonit hoarda de barbari roşcați veniți din Anglia pentru a ucide pe drept-credinciosul lui Brahma, pentru a vă lua averile şi nevestele pentru a le face sclave.

Gloriosul Holkar m-a adoptat ca fiu şi mi-a dat de soție pe fiica lui, pe scumpa mea Sita, ultima descendentă a lui Rama, eroul de neînvins, învingătorul lui Ravana şi ai demonilor.

Vreau să fiu mândru de această onoare şi cârmuiesc regatul după legile din Vede şi după sfatul brahmanilor. Nu voi lăsa nicio crimă nepedepsită.

Nu voi proteja decât pe cei slabi. Voi avea grijă de văduve şi de orfani.”

După această introducere, manifestul invita pe toți bogătaşii din Bagavapur să ordone Maraților să aleagă trei sute de deputați (unul la 50.000 de locuitori) care aveau să facă legile, să cerceteze cheltuielile publice, să semnaleze toate abuzurile şi să arate cum se pot îndrepta.

Prințul Corcoran nu se însărcina decât cu executarea lor. Orice om care împlinise 20 de ani putea fi alegător sau ales.

Ultimul articol nu era însă pe placul lui Sugriva.

— De, zise el, oare un paria ar putea sta alături de un brahman?

— De ce nu?

— Dar numai dacă m-ar atinge, aş trebui să mă purific în apele sfinte ale Nerbuddah-ului.

— Nu-i nimic, vei face o baie, glumi Corcoran.

— Dar…

— Ți-ar plăcea mai bine să fi atins de un Englez?

Sugriva schiță un gest de scârbă.

— Nu ai decât să alegi între aceste două soluții.

— Stăpâne, ai încredere în mine şi părăseşte calea pe care ai ales-o. Vei avea mari neplăceri. Toți te vor părăsi, iar colonelul Barclay va veni să-ți ia locul.

— Prietene, eu nu sunt un rege legitim. Tatăl meu nu a fost fiul lui Ragu, ci un simplu pescar din Saint-Malo. Dar era mai puternic şi mai… decât toți regii pe care i-am cunoscut, sau despre care vorbeşte istoria. Era cetățean francez, ceea ce mi se pare o cinste mai mare decât oricare alta, dar nu era decât un om ca toți oamenii. Simțea la fel ca oricare altă făptură, adică îşi iubea semenii şi niciodată n-a făcut vre-o faptă rea. Aceasta e singura moştenire pe care am primit-o de la el, şi vreau s-o păstrez până la moarte. Întâmplarea m-a adus aici, să vă dau o mână de ajutor pentru a învinge pe Englezi. Aceeaşi întâmplare mi-a dat de soție pe Sita, cea mai frumoasă şi cea mai bună fată din lume; aceste împrejurări au făcut din mine Regele vostru. Iar cu tot exemplul faimosului Aurengzeb, puterea nu m-a făcut să-mi pierd capul. Mi-ar face tot atâta plăcere să colind lumea pe bricul meu, câtă bucurie simt acum că sunt Regele vostru. Am primit să vă cârmuiesc, dar pun o singură condiție: să mă lăsați să fac dreptate pentru paria ca şi pentru brahmani, pentru săraci ca şi pentru bogați. Dacă mă voi încurca, vă voi înapoia coroana, şi voi pleca împreună cu Sita, pe care o iubesc nespus de mult. Vă veți înțelege apoi cu Barclay cum veți putea. Nu-mi pasă dacă vă va sfâşia sau vă va trage în țeapă. Iubesc oamenii până la sacrificiu, dar nu contra voinței lor.

— Cu cât vă ascult mai mult, cu atât sunt mai convins că sunteți o nouă încarnare a lui Vişnu.

— Dacă sunt Vişnu, răspunse Bretonul, trebuie să mă asculți; afişează aceste manifeste şi pregăteşte o sală pentru reprezentanții poporului, căci în trei săptămâni vreau să-i convoc în adunare.

Luizon, care ascultase această convorbire, surâdea. Cu siguranță că bănuia că şi ea va avea un loc la dreapta tronului lui Corcoran şi a frumoasei Sita. Sau prevedea poate noile pericole prin care prietenul său avea să treacă în curând.

XXI
Trădătorul

Lucrurile nu se potoliseră însă cu atât. Cei mai mulți bogătaşi nu recunoscură decât cu mare greutate pe noul lor stăpân. Mulți dintre ei fuseseră pretendenți la mâna Sitei sau la tronul lui Holkar. Toți prefecții districtelor doreau să rămână independenți şi să continue ca pe timpul lui Holkar guvernarea lor tiranică. Dar niciunul nu îndrăznea să ridice armele împotriva lui Corcoran, care era respectat şi temut. Mulți oameni din popor credeau că el era o nouă încarnare a lui Vişnu, iar Luizon, ale cărei gheare făcuseră atâtea minuni de vitejie, era luată drept teribila Kali, zeița războiului ale cărei priviri nu puteau fi înfruntate de nimeni.

Toți oamenii se prosternau la trecerea lui. Era adorat aproape ca o divinitate. Unul singur credea ca-l va putea doborî pe Corcoran prin trădare şi că-i va putea lua tronul. Era unul dintre cei mai însemnați prefecți marați, un brahman de rang nobil, un anume Lakmana, care zicea că se trăgea din fratele cel mai mare al lui Rama şi că avea drepturi asupra regatului lui Holkar. Încă de pe vremea când acesta trăia, încercase să-şi câştige independenta şi să țească intrigi pe lângă colonelul Barclay; dar după înfrângerea Englezilor, el fu cel dintâi care se prosternă în fața Căpitanului.

În realitate însă, el nu aştepta decât cel mai mic prilej pentru a se arăta aşa cum era şi pentru a răscula poporul. Strângea în casa sa pe toți nemulțumiții şi se plângea că, dându-se coroana lui Holkar unui aventurier european, se nesocotise legea divinului Brahma; propovăduia reîntoarcerea la vechile moravuri, învinuia pe Corcoran că purta cizme făcute din piele de vacă (ceea ce era foarte adevărat), lucru socotit ca mare sacrilegiu la Marați, în sfârşit, înarma fortărețele punând în metereze tunuri grele şi făcând pretutindeni depozite de pulbere sau de obuze.

Sugriva îşi dădu seama de aceasta şi vru să i se taie capul înainte ca el să poată deveni periculos. Dar Corcoran se împotrivi.

— Stăpâne, zicea credinciosul brahman, nu tot astfel gândea şi gloriosul tău înaintaş. La cea mai mică bănuială, el ar fi pus să dea o sută de bețe acestui trădător.

— Prietene, răspunse Bretonul, metoda lui Holkar nu a împiedecat totuşi ca el să fie trădat. Eu o am pe a mea; Brahma trebuie să preîntâmpine crimele, căci numai el poate fi sigur că nu osândeşte pe un nevinovat, dar oamenii nu pot pedepsi crima decât după ce ea a fost comisă. Fără aceste precauțiuni, te expui disprețului sau remuşcărilor.

— Cel puțin ar trebui să-l supraveghezi pe acest Lakmana.

— Cine, eu? Să creez o poliție? Să iau în serviciul meu pe cei mai mari netrebnici? Să mă îngrijorez de toate nimicurile? Să-mi fie întotdeauna frică de trădare? Să spionez oameni care n-au niciun gând rău? Nu niciodată! Căci atunci mi-aş umple viața numai cu neîncredere şi cu bănuieli.

— Alteță, zise Sita, privind pe soțul el, gândeşte-te că Lakmana te poate ucide în orice moment. Fii prudent, dacă nu pentru tine, cel puțin pentru mine, pentru aceea care te iubeşte ca pe un Dumnezeu.

Vorbind astfel, cu ochii plini de lacrimi, prințesa se aruncă în brațele Căpitanului. El o alintă câteva clipe, apoi îi spuse:

— Dacă vrei tu, frumoasa mea Sita, ție nu-ți pot refuza nimic. O vreți amândoi, nu? Ei bine primesc. Voi pune pe acest netrebnic de Lakmana sub o supraveghere, care-l va face să blesteme şi ziua în care s-a hotărât să-mi uzurpeze coroana... Luizon, aici, Luizon.

Tigroaica se apropie fără zgomot şi se gudură pe lângă Corcoran. Ochii ei căutau privirile stăpânului, iar mintea ei încerca să-i ghicească gândurile.

— Draga mea Luizon, fi foarte atentă la cele ce-ți voi spune: există în Bagavapur un om pe care-l bănuiesc că nutreşte planuri duşmănoase; dacă este aşa cum cred eu, adică dacă vrea să mă trădeze, ei bine, atunci trebuie să mă înştiințezi.

Luizon încolăci mai întâi coada, în semn de înțelegere, apoi îşi îndreptă botul împodobit cu mustăți lungi (Căpitanul ar fi putut spune că are mustăți în furculiță) spre cele patru puncte cardinale; cu siguranță că îl şi căuta pe trădător, şi că voia să dezlege misterul fărădelegilor lui.

— Dar, pentru ca să nu te înşeli, continuă Bretonul, ți-l voi aduce chiar aci... Sugriva, du-te chiar tu de-l caută şi, cu sau fără voia lui, adu-l aici.

Sugriva se grăbi să execute ordinul, şi veni curând cu nelegiuitul brahman.

Era un om, nu prea înalt, dar nici prea scund. Ochii săi afundați în orbite străluceau de flacăra urii, dar ştia să aştepte momentul prielnic. Umerii obrajilor săi erau roşiatici, iar urechile depărtate ca la Tătari sau la carnivore, trădând un deosebit talent pentru înşelăciune şi distrugere.

Nu păru deloc surprins că fusese chemat, dar se grăbi ca întotdeauna să aducă laude lui Corcoran pe care, spunea el, îl socotea ca pe un adevărat stăpân. Opuse dovezilor acuzatoare ale lui Sugriva, jurăminte de credință, care însă nu convinseră pe Breton.

Neîncrederea sa fu şi mai mare, când, cu ajutorul scrisorilor brahmanului, Sugriva arătă că Lakmana era adevăratul şef al unei conspirații, care trebuia să omoare pe Căpitan cu ocazia sărbătorirea zeiței Kaly.

Trădătorul rămase încremenit. Toate fărădelegile sale erau descoperite. Era fără nicio apărare în mâinile duşmanului său, şi nu se aştepta decât la o singură sentință: moartea. Corcoran avea însă un suflet generos.

— Aş putea porunci să fi spânzurat, îi spuse Căpitanul, dar tocmai pentru că te disprețuiesc, îți las viața. De altminteri, ori cât de vinovat ai fi,

n-ai avut timp să-ți pui crima în aplicare; asta mi-e de ajuns ca să nu te ucid. Nu-ți voi face niciun rău. Nu-ți voi lua nici palatul, nici banii, nici tunurile, nici sclavii. Nu te voi închide, şi nici nu te voi face inofensiv; dimpotrivă, te vei putea duce unde vei vroi, vei putea unelti împotriva mea, vei fi liber să blestemi şi să insulți. Acesta e dreptul tău; dar să ştii că dacă vei lua armele împotriva mea sau dacă vei încerca să mă omori, te voi ucide fără milă. Îți voi da de azi înainte un prieten care nu te va părăsi niciodată şi care mă va înştiința de toate planurile tale. Nu poate fi corupt, pentru că are obiceiuri foarte primitive, şi în afară de zahăr nu-i place nimic. Ar fi zadarnic să încerci să-l sperii. Curajul şi devotamentul său sunt mai presus de orice critică... Pe scurt, e vorba de Luizon.

Lakmana păli de spaimă şi începu să tremure de frică.

— Stăpâne Corcoran, ai milă de mine. Eu...

— Să nu-ți fie frică de nimic. Dacă mi-eşti credincios, Luizon va fi prietena ta. Dacă unelteşti ceva, ea va înțelege foarte repede şi-mi va spune numaidecât, sau şi mai bine, cu o singură lovitură de labă va pune capăt conspirației şi conspiratorilor.

— Luizon, spuse el adresându-se tigroaicei, dă lui Sugriva dovadă de deşteptăciunea ta. Care e diamantul cel mai scump din lume?

Tigroaica se culcă la picioarele Sitei, privind-o cu dragoste.

— Foarte bine; acum uită-te la acest brahman. Crezi că e un om în care te poți încrede, sau nu.

Luizon se apropie încet de Indian, îl privi cu un aer disprețuitor şi se uită la Corcoran cu o expresie care nu lăsa nici urmă de îndoială.

— Vezi, Sugriva, mi-a făcut semn că a simțit urmele unui nemernic... Dragă Luizon, iată omul pe care îl vei urmări, şi dacă e un trădător îl vei sfâşia.

Făcu semn brahmanului să plece. Acesta ieşi, galben ca ceara. Înapoia lui, Luizon mergea cu un aer de mare demnitate. Se vedea că avea datoria să vegheze la salvarea Patriei.

XXII
Luizon e victima unul trădător. O catastrofă înfricoşătoare

Bunătatea sufletului Căpitanului nu impresionase câtuşi de puțin pe brahman. Continuă să unelteascâ în umbră, dar renunță la planul de a ațâța răzvrătirea în Bagavapur. Tovărăşia lui Luizon, de care nu putea scăpa decât anevoie, îl împiedica să se întâlnească cu ceilalți trădători. Credea chiar că tigroaica, prin voința lui Brahma, putea citi în suflete şi ghici gândurile.

Cu toate acestea, aduse în casa sa multe butoaie pline cu praf de puşcă; zicea, bineînțeles, că sunt umplute cu vin. Deşi foarte curajoasă, Luizon nu putea pătrunde acest mister, şi chiar Sugriva crezu că brahmanul îşi aprovizionează pivnița. Ba Lakmana avu îndrăzneala să-i promită din acest

vin minunat.

În acest timp pe când toată lumea credea că se va da o mare serbare, el pregătea o catastrofă. Săpase o galerie subterană, care punea în legătură casa cu o pivniță a palatului lui Holkar. Aici, în această pivniță, care era tocmai deasupra sălii unde trebuia să se țină prima întrunire a parlamentului marat, Lakmana aşezase vre-o câteva butoaie cu praf de puşcă. El însuşi, profitând de absența lui Luizon, care plecase să dea raportul lui Corcoran, aşează fitilul, care odată aprins, producea explozia pulberii. Corcoran, Sita conducătorii țării şi toți cei care l-ar împiedica să ocupe tronul, ar fi dispărut foarte uşor.

Luizon nu descoperise aceste uneltiri. Trei sferturi din zi îşi îndeplinea datoria cu mult devotament, urmărind pas cu pas pe brahman şi privindu-l cu un aer bănuitor. Cât despre el, căuta mereu să-i câştige încrederea, arătându-i-se bun şi milostiv. La început vroise s-o otrăvească; dar tigroaica nu primea nimic de la el, cu atât mai mult cu cât Corcoran îi interzisese să mănânce în oraş, ceea ce s-o mărturisim, o cam supăra. Singurul ei defect era lăcomia. Dar ce vreți! Nimeni nu poate fi desăvârşit!

Lakmana simțea însă că trebuia să scape de ea. Într-o dimineață o duse la fortăreața Ayodlia; acolo era şi cuibul său, căci garnizoana ei nu ascultase decât de el. În vârful celui mai înalt turn care domina valea Nerbuddah-ului, se afla o cameră a cărei podea era toată formată dintr-un mare chepeng. Aducându-i aici, brahmanul avea obiceiul să-şi azvârle prietenii într-o groapă săpată anume, la o adâncime de 60 de metri.

Urmărit de nedespărțitul său tovarăş, Lakmana deschise uşa odăii.

Luizon, curioasă ca orice felină, plictisită de întunecimea scării pe care o urcase în spatele trădătorului, observase fereastra, de la care totuşi se vedea un peisaj minunat, dar uită în schimb prudența sa de totdeauna şi se repezi să intre. Din păcate, aici o aştepta netrebnicul de Lakmana.

Chepengul cedă sub greutatea tigroaicei, care căzu în fundul gropii fără să se poată agăța de ceva. De abia avu timpul să scoată un urlet înspăimântător, să răcnească de parcă ar fi invocat blestemul lui Brahma pe capul Indianului. Acesta se aplecă peste marginile chepengului, ascultă câteva minute, şi cu toate că era singur, începu sa râdă cu hohote.

Luizon căzu în fundul groapei fără să se poată agăța de ceva.

Apoi închise uşa, coborî scările şi se urcă în trăsura care-l aştepta. Urmat de câțiva sclavi, se prefăcu că se îndreaptă spre Bombay; astfel, gândea el, fiecare v-a crede că m-am dus să caut adăpost la Englezi! Dar când se făcu noapte, părăsi trăsura şi se reîntoarse la Bagavapur, la locuința lui, fără să fi fost văzut de cineva.

Totul era pregătit. Ziua crimei se apropia, iar el avusese grijă să îndepărteze pe singurul tovarăş care l-ar fi putut supăra prin mărturisirea sau ghearele sale.

Corcoran, preocupat de alte griji şi crezându-l la Bombay, se bucura de o astfel de fugă care îl scutea de a omorî pe trădător. Cu toate acestea, era cuprins de un sentiment de tristețe. Se mira că Luizon, atât de punctuală, nu se arăta pe la curte. Se temea că putuse rezista atracției vieții din junglă. O bănuia de nerecunoştință. Biata Luizon. Nu ştia că fusese victima trădătorului şi încă mai puțin, ar fi ştiut unde să găsească pe asasin.

În sfârşit, sosi şi ziua adunării deputaților. O mare de oameni umpleau străzile şi piețele oraşului. 600.000 Indieni veniți din toate părțile binecuvântau numele lui Corcoran şi al Sitei, cea din urmă dintre Raguizi.

Amândoi, urcați pe spinarea elefantului Scindiah, împodobiți cu haine de aur şi argint, cu diamante şi cu pietre prețioase, înaintau prin mulțimea care se înclinau la trecerea lor, şi care admira forța şi mărinimia lui Corcoran şi frumusețea nemaipomenită a Sitei. După ce, urmați de mulțime, se închinaseră în templul din Bagavapur, în fața strălucitului Indra, tatăl tuturor ființelor, al zeilor şi al oamenilor, se întoarseră spre palat, unde Corcoran se aşează pe tron, alături de fiica lui Holkar şi în fața adunării.

Lakmana, ascuns după o perdea, văzuse trecerea cortegiului. Fitilul care trebuia să arunce în aer pe rege şi tot parlamentul, era pregătit. Rămânea doar să fie aprins; avea să ardă şapte sute de secunde, destul timp pentru ca trădătorul să fugă. Alături de el se afla un complice care nu putuse refuza să participe la această crimă, de frică să nu fie omorât. Brahmanul mai aşteaptă un sfert de ceas, pentru ca toată adunarea să fie la palat şi apoi, fără nicio remuşcare aprinse fitilul.

XXIII
Încoronarea lui Corcoran

În timp ce asasinul îndeplinea ultima nelegiuire, Corcoan, ridicându-se în picioare, se adresă deputaților săi:

„Reprezentanți ai glorioasei națiuni marate! Dacă v-am convocat azi, împotriva obiceiului celorlalți regi, n-am făcut-o decât pentru a vă preda puterea cu care Holkar m-a învestit înainte de a muri. Nu am dorit tronul şi nu vreau să-l ocup decât cu consimțământul vostru. Nu vreau să domnesc prin forță, ci prin libera voastră alegere”.

(Toată lumea striga: Să trăiască de-a pururi Corcoran! Să domnească peste noi şi copiii noştri!)

Atunci el urmă:

„Toți oamenii se nasc egali şi liberi, dar pentru că puterea lor nu este egală, trebuie să intervii câteodată pentru a ocroti pe cei slabi şi a face să se respecte legea. Aceasta este misiunea cu care sunt însărcinat. Faceți legile după dreptate şi respectați libertatea.

Predecesorii mei menținеau prin forță o armată de 200.000 oameni. Vreau să schimb acest obicei. Nu voi păstra sub drapel decât 10.000 soldați, toți voluntari. Va fi de ajuns pentru a păstra ordinea. Dar vreau să dau arme întregii națiuni, pentru a se putea apăra împotriva Englezilor sau împotriva mea, dacă aş abuza de această putere.

Minunata încoronare a lui Corcoran.

Impozitul era de 1.000.000 rupii. Vedeți deci că trebuie redus. Anul acesta însă voi plăti eu toate dările, din ceea ce am moştenit de la Holkar. Va fi darul meu către popor. Am socotit totul; trei sute de mii de rupii ajung pentru cheltuielile Statului.

Toată lumea aplaudă în semn de admirație. Poporul plângea de emoție, deoarece niciodată până acum, un rege nu făcuse pentru poporul său un astfel de gest.

Sugriva certă chiar pe Corcoran pentru generozitatea sa.

— Ştiu ce fac, răspunse Bretonul. Crezi că-mi pasă de milioanele lui Holkar, stoarse neomenos poporului său? Nici Sita, care e mai bună ca mine, nu regretă întrebuințarea pe care le-o dau. De altfel presupun că nu am mult de domnit, şi aş fi bucuros să fac o faptă lăudabilă.

Zgomotul aplauzelor încetă, şi Corcoran se pregătea să-şi urmeze cuvântarea, când se auzi un zgomot mare dinspre poartă; toată lumea se îndepărta şi arata semne de spaimă. Sugriva se îndreptă într-acolo, pentru a afla cauza dezordinii, când văzu pe Luizon însângerată, cu corpul lui Lakmana în bot.

Toată lumea scoase un strigăt de groază. Chiar Corcoran părea mirat.

Luizon puse la picioarele tronului pe Lakmana care nu mai dădea niciun

semn de viață şi făcând semn lui Corcoran s-o urmeze, plecă pe acelaşi drum pe care venise. Lumea murmura, şi vroia chiar s-o împuşte pe Luizon, pentru a răzbuna moartea brahmanului. Căpitanul linişti însă mulțimea, spunând că Luizon îşi va dovedi nevinovăția.

Ea conduse pe Căpitan chiar la casa lui Lakmana, coborî în subterană şi îi arătă butoaiele de pulbere, fitilul stins, şi un om care avea pântecul spintecat de ghearele tigroaicei. Era complicele care povesti cele întâmplate:

Căzând în acea groapă săpată anume, Luizon nu murise. Căzuse uşor ca o pisică, cu toate că leşină. Nu erau ferestre sau uşi şi se afla la o adâncime de 60 metri.

Dar timp de 3 zile, tigroaica săpă pământul cu ajutorul ghearelor sale, şi nu mâncă decât vreo 6 şoareci, care o făceau să strâmbe din nas, căci era delicată şi nu-i plăcea decât florile, parfumurile şi animalele din păduri. Dar trăi totuşi şi izbuti să găurească pământul. După trei zile de muncă, revăzu în sfârşit lumina soarelui şi se află la vreo 20 de metri de port.

Bănuim cât de mult era stăpânită de dorința răzbunării. Fugi la Bagavapur şi fără a se preocupa de serbare, se duse la casa lui Lakmana, dărâmă poarta şi căută pe brahman, pe care îl găsi, pe când tocmai vroia să fugă, după ce aprinsese fitilul.

În câteva clipe sări asupra lui, îl doborî cu o lovitură de labă, îl sfâşie cu dinții, şi răni pe complicele lui.

În toiul luptei, fitilul se stinse şi Luizon fu mândră de isprava sa, cu toate că nu-şi dădea prea bine seama de însemnătatea ei; se duse la palat, în sala adunării şi arătă poporului mirat, primejdia ce-l aştepta.

.....

Mai este nevoie să continuăm aceste poveşti, să arătăm cât de mare a fost bucuria mulțimii şi să înfățişăm toate minunățiile care au urmat încoronării lui Corcoran şi a Sitei?

În rugăciunile pe care poporul le îndreptă spre Brahma şi Vişnu, Luizon nu fu uitată, şi mai mult ca întotdeauna se crezu ca zeița Kaly luase înfățişarea unei tigroaice pentru a se arăta lumii.

SFÂRŞIT

SEAL TEAM BRAVO

FORȚELE SPECIALE

ERIC MEYER

Eric Meyer

FORŢELE SPECIALE

versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL II

CAPITOLUL 2

John-Wesley Ryder avea şaisprezece ani când a ucis primul om. Fugise de acasă cu câteva săptămâni în urmă, după ce a încasat de la tatăl său, pastorul, bătaia – una din prea multele – care a umplut paharul. Nu pentru proastă purtare, ci pentru că nu a putut recita pe de rost nişte pasaje din Scriptură, cuvânt cu cuvânt fără nici o greşeală. A încercat. S-a străduit atât de mult încât a început să-l doară capul, dar degeaba. Tot mai făcea greşeli.

— Eşti un păcătos inutil! a răcnit Ryder Sr., în timp ce recita pasaje nesfârşite din scriptură, acompaniat de loviturile cu căpăstrul pe spatele tânărului Ryder. Dacă eşti un adevărat credincios, Dumnezeu te va ajuta să-ți amințeşti.

Creştea ura în el, dar tatăl său era un om masiv şi puternic, iar el nu se putea apăra. Aşa că a fugit. Ryder a părăsit căsuța confortabilă aflată lângă biserica tatălui său cu nimic altceva decât o geantă sport ieftină. Conținea cam tot ce avea, un tricou curat, pantaloni şi lenjerie şi prețioasa sa biblie. A vagabondat pe străzile din New York, obosit şi flămând, iar după trei nopți reci şi chinuitoare, a ajuns pe Bourbon Street. Un negru bătrân şi uscățiv cânta la saxofon în fața unui bar, iar pentru urechile lui Ryder, cânta bine. Ascultase la radio înregistrările făcute de un tip care murise, Charlie 'Bird' Parker. Se întrebă

dacă acesta ar putea fi el, un soi de reîncarnare. Voodoo putea face asta, era sigur. Văzuse destule lucruri ciudate, atunci când taică-su credea că doarme.

Cântărețul de sax l-a remarcat imediat. Probabil că văzuse destui fugari în viața sa, iar de data asta i s-a făcut milă de puştiul pe jumătate mort de foame şi cu ochii roşii de nesomn.

— Cauți o slujbă, puştiule?

A mormăit un răspuns, neştiind ce să spună, sau ce voia omul de la el.

În schimb, muzicianul i-a zâmbit larg.

— Prietene, nu-i nimic ciudat, doar că pari să ai nevoie de o masă caldă şi de un loc în care să tragi un pui de somn. Ştiu sigur că proprietarul acestui bar are nevoie de un picolo. De ce nu intri să vorbeşti cu el?

S-a hotărât într-o clipă. Nu era greu atunci când norocul nu e de partea ta, nu ai nici o şansă, ți-e frig şi eşti flămând. I-a mulțumit şi a intrat.

— Ce s'fie?

Tipul era uriaş, cu antebrațele cât nişte şunci şi o față ce părea să fi intrat în coliziune cu un autobuz. Mai târziu a aflat că Gus Brennan a fost boxer profesionist. Cariera sa intrase în declin şi după ce nasul i-a fost spart pentru a cincisprezecea oară, a căutat o altă activitate. Brennan a scotocit după ultimii săi bani şi a cumpărat un bar. Numele de pe firma de afară era 'Punch Drunk' . Din fericire pentru Gus, a lăsat-o mai uşor cu băutura înainte ca expresia să-l descrie pe el.

— Pardon?

Vocea era ca un mârâit dogit, de parcă ar fi avut pietriş în gât.

— Am zis ce s'fie? Ăsta'i bar, plăteşti si bei sau te cari.

Era cât p-aci să răspundă că era prea tânăr ca să bea alcool, dar şi-a ținut limba.

— Ăă, da. Domnule, caut o slujbă. Un tip de afară mi-a spus că aveți nevoie de un picolo.

Omul l-a privit din cap până-n picioare şi nu i-a displăcut ce a văzut.

— Casă şi masă plus cinci dolari pe oră. Munceşti şase zile pe săptămână, de la ora deschiderii la ora închiderii.

— Care sunt orele astea?

— Alea pe care le vreau eu. Accepți sau pleci, amice.

— Accept.

A muncit din greu două săptămâni, camera primită, de mărimea unei debarale, se afla într-o casă dărăpănată din lemn aflată la câteva străzi depărtare. Dar era un loc unde putea dormi. Mai mult, nimeni nu-l obliga să recite din Scriptură. Era aproape fericit.

Lucrurile s-au împuțit la sfârşitul celei de-a treia săptămâni. Era noaptea de sâmbătă, iar el se îndrepta spre casă la ora 2 am. Fata a apărut de nicăieri şi aproape că i-a căzut în brațe.

— Ajută-mă. Te rog ajută-mă să plec de aici!

Era agitată, plină de sânge şi cu bluza ruptă.

A tras-o aproape de el, neştiind exact ce să facă.

— Ce s-a întâmplat? În ce problemă ai intrat?

Ochii ei erau plini de durere şi suferință.

— Tipul ăsta m-a atacat. Mă întorceam târziu acasă şi eram singură pe stradă. A apărut de niciunde şi a încercat să...

A ezitat, apoi a continuat.

— Uite ce mi-a făcut.

I-a arătat bluza ruptă, iar el a încercat să nu se holbeze la sânii mari strânşi în sutienul care se străduia să-i susțină.

— Am crezut că voia să mă ucidă.

— Te duc la spital. Or să te ajute.

Dar ea a refuzat dând din cap.

— Fără spital, tot ce vreau este să ajung acasă.

— Ăă, sigur, dar trebuie să raportezi asta la poliție. Tipul ar putea fi periculos. E OK. Voi veni cu tine. Secția nu este departe.

Mergeau împreună, tăcuți, pe străduțele pustii. Simțea cum creşte furia în el, gândindu-se la suferința provocată de mâinile tatălui său, pastorul. Acum fata asta, vulnerabilă şi drăguță, a suferit un altfel de abuz. Nu contează ce s-a întâmplat, va rămâne cu ea când va depune reclamația şi o va însoți acasă la ea.

Au intrat în secție şi s-au apropiat de birou. Sergentul le-a aruncat o privire scurtă şi a continuat să scrie într-un registru. Au aşteptat cinci minute până ce suspinele fetei i-au atras atenția.

— Ce s-a întâmplat?

Ea a ezitat şi a inspirat adânc.

— Un tip. A încercat să mă violeze.

Sergentul a făcut ochii mari. Ăsta era un delict serios, nu o ciondăneală între doi îndrăgostiți.

— Îmi pare rău. Îl sun pe Arthur Dubois să coboare. Este detectivul nostru de serviciu. Ştii că ai nevoie de o examinare medicală?

— De fapt, nu a reuşit... Deci nu e nevoie...

— Mda, am înțeles.

A ridicat receptorul şi l-au auzind cerând cuiva să coboare la biroul de primire. După câteva minute, paşi grei au reverberat pe scări şi în capătul celălalt al încăperii a apărut un om. Ea a început să tremure cuprinsă de teroare.

— El este!

— El? Ce vrei să spui?

— Polițistul acela. El este cel care a încercat să mă violeze.

— Polițistul ăsta e cel care a încercat să te violeze?

— Da.

Îl privi pe polițistul care venea spre ei. Masiv, gras, purta un costum şifonat peste o cămaşă fără cravată. Tuciuriu, cu păr unsuros şi ochi negri mijiți, în permanentă mişcare, de parcă era mereu în căutarea a ceva. Sau a cuiva. Deocamdată, nu părea să o fi recunoscut pe fată şi Ryder s-a hotărât într-o fracțiune de secundă. Şi-a pus mâna pe umerii ei pentru a o încuraja.

— O să ne gândim la altceva. Haidem. Au alergat spre uşa de la intrare, ignorând strigătul sergentului de la biroul de recepție care le cerea să aştepte. A condus-o, alergând pe străduțele întunecate. Când s-a convins că polițiştii nu vin după ei, s-au oprit. Ea îl privea cu o expresie de teroare pe față.

— Ce? De ce te-ai oprit?

— Trebuie să te duc acasă, pentru ca tatăl tău să hotărască ce e de făcut.

Ea a început să tremure şi mai mult.

— Nu. Nu încă. S-ar putea să ştie unde locuiesc.

Ryder se îndoia, dar nu voia să o contrazică acum când ea era atât de speriată.

— Dacă nu te poți duce acasă, poate ai vreun alt loc în care te poți adăposti.

Ea îl privea cu ochii larg deschişi, plini de lacrimi.

— Nu am unde.

Neavând altă alternativă, s-a oferit să o ducă în cămăruța lui. Ea a fost de acord şi s-au strecurat pe aleile întunecoase pentru a evita polițiştii. Ştiau amândoi, că mai devreme sau mai târziu, polițistul care o atacase va veni după ea. Ştia că l-a recunoscut şi că nu avea decât o singură soluție, să o reducă la tăcere. După ce au intrat, a încuiat uşa, dar ea nu s-a liniştit. Privea în jurul încăperii, iar el ştia la ce se gândea. Să împartă această vizuină de iepure cu un tip care şi el putea fi o amenințare ca şi polițistul. Îi zâmbi liniştitor.

— Ascultă, n-am de gând să mă dau la tine. Poți dormi pe pat şi am să fac o perdea dintr-o pătură. Hei, nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Grace. Grace Poesy.

— John-Wesley Ryder.

— Mulțumesc, John-Wesley. Tu unde ai să dormi?

— Pe podea. Covorul e moale.

A dat din nou din cap a mulțumire şi a început să se liniştească. El a întins o sfoară între canatul uşii şi tocul ferestrei, pe care a întins o pătură. O auzi cum se urcă în pat şi respirația i-a devenit egală după ce a adormit. El nu dormea. Covorul nu era deloc moale.

Şi tot ce-i venea în minte, erau bătăile tatălui său şi detectivul care a încercat să o violeze pe fată. Îl învăluia o furie rece, de nestăpânit, iar instinctul îi spunea să o protejeze pe fata care-i ceruse ajutorul. Dar dimineață vor trebui să rezolve o problemă.

Ea nu putea să rămână în camera lui, deci, unde putea să se ducă?

Zorii s-au ridicat peste oraş, iar el a ieşit pe hol, la baia comună , pentru a face un duş. La întoarcere, ea era îmbrăcată şi aşezată pe marginea patului. A dus-o la un bufet aflat la mai puțin de 20 m depărtare şi a comandat micul dejun. În timp ce ea mânca, el a decis că e timpul să ia o hotărâre.

— Trebuie să te duci acasă. O să fie bine. Nu cred că polițistul ştie unde locuieşti. Nu-ți fie teamă, am să te însoțesc.

Ochii ei erau plini de teroare.

— Dar dacă…

I-a pus mâna pe braț, o atingere uşoară, iar ea nu păru să descurajeze contactul fizic.

— Dacă tatăl tău e de acord, am să stau o vreme cu tine. Măcar până ce ai să te convingi că problema a trecut. Am putea contacta poliția statală, sau chiar FBI. Cineva trebuie să-l oprească pe individul acesta să nu mai atace fete tinere.

— Fără poliție! a început să tremure din nou şi să-l strângă de braț şi mai tare.

— Grace, dacă asta vrei, aşa va fi. Dar mai întâi, mergi acasă.

Au călătorit cu un autobuz până la mai puțin de o milă de casa unde locuia tatăl ei, Daniel Poesy. Era înalt, bine făcut şi, în ciuda vârstei, părea în formă şi tare. A avut o atitudine reținută față de Ryder, până ce Grace a intrat şi a discutat îndelung cu el. După o jumătate de ceas a ieşit afară şi i-a întins mâna.

— Vreau să strâng mâna celui care mi-a salvat fata. Mulțumesc, fiule.

— Pentru puțin, domnule.

— Nu a fost deloc puțin. Grace a spus că deocamdată vrea să stea aici, iar mie îmi convine. Pentru că dacă vine careva să o atace, va pleca într-o ladă de lemn.

— Domnule?

Daniel a chicotit.

— Se zice că sunt destul de îndemânatic cu cuțitul. Fratele meu, Joseph, şi cu mine am fost circari „Frații Poesy” şi, băiete, ar fi trebuit să ne vezi. Ce vreau să spun, este că orice om care se apropie la şapte metri de fata mea, se alege cu un cuțit în pântece.

— Asta e bine de ştiut, domnule. Joseph locuieşte în oraş?

— În Alexandria, aşa că nu-l văd prea des. Păcat, felul în care aruncă cuțitul e artă curată. Eu sunt bun, dar el e magic.

L-a condus în dormitorul pentru oaspeți, iar John-Wesley s-a simțit în siguranță pentru prima oară de când au fugit de polițai. Timp de două săptămâni lucrurile au intrat într-o rutină. Daniel chiar i-a arătat elementele de bază ale aruncării cuțitului. Aruncarea la țintă, răsucirea lamei prin aer şi lovirea unei ținte mişcătoare.

Pentru prima dată după o lungă bucată de timp, Ryder a început să se liniştească şi să se bucure că-şi petrece timpul împreună cu o familie care era atât de caldă şi iubitoare. După prima săptămână, a reuşit chiar să nimerească ținta cu cuțitul o dată din trei aruncări. Îşi petrecea dimineţile spărgând lemne pentru foc. După-amiezile arunca cuțitul, iar serile stătea afară, pe verandă, discutând cu Grace şi Daniel. Acesta era un om cu un trecut colorat. Deşi ea trebuie să mai fi auzit poveştile sale de foarte multe ori, continua să zâmbească… până în cea de a treia săptămână. Atunci, lucrurile au luat-o razna.

— Ai văzut?

— Ce anume?

— Am văzut o maşină de poliție trecând pe lângă casă.

— Eu n-am văzut-o.

Ea vorbea pe un ton şoptit, ca şi cum cineva ar fi ascultat.

— E a treia oară când o văd trecând pe aici.

Noaptea şi el şi-a dat seama că ceva e-n neregulă. Nu a văzut maşina poliției, dar câțiva dintre câinii din vecini au început să latre, şi, din instinct, a ştiut că agresorul lui Grace era pe-aproape. Detectivul voia să o reducă la tăcere.

A doua zi, a supravegheat şoseaua, care era abia vizibilă din casă. Nu a văzut nici o maşină de poliție, de fapt, nu a văzut mai nimic. Doar câteva camioane de transport, câteva autoturisme hârbuite, dar nimic care să miroasă a polițai. După prânz Daniel Poesy a adus în discuție subiectul cu care ea nu voia să se confrunte.

— Nu se poate continua aşa, Grace. Stând de veghe şi aşteptând să apară bau-bau.

Lacrimile au apărut în ochii ei.

— Ce pot să fac? Tipul e polițist.

— Deci, vom merge la altă agenție guvernamentală. La FBI.

Ea privi pe fereastră, ca şi cum ar fi văzut venind maşina poliției.

— Încă nu. Să mai aşteptăm câteva zile, să vedem ce şi cum.

— OK, baby, facem aşa cum vrei tu.

A schimbat o privire cu Ryder, şi ambii ştiau că nu se punea problema dacă polițistul va veni, ci când se va întâmpla. Ca detectiv profesionist ştia că se află în rahat dacă ea face reclamație. Şi ştia care este şi metoda de a elimina reclamația. Definitiv.

În această seară, a luat vechitura de camionetă a lui Daniel, un Chevy hârbuit, ca să facă cumpărături la băcănia din cartier. A cercetat terenul în căutare de polițiști, dar nu a văzut nimic. Nici o maşină parcată în apropierea casei, cu oameni înăuntru supraveghind. Nici o maşină de patrulare. Chiar a îndrăznit să spere că cele mai negre temeri ale lor erau nefondate. La întoarcere, noaptea se lăsase, şi a continuat să caute orice indiciu ieşit din comun. Nu era nimic, nici vehicule ciudate, nimic neobişnuit.

Poate că ne-am înşelat şi detectivul nu-şi face griji din cauza lui Grace. N-avem de ce să ne îngrijorăm.

A ajuns acasă şi a simțit că i se face rău. Nu se înşelaseră. Avea din plin motive să-şi facă griji..

Primul semn că ceva nu era în regulă era absența oricărei lumini. Daniel ținea întotdeauna luminile aprinse. Al doilea semn a fost când nimeni nu i-a ieşit în întâmpinare. Întotdeauna îi deschideau uşa când se întorcea de la băcănie. A coborât din camionetă, s-a apropiat de casă şi i-a strigat.

— Daniel? Grace? Unde sunteți? E cineva acasă?

Liniştea l-a amuțit şi a deschis uşa din față ca să intre în casă. A aprins lumina de pe hol şi a observat pete întunecate pe mochetă. Părea a fi sânge. Pe măsură ce înainta, creierul părea a înceta să-i funcționeze.

— Grace, eşti acolo?

Nimic. A intrat în living şi la lumina ce pătrundea din hol, a văzut un trup. Daniel Poesy zăcând pe spate cu un cuțit înfipt în piept. Cuțitul cu care-l învățase să arunce la țintă; şi care avea pe el amprentele lui Ryder. I-a atins gâtul, dar nu a simțit pulsul. În bucătărie nu era nimic. Ea nu se afla acolo. A urcat în fugă scările şi nici la etaj nu era nimic. Ori a fost răpită, ori era moartă.

S-a întors la cadavrul de jos şi a văzut că fusese torturat. Fața era tăiată şi avea urme de arsuri parcă făcute cu țigara. Privit mai de aproape, trupul era acoperit cu sânge uscat şi tăieturi adânci. A îndurat multe şi a murit greu. Totuşi speranța nu-l părăsea. L-au torturat ca să le spună despre Grace. Daniel nu le-a spus unde este, unde a fugit, ceea ce însemna că e în viață. Stătea aplecat asupra cadavrului, întrebându-se ce să facă să o găsească. Şi atunci a auzit sirenele. Polițiştii venind, alertați de cineva. Dacă îl găsesc lângă cadavrul lui Daniel, cu cuțitul înfipt în piept, nu vor mai avea nevoie de alte indicii. Vor trage concluzia evidentă, iar el va fi terminat. Trebuia să evite arestarea dacă voia să o găsească pe Grace şi să o țină la adăpost.

Mai era un motiv. În cele trei scurte săptămâni, Daniel Poesy îi devenise un prieten şi aproape un tată surogat. Îi era dator. Viață pentru viață, asta îi băgase cu forța în cap bigotul său tată. Ştia cine este vinovatul; detectivul care a

încercat să o violeze pe Grace. Pe ea o căutase copoiul şi-l forțase pe Daniel să-i spună unde se găseşte.

Deci, unde este ea?

Sufletul său cerea răzbunare împotriva celui ce-i făcuse asta lui Daniel. Îl va găsi şi-l va face să plătească. Dar, mai întâi, trebuia să o găsească pe Grace. Cu o mişcare instinctivă, a smuls cuțitul ce-l folosise la antrenamente. Sirenele se auzeau mai tare; polițiştii aproape că ajunseseră aici. S-a ridicat şi a fugit. A abandonat camioneta ce ar fi constituit o țintă uşoară. A început să alerge.

Sări gardul care împrejmuia proprietatea şi aproape că a căzut peste un om pitit în întuneric. Era evident că supraveghea casa. Cu toate că duhoarea de fum de tutun ieftin, combinată cu damful puternic de alcool, arătau că nu-şi lua datoria prea în serios. Dar arma din mâna dreaptă era mai mult decât serioasă când s-a ridicat şi s-a năpustit spre Ryder.

— Avorton nenorocit, de unde dracu ai apărut? Hei, nu eşti puştiul ăla de la fermă? Şefu' meu vrea să vorbească cu tine despre târfuliță. Întoarce-te cu fața la gard.

Ştia ce va urma, aşa că nu s-a întors. În întuneric, omul nu a văzut cuțitul, instrumentul răzbunării pe care Ryder îl ținea în mână. Şansa de a riposta şi faptul că o numise târfă pe Grace l-a scos din minți. A lovit, lama cuțitului a perforat cămaşa polițistului. Acesta a lăsat să-i scape un strigăt de durere când lama i s-a înfipt în umăr, şi s-a dat înapoi, nu înainte ca Ryder să-şi recupereze cuțitul.

— Ai să plăteşti pentru asta. Taie-mă cu cuțitul şi ai să vezi ce urmează, rahatule.

Ridică arma, iar Ryder a aruncat. Tot ce învățase în trei săptămâni de la Daniel Poesy s-a regăsit în această aruncare, împreună cu o dorință supraomenească de răzbunare. A ochit pieptul, aşa cum spusese Daniel. Lovitura sigură pentru un novice. Lama era grea. S-a învârtit o singură dată şi s-a implântat în inima omului. Totul s-a întâmplat parcă cu încetinitorul. Brațul omului a căzut, arma scăpându-i din mână, după care a s-a prăvălit la pământ. Ryder a simțit pulsul accelerându-i-se când şi-a dat seama ce a făcut. A ucis un om. Mai grav chiar.

Am ucis un polițist. În autoapărare, desigur, dar asta e nesemnificativ, tipul e mort.

CAPITOLUL 3

L-a început s-a panicat. Era singur, Grace era dispărută, iar el nu avea unde să fugă. Apoi i-a venit o idee, singurul loc în care putea găsi adăpost, singurul care i-a venit în minte.

Joe Poesy, fratele lui Daniel care locuia în Alexandria. Desigur, acesta va dori să afle cum a murit fratele său şi cine l-a ucis. De altfel, şi Grace ar trebui să fi mers la unchiul ei; n-avea unde să se ducă în altă parte. Trebuia să fie acolo.

A alergat toată noaptea, iar în zori se afla la se afla la câteva mile bune de ferma familiei Poesy.

Omul pe care îl ucisese îl bântuia. Că avea circumstanţe atenuante nu rezolva lucrurile. Faptul că ei l-au ucis pe Daniel Poesy, că vor să-l ucidă şi pe el şi-I vor face acelaşi lucru şi lui Grace ca să-i închidă gura, conta prea puţin.

Un poliţist e mort, şi dacă mă prind, am să ajung pe scaunul electric. Sau acum se foloseşte injecţia letală? Nu ştiu, dar n-am intenţia să mă las prins.

S-a odihnit puţin, apoi a început din nou să alerge, mărind distanţa dintre el şi fermă. Când a simţit că este epuizat, s-a oprit să bea apă dintr-un pârâiaş… şi atunci a auzit câinii. Ştia că se aflau pe urmele sale, aşa că s-a aruncat în pârâu. A alergat prin apa puţin adâncă până a ajuns la confluenţa cu un râu mai lat şi, fără ezitare, a început să înoate. Înotul era ceva la care fusese întotdeauna foarte bun, încă din anii de şcoală.

A ajuns pe malul celălalt şi s-a ascuns într-un pâlc de tufişuri. În urma sa, pe mal, câinii lătrau şi urlau peste întinderea de apă ca şi cum l-ar fi putut vedea, simţi sau mirosi. A reînceput să alerge. Erau treizeci de mile până la Baton Rouge şi alte cincizeci până la Alexandria. După Baton Rouge, a riscat şi a făcut autostopul cu un camion. La două zile şi o noapte după ce se aflase lângă trupul lipsit de viaţă al lui Daniel Poesy, a ajuns la casa lui Joe Poesy, mai şubredă şi mai izolată. Vehiculul parcat într-o laterală era un Ford F150 roşu, o vechitură de vreo treizeci de ani.

Bătu la uşă.

Nimic, doar o linişte nesfârşită.

A bătut din nou şi uşa s-a crăpat niţel.

— Da?

— Domnul Poesy? Am veşti despre fratele dvs, Daniel.

Uşa s-a deschis larg, iar Joe i-a permis să intre în hol. A aşteptat în faţa sa cu braţele încrucişate la piept.

— Ce-i cu frate-miu?

— E mort.

— M-au sunat polițiștii. Sunt ruda sa cea mai apropiată. Mi-au spus că a fost omorât, aşa că spune-mi cum a murit.

— A fost înjunghiat.

S-a gândit că e mai bine să nu spună nimic despre cuțit. Nu încă; va lăsa amănuntele pe mai târziu.

— Înjunghiat, Cristoase! Ştii cine a făcut-o?

— Un polițist.

Ochii omului s-au îngustat.

— Mi-au spus că o caută pe Grace în legătură cu moartea sa şi pe un puştan cu care se cuplase. Presupun că de tine e vorba. După cum par lucrurile să meargă, ei vă consideră pe tine şi pe Grace drept suspecții principali. Îmi cunosc nepoata, nu şi-a ucis tatăl şi mă îndoiesc că ai fi venit aici dacă tu a-i fi făcut-o.

Ryder a explicat tot ce se întâmplase. Despre atacul din New Orleans şi ce s-a întâmplat când au mers la secția de poliție. Şi că ea a dispărut după crimă.

— M-am gândit că poate vine aici, domnule Poesy.

— Spune-mi Joe. N-a venit aici. Fiule, mai bine aşează-te. Pari să fi trecut prin multe. De când nu ai mai mâncat?

— De două zile, domnule.

— Două zile? Cum aşa?

A ezitat, dar omul merita să cunoască adevărul.

— Sunt fugar. Mă caută poliția. Vor să-mi pună în spinare uciderea lui Daniel, pentru că a fost înjunghiat cu cuțitul meu.

Poesy nu a spus nimic, dar nu era greu de ghicit la ce se gândea.

— Cuțitul tău…

— Da, domnule.

L-a privit intens pe Ryder aproape o eternitate.

— De ce ai venit aici?

— Domnule, sunt îngrijorat pentru Grace. A dispărut şi trebuie să o găsesc.

— Amândoi trebuie să o găsim. Mai întâi, ai nevoie de o masă caldă şi multă odihnă. Mâine, vom vedea ce e de făcut.

Era la fel de generos şi amabil precum fratele său. După două ceasuri, un duş lung, fierbinte şi o masă caldă, Ryder a adormit în camera de oaspeți. Dimineața l-a trezit zgomotul unor lovituri înfundate. Când a privit pe fereastră, l-a văzut pe Joe antrenându-se la aruncarea cuțitului, iar Ryder a coborât ca să-l felicite şi să vadă un maestru în acțiune.

Probabil că Joe l-a auzit ieşind pe uşa antițânțari şi s-a hotărât să-şi demonstreze abilitățile. Şase cuțite au lovit o țintă aflată la o distanță de cel puțin 8 m. Pe neaşteptate, a luat un lemn de vreo 30 cm lungime şi l-a aruncat în aer. Alte trei cuțite i-au zburat din mâini aproape pe nevăzute şi s-au implântat în lemn. L-a prins din cădere şi i l-a arătat lui John-Wesley zâmbind.

— O veche şmecherie pe care obişnuiam să o facem în vremile de circ. Întotdeauna îi impresiona pe pariori.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Cum de ați reuşit să ajungeți atât de bun?

Joe a ridicat din umeri.

— Antrenament, doar de asta e nevoie. Ține ochiul pe țintă, învață cum să ocheşti, măsoară unghiurile… ca şi cum ai trage cu o carabină sau un pistol într-o țintă mişcătoare. Doar că e nițel mai dificil – chicoti el.

Ryder îl privea cu o expresie similară cu idolatria pentru un erou.

— E… magnific. Magie!Poesy l-a privit câteva clipe.

— Vrei să înveți cum se face?

— Vorbiți serios, domnule? Mă veți învăța?

— Păi nu prea avem multe de făcut în timp ce aşteptăm venirea lui Grace.

— Credeți că va veni?

Poesy a clătinat din cap.

— Sunt sigur că va veni. Hai, ia două cuțite şi începe cu ceva uşor. Eu voi arunca o bucată de lemn, iar tu vezi dacă o poți nimeri.

Într-un ceas, a reuşit o singură lovitură din câteva duzini de aruncări. Bătrânul era răbdător, şi-i explica cum să ochească şi să se concentreze pe vârful fiecărei lame aşa cum se rotea prin aer.

— Ai prins ideea de bază, dar trebuie să-ți lărgeşti perspectiva. Fii atent la lamă, aliniaz-o pe țintă şi aruncă.

A mai trecut un ceas şi a mai reuşit câteva lovituri. O dată, a realizat chiar două lovituri consecutive asupra țintei, iar Poesy a dat din cap aprobator.

— Bine aşa, iar când ai să poți să loveşti cu ambele cuțite 100% din aruncări, vom trece la trei cuțite. După aceea, am să-ți arăt cum să foloseşti cuțitul ca pe o armă, ca să te aperi şi să-ți ucizi adversarul, dacă trebuie.

Ryder nu a răspuns, dar Joe a înțeles.

— Tu ai mai ucis, John-Wesley; o văd în ochii tăi. Nu vreau să ştiu ce ai făcut, dar am să-ți arăt cum să o faci aşa cum trebuie.

Tăcu la auzul motorului unui automobil ce se apropia şi se uită la Ryder.

— Ar fi bine să te piteşti, în caz că apar probleme.

— Da, domnule.

Alergă la hambar şi se ascunse înăuntru. Prin crăpătura dintre două scânduri vedea maşina ce se apropia, un Buick Sedan. Nu-l cunoştea pe cel ce a coborât din ea, dar Joe ştia cine este pentru că s-au îmbrățişat ca doi prieteni vechi. Apoi l-a strigat pe Ryder.

— Vino, fiule. E un vechi prieteni.

Se îndreptă spre cei doi. Noul sosit era masiv, la vreo 55 ani, cu pântec proeminent. Şi pentru că mai tot trupul era doar muşchi, se vedea că e un tip care poate avea grijă singur de el. Joe a făcut prezentările.

— John-Wesley, acesta e un vechi prieten, Navy Chief – pensionat – Callahan. Am fost camarazi, şi – Doamne! – ce vremuri bune au fost!.

Callahan a întins o mână lată şi i-a scuturat-o bărbăteşte.

— Îmi face plăcere să te cunosc, John-Wesley. Cred că ți s-a dat numele predicatorului .

— Da, domnule, aşa este.

— Tatăl tău este pastor?

— Da, domnule.

Zâmbi.

— Bănuiam.

Cercetă bucata de lemn din apropiere, în care erau înfipte două cuțite.

— Presupun că Joe te învață din şmecheriile sale. Cum se descurcă. Joe?

— Mai bine decât ai făcut-o tu vreodată, Frank. Nu a contat de câte ori ai încercat, n-ai reuşit niciodată.

— O dată şi-o dată, tot am să reuşesc, se strâmbă el.

Apoi i se adresă lui Ryder.

— Joe mi-a spus că ai o problemă.

Nu a răspuns. Cât i-a povestit Joe despre mine? Ştie că am omorât un om?

— Poți avea încredere în Frank, a şoptit Poesy. El poate să se descurce prin metode care nu sunt la îndemâna noastră. Fiul său, Al, lucrează la FBI.

Amândoi îl priveau pe Ryder, aşteptând un răspuns. Şi pentru că tăcerea se prelungea, Poesy a spus:

— OK, am priceput. Nu ai încredere în nimeni. Dar eu am încredere în Frank, aşa că l-am rugat să cerceteze dispariția lui Grace. Să vadă dacă găseşte vreun indiciu referitor la unde s-ar fi putut duce.

— Asta e tot?

Frank i-a dat răspunsul.

— Asta e tot ce mi-a cerut, să caut orice semn legat de Grace, locurile obişnuite, birourile şerifilor, spitalele de urgență, şi altele asemenea. Am pus nişte întrebări şi aştept să primesc răspunsuri. Mai este ceva ce ar trebui să cunosc?

— Nimic, spuse Ryder după o pauză.

— Bine. Acum arată-mi ce eşti în stare să faci.

Joe a aruncat lemnul, iar Ryder a încercat de câteva ori să-l lovească. Spre surprinderea sa, de câteva ori chiar a lovit ținta, dar mintea îi era la altceva. Se gândea la Grace. La FBI.

După două ceasuri de pălăvrăgeală despre vremurile trecute, Frank Callahan a plecat, iar ei s-au pregătit de cină. Joe era tăcut, iar Ryder îl aştepta să vorbească. În timp ce mâncau, Joe a deschis subiectul.

— Nu a fost găsită, şi sunt îngrijorat. Frank este un om bun, şi sunt sigur că fiul său face tot ce este posibil, dar ea trebuie să se descurce singură, rătăcită pe undeva prin pustietăți. Obosită, înfometată, poate chiar rănită.

— Ce pot să fac, domnule?

— Spune-mi Joe. M-am gândit. Îl lăsăm pe Frank să facă tot ce poate. Cred că încă cinci zile vor fi destule. Nu putem aştepta mai mult, atunci se va împlini o săptămână de când a dispărut. Începem să o căutăm noi. Eu merg spre est, către coastă, iar tu în direcția din care ai venit. New Orleans.

Ridică mâinile ca să preîntâmpine o obiecție.

— Ştiu că acolo s-ar putea să fii căutat de polițişti, dar trebuie să ne gândim în primul rând la Grace.

— E un ținut întins, Joe.

— Este. Şi pentru că n-a ajuns aici, cred că nu se află prea departe de casa ei. În zona asta aş vrea să cauți, să zicem… pe o rază de 5 mile de la ferma lui Daniel.

— Aşa voi face.

— Bine. Până atunci mai avem trei zile. Îți voi mai arăta nişte chestii în lupta de aproape cu cuțitul, şi vom mai exersa nişte aruncări.

Şi fața i se întunecă:

— Găseşte-l pe nenorocitul care l-a ucis pe Daniel şi aplică-i câteva din lecțiile astea.

— S-ar putea să fie un polițist. Aproape sigur. Întrebarea este dacă-i şi ucigaş.

N-au avut trei zile. În seara celei de a doua zi, polițiştii au venit. Ryder se afla în casă împreună cu Joe, pregătind cina, când cauciucurile au scrâşnit pe pietriş. O privire pe fereastră şi s-a liniştit. Era un autoturism civil. După o clipă, a ştiut că e-n budă. Omul care a ieşit din maşină era locotenentul Arthur Dubois. Era însoțit de un altul, mai tânăr şi mai slăbuț, tot în haine civile. Ca şi Dubois, parcă avea o etichetă pe care scria „polițist”.

— El este. Detectivul acela.

Joe a dat din cap.

— Urcă scările, şi stai liniştit. Mă ocup eu de asta.

Ryder a urcat în fugă scările şi a urmărit ce se întâmplă jos printr-o crăpătură îngustă dintre scândurile podelei.

Locotenentul Art Dubois a ieşit din maşină, mulţumit că lunga călătorie s-a terminat. Să stai trei ceasuri, într-un scaun tapițat cu plastic, într-o maşină fără însemne oficiale condusă de partener, detectivul Caleb Fry. După prima oră, a răbufnit şi i-a spus să închidă radioul. Fry era un fan al muzicii country/western. Dubois ura cam toate genurile de muzică. C&W, rock'n'roll, clasică, jazz şi, mai ales, hip-hop.

Pentru mine „cultura" înseamnă o bere rece şi o tărie, de fapt, chiar câteva tării. La întoarcere voi avea nevoie de doze duble ca să-mi spăl praful din gât şi să-mi calmez durerile din trup.

Ferma Poesy era la fel ca atâtea alte ferme mici din regiune, o casă mică, cu două hambare şi câteva vaci păscând pe câmp. Locotenentul nu a telefonat înainte de venire. Prefera să ia oamenii prin surprindere. Se uita la tipul care a ieşit pe uşa din față. Trebuia să fie Joe Poesy. Era masiv, dar spre deosebire de Dubois, era numai muşchi. Muncind la fermă, însemna că ducea o viață simplă, în aer liber. Tipul nu trebuia să lucreze în schimbări prelungite, să-şi facă griji, să mănânce gogoşi şi să bea nenumărate cafele pentru a rămâne treaz.

Caleb a oprit motorul şi i s-a alăturat. Detectivul era îngrijorat de detectivul începător; tipul era un conştiincios. Un polițist cu ideea ciudată de a face totul „ca la carte". Mai devreme sau mai târziu se va da pe brazdă, dacă va trăi destul. Deocamdată, problema era să-i dea doar atâtea informații cât să-şi continue investigațiile, fără să ştie adevăratul motiv din spatele vânării lui Grace Poesy. Ea n-a fost prima, pentru că detectivul şi-a mai folosit insigna de polițist de-a lungul anilor pentru a-şi satisface micul său „hobby". Târfele oricum o cereau, aşa că de ce să nu le-o tragă şi el? Desigur, câteva au scheunat, au fost şi vreo două reclamații. Chiar şi două morți pe care le-a muşamalizat, dar până acum, s-a descurcat întotdeauna. De obicei, amenințările îşi făceau efectul, şi dacă nu, erau şi alte moduri de a le reduce la tăcere pe cele ce reclamau – în mod definitiv.

Şi-a afişat pe chip un zâmbet politicos.

— Domnul Poesy? Sunt locotenentul Dubois. Eu şi partenerul meu căutăm pe cineva.

Cumva mutra i-a devenit ostilă când a auzit cum mă numesc? Cât ştie?

— Şi cine-i acela?

— Ştiți că fratele dvs a fost ucis?

— Am auzit.

— A-ha. Căutăm doi suspecți ca să răspundă la unele întrebări. Nepoata dvs, Grace Poesy, şi un tânăr pe nume John-Wesley Ryder. I-ați văzut pe aici?

— Nu, nu văd prea multă lume prin părțile astea. E multă singurătate.

— OK. Vă deranjează dacă aruncăm o privirea pe-aici?

Mutra ostilă e clară. Tipul ştie ceva. Shit!

Joe a clătinat din cap.

— Vă puteți uita oricând doriți.

— Mulțam.

Încercară să înainteze, dar el nu s-a dat deoparte.

— După ce îmi arătați mandatul.

Dubois a înțepenit.

— Domnule, investigăm uciderea fratelui dvs. Dacă nu vreți să cooperați, va trebui să presupunem că aveți ceva de ascuns.

Poesy nu s-a clintit.

— Nu există nimic de ascuns, locotenente. Arătați-mi doar mandatul şi vă puteți uita unde doriți.

— Faci o mare greşeală, se încruntă Dubois. Dacă…

— Şi să fie unul emis în Alexandria. Mă îndoiesc că jurisdicția din New Orleans se extinde şi prin părțile astea.

Ştia când este învins, cel puțin deocamdată. A pierdut bătălia, dar o să vadă avortonul ăsta amărât cine va câştiga războiul. Dubois avea un mandat, unul permanent valabil. Era un Glock 22. Mai lung şi mai greu decât cunoscutul Glock 17, Dubois prefera precizia mai bună şi puterea glontelui de calibrul .40. În portbagajul maşinii mai avea şi un Remington 870 acționat cu „pompă”.

Labagiul s-a luat în coarne cu polițistul care nu trebuie.

Zâmbi forțat.

— Cum doriți, domnule Poesy. Ne vom întoarce cu mandatul şi vom aduce şi mai mulți polițişti. Pregătiți-vă ferma.

Joe ridică din umeri.

— N-am nimic de pregătit în mod special, locotenente.

De data aceasta nu a reuşit să-şi ascundă disprețul, iar Arthur Dubois a fost sigur de două lucruri. Primul, fie Grace Poesy fie puştiul, John-Wesley Ryder se aflau acolo, sau au fost. Al doilea, omul ştia că el este responsabil de moartea fratelui său. Ochii săi era elocvenți, plini de furie şi dispreț. Ceea ce ar putea fi o problemă. Doar dacă nu…

Încă cineva care trebuie redus la tăcere… OK!

— Să mergem, detectiv Fry.

S-a întors şi s-a urcat în maşină. Fry s-a urcat la volan, a pornit motorul şi a întors maşina. În drum spre poartă, a întrebat:

— Încotro? Cred că ar trebui să mergem în Alexandria şi să le cerem ajutor localnicilor.

— Pe dracu. Găseşte un drumeag care să ajungă în spatele fermei. Să vedem ce se întâmplă acolo cât timp ei cred că ne-am dus după mandat.

— O fi bine? Omul avea dreptate. Am ieşit din jurisdicția noastră. Ar trebui…

— Ar trebui să faci ceea ce spun eu, detectiv Fry. Caută un drum care să ne ducă în spatele fermei, şi vom supraveghea locul o vreme. Nu se ştie niciodată,

suspecții ar putea fi înăuntru. Dacă avem vizibilitate bună, îi putem doborî din primul foc.

— Primul foc?! Stai puțin! Nici măcar nu ştim dacă e vreunul dintre ei vinovat.

— Sigur că sunt vinovați. Nenorocitul ăla de cuțit era înfipt în piept.

— Care cuțit? Am văzut cadavrul când am fost acolo şi nu era nici un cuțit.

Ştiu că a fost acolo. Doar eu l-am lăsat. Unul dintre rahații ăştia mici care s-au amestecat trebuie să-l fi luat.

— Ăăă… probabil că fac confuzie cu o altă crimă. Mda, aş fi putut jura că acolo era şi un cuțit înfipt în pieptul cadavrului.

Se forță să zâmbească.

— Îmbătrânesc, Caleb, asta e.

Trebuie să fiu atent cu „legistul" ăsta.

Au condus în lungul unui drumeag îngust până ce au ajuns în spatele fermei lui Poesy. Peste două tarlale, puteau vedea casa la vreun sfert de milă depărtare.

A coborât şi după ce a scos Remingtonul din portbagaj, i-a spus lui Fry:

— Ne strecurăm peste câmp şi-i supraveghem de la margine. Să vedem ce se-ntâmplă.

— Locotenente, nu prea ştiu. Nu mi se pare corect. Adică, de ce ai luat shotgunul? N-ar trebui să solicităm ajutor de la secția locală?

— Shotgunul este tot ajutorul de care avem nevoie.

— Dar nu ştim cine l-a ucis pe Poesy. Vrei să-i împuşti pe aceşti puştani?

— Ea şi-a ucis tatăl, Caleb, ea şi băiatul, ştiu că ei au făcut-o. Ce vrei să fac, să le ofer o pileală?

A escaladat gardul, şi aproape că a căzut într-un şanț cu apă verzuie, apoi a alergat peste terenul denivelat. După o clipă, Fry l-a urmat, şi au continuat să înainteze până la limita fermei. Un pâlc de copăcei şi tufişuri, plasat convenabil, îi ascundea, aşa că s-au aşezat rămânând în aşteptare. Dubois a scos din buzunar un flacon plat metalic, a tras o duşcă şi i l-a oferit lui Fry, dar acesta a refuzat.

— Să-ți fie de bine, îmi rămâne mie mai mult.

A mai tras o duşcă zdravănă şi s-a sprijinit cu spatele de un copac, cu ochii la casă.

Sunt înăuntru, sunt sigur. Indiferent de ce gândeşte Fry, trebuie doborâți, inclusiv unchiul, dacă e nevoie.

Dubois a ajuns până aici acum fără să fie prins. Nu avea de gând să-şi distrugă cariera pentru că o târfuliță oarecare i-a văzut fața şi a reuşit să scape.

* * *

După plecarea polițiştilor, Joe l-a chemat pe Ryder:

— Poți să cobori acum, John-Wesley, dar rămâi în casă.

— Au plecat?

— Da, dar nu prea departe. Am văzut o reflexie în parbriz la două parcele depărtare, spre vest.

— Supraveghează casa?

— Mda, asta fac. Trebuie să rămâi înăuntru. Vom continua lecțiile tale în living, lupta de aproape cu cuțitul. După cum merg lucrurile, s-ar putea să pui în aplicare unele dintre aceste lecții… destul de curând.

— Acum crezi ce am spus despre Dubois?

— Te-am crezut de prima dată, când ai ajuns aici. Am putut citi pe fața individului ca într-o carte. El l-a ucis pe Daniel şi e cel care a încercat să-mi violeze nepoata. Cu un asemenea om se „discută” într-un singur fel.

Ryder era împietrit. Joe vorbea despre crimă.

— Nu crezi că ar trebui să raportăm cazul?

— Cui? Poliției? Vor strânge rândurile şi vor da vina pe tine şi Grace pentru uciderea lui Daniel. Cât despre FBI, recunosc că este o coincidență venirea lui Dubois aici atât de curând după ce am cerut ajutorul lui Frank Callahan.

— Crezi că ne-a trădat?

— Nu Frank, nu, niciodată. Dar fiul său, federalul, asta e altceva. Cu el a vorbit discret, sunt sigur. Dar imediat după aceea, pariez că fii-su a telefonat la Poliția din New Orleans.

— Şi-acum ce facem, domnule?

— Joe, Joe, Joe. Ce vom face? Dreptate pentru Daniel, asta vom face. Mai întâi, trebuie să-ți termini lecțiile. Ia un cuțit de antrenament şi hai să începem.

Joe Poesy, în ciuda masivității sale, se mişca precum un vârtej, ceas după ceas, Ryder nu reuşea să vadă de unde vine cuțitul. Lama acestuia era boantă şi vârful rotunjit. Ryder a fost „mort” de zeci de ori. S-au oprit doar pentru o cină frugală, iar Joe a insistat să continue antrenamentul toată seara.

— Nu avem prea mult timp, John-Wesley, mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne confruntăm cu aceşti polițişti, iar tu ai nevoie să ştii tot ce te pot învăța. De altfel, mă face să mă simt bine ştiind că cei doi curcani sunt acolo, afară, în frig.

— Credeți că vor rămâne acolo toată noaptea?

— Noo, se vor duce la un motel. E nevoie de cineva mai dur ca să stea acolo în frig şi întuneric. Mai ales în locul pe care l-au ales. Înainte de a fi săpate şanțurile, era o mlaştină, iar solul musteşte întotdeauna de apă. Seara, muştele şi țânțarii vor tăbărî pe ei. Nu vor rezista prea mult.

Aruncă o privire la ceasul mare, de perete.

— E aproape 21,00. Cred că vor pleca, frigul şi gângăniile i-au terminat.

În depărtare, se auzi un motor, iar ceasul arăta 20,57. Ryder l-a privit ca pe un magician, dar Joe a ridicat din umeri.

— Nu-i nici un truc. Doar că eu cunosc locul ăsta mai bine decât ei. Mai avem încă o oră disponibilă. Ai nevoie de tot antrenamentul pe care-l poți face.

— Da, domnule.

În dimineața următoare au continuat şi până la prânz, Ryder a reuşit două lovituri asupra lui Joe. Până după-amiază, erau egali, iar mentorul său a dat aprobator din cap:

— Prinzi repede, John-Wesley. Văd că eşti un talent înnăscut. Când va veni timpul, n-ai să mă laşi singur.

— Nu, domnule, Joe, dar ce trebuie să facem în legătură cu Grace? Adică, cu polițaii stând cu ochii pe noi, ea nici măcar nu va reuşi să se apropie.

— Poate că nici nu ştie că ei sunt aici. Ar putea ajunge drept în brațele lor şi înainte ca să priceapă ce i se întâmplă o vor băga într-o celulă. Sau mai rău.

— Nu voi permite să se întâmple aşa ceva, Joe. Am spus că am să am grijă de ea.

— Mda, ştiu. Mai aşteptăm până mâine la prânz, când vom considera că nu mai vine şi plecăm noi în căutarea ei. Pot să te scot de aici ascuns în camionetă, apoi ne despărțim.

— O vom găsi.

— Trebuie să o găsim, înainte să se întâmple ceva groaznic.

După cină, Joe a tras tare de el. Lecțiile se apropiau de sfârşit şi în curând Ryder va rămâne pe cont propriu, scotocind ținutul după o fată fugară care însemna totul pentru el. Când au terminat, era aproape ora 23,00 ți amândoi erau asudați. În ciuda oboselii, Ryder a dormit nițel, cu gândul la sarcina aproape imposibilă ce-l aştepta. Să o găsească pe Grace Poesy, să o apere, să facă dreptate pentru un om care-i fusese un prieten bun, Daniel Poesy, şi să „lămurească” situația cu locotenentul Arthur Dubois.

S-a trezit dimineața, ştiind că va fi ultima lui zi în mica fermă. Precum fratele său Daniel, Joe Poesy era un prieten şi un mentor. Va fi greu să se despartă de el, dar trebuia să o facă. Au luat dejunul devreme, apoi Joe a adus un pachet învelit în pânză.

— Acesta e pentru tine, John-Wesley. Să-l foloseşti bine şi cu grijă.

Desfăcu pachetul. Înăuntru erau trei cuțite, cu lamele lucind mat prin stratul subțire de ulei. Un KA-BAR, favoritul celor din US Marine Corps şi un pumnal de luptă Fairban-Sykes, proiectat de William Ewart Fairbairn şi Eric Anthony Sykes. Cei doi au inventat acest pumnal cu tăiş dublu pe vremea când

erau în Poliția din Shanghai, China. Mai târziu, SAS britanic l-a adoptat… şi a devenit legendă.

Al treilea era un pumnal de luptă Applegate-Fairbairn. Colonelul Rex Applegate a modernizat pumnalul de luptă Fairbairn-Sykes în ideea de a realiza o armă şi mai letală. Lama era tot cu dublu tăiş, dar mai lată şi mai rezistentă. Avea şi un mâner diferit, realizat din Plastic Lexan cu balast de plumb pentru ajustarea greutății. Ceea ce înseamnă că centrul de greutate poate fi ajustat, în funcție de circumstanțe. Aruncare, tăiere, împungere. Applegate Fairbairn le putea face pe toate.

— Domnule, nu ştiu ce să spun, s-a bâlbâit Ryder, copleşit de generozitatea pe care i-a arăta acest om.

— Păi nu spune nimic. Şi spune-mi Joe.

— Da. Mulțumesc, ăă… Joe. Spune-mi, care este mai bun? Adică, pentru…

— A ucide?

— Cred că da.

— Lasă asta. Cuțitul pe care-l ai în mână este cel mai bun pentru a-şi face treaba. Nu contează dacă este unul dintre astea trei sau cuțitul de bucătărie pe

care l-ai avut la îndemână. Doar ai grijă să te antrenezi cât mai mult cu ele; asta contează. Promite-mi că aşa ai să faci, John-Wesley.

— Da, domnule, promit.

— În fiecare zi.

— Da, domnule.

Fiecare pumnal avea teaca lui, toate trei fiind montate într-un ham textil uşor, care putea fi purtat sub haină. După ce şi-a pus hamul şi cuțitele în teci, s-a simțit bine, cu adevărat bine. Părea să fie parte din ființa sa.

— Bine. Acum hai să te ascunzi în camionetă. Vom pleca departe de aici fără ca cei doi polițai să ştie ce facem. Am să arunc o privire prin fereastra din spate, ca să mă asigur că nu şi-au schimbat poziția.

Ryder i s-a alăturat şi amândoi au cercetat crângul îndepărtat. O creangă s-a mişcat uşor, deşi vântul nu bătea deloc. Joe a izbucnit în râs:

— Gaşcă de amatori, mai bine ar fi parcat în loc deschis, decât să se joace de-a cercetaşii. OK, în față este liber. Hai să…

Se opri. Ryder a văzut mişcarea în acelaşi timp.

— E Grace. Cristoase, e direct în ochii lor!

Fata apăruse brusc alergând dintr-un pâlc de tufişuri. Se afla cam la 100 m de hotarele fermei lui Joe. Grace nu văzuse pericolul, dar unul dintre polițişti s-a întors spre ea şi a urlat. Apoi a început să alerge de-a latul terenului spre ea. Era cel mai tânăr, Caleb Fry. Imediat după el a sprintat şi Dubois. Avea în mâini shotgunul cu încărcător stil pompă. Din alergare, a armat, ochit… şi a tras.

Grace s-a pitit în timp ce încărcătura de proiectile (buckshot) a şuierat pe deasupra… dar nu au ratat toate. Unele alice probabil că au lovit-o, pentru că s-a poticnit, aproape căzând, apoi a continuat să alerge. John-Wesley țâşnise deja spre ea şi pe când alte două împuşcături au detunat, ea a ridicat privirea şi l-a văzut alergând în întâmpinarea ei.

— John-Wesley, ajută-mă! El încearcă să mă ucidă!

— Fugi! Ai să reuşeşti!

— Nu pot! Eu…

S-a poticnit din nou şi de data aceasta a căzut. Ryder a ajutat-o să se ridice, chiar în momentul când un alt buckshot a trecut pe aproape, unele alice lovindu-i brațul. Motorul camionetei a pornit, iar Joe Poesy a condus-o peste teren către ei. Ajuns aproape, a strigat:

— Urc-o înainte ca să ne ucidă pe toți!

Au urmat alte împuşcături, dar nici una nu a mai ajuns pe aproape. Ryder a tras-o pe Grace în cabină, iar Joe a apăsat pedala de accelerație la fund. Camioneta sărea şi derapa în timp ce se îndepărtau de polițişti.

Va urma…

SERGHEI SEMENOV
Taina craniului fosil

SF antebelic

Serghei Semenov
Taina craniului fosil

Povestire din seria AVENTURI IN PREISTORIE VOL.1

Traducere din limba rusa: Constantinis
Ilustrații: C.M. Mocialova

I.

Biroul spațios, bine încălzit al profesorului Venediktov. Obiectele par pietrificate, învăluite de o ceață de smarald care se revarsă dintr-o lampă electrică mare cu un abajur verde.

Încă tînăr, savantul antropolog stătea într-un fotoliu adînc, din piele, lîngă masă. De asemenea, părea pietrificat cu capul aplecat pe spate. Ochii îi erau închişi. Mîinile erau aşezate pe pernele moi ale fotoliului. Din cînd în cînd, deschizîndu-şi ochii, dar fără să-şi schimbe poziția, îi îndrepta spre un obiect strălucitor aflat pe masă, sub un capac de sticlă. Sprîncenele ridicate şi cutele de pe frunte spuneau că el se gîndea dureros de concentrat.

Timp de cinci luni, tînărul cercetător s-a luptat din greu pentru a explica acest obiect uimitor, care nu era altceva decît craniul lustruit al unui om fosil.

Nopțile fără somn, zilele de muncă intensă — totul a fost sacrificat acestui purtător misterios al unei minți dispărute.

Craniul a fost găsit acum şase luni în Ural. Dar, în acest timp scurt, el a reuşit să producă o senzație extraordinară în lumea ştiințifică. Chiar şi preoții, nu numai cei apropiați de ştiința antropologiei, biologiei, zoologiei, paleontologiei, dar, de asemenea, istorici ai culturii, psihologi şi chiar filosofi din Europa şi America au fost profund impresionați de descoperirea uimitoare a omului de ştiință rus.

Trebuie spus: tulburarea a fost completă. Atît semnele exterioare ale craniului în sine, cît şi condițiile în care a fost găsit, au fost complet neaşteptate. Ele au distrus o întreagă serie de opinii ferm stabilite asupra originii şi vechimii omului. Paleoantropologia se pregătea să se prăbuşească de tot.

Structura craniului a fost excepțională. Nici omul primitiv şi nici cel modern nu aveau astfel de forme; acesta nu era chiar o medie între cele două. Şi totuşi craniul era, fără îndoială, uman. Purta pecetea unei minți foarte dezvoltate. Unii oameni de ştiință au fost gata să recunoască în el reprezentantul unei rase demult dispărută, supraumană.

Înălțimea lobului cranian, capacitatea cavității cerebrale, liniile subțiri ale bărbiei şi maxilarului inferior, mărimea şi forma orbitelor oculare, dinții frumoşi ca de fildeş, mărturiseau natura extraordinară a acestui om fosil.

Faptul cel mai izbitor nu a fost atît structura externă, cît conținutul intern. La autopsie, a fost găsit, în cavitatea craniană, creier fosilizat. Condițiile geologice aleatorii l-au ferit de la descompunere. Numărul circumvoluțiunilor şi adîncimea canalelor depăşeau cu mult pe cele ale creierul omului modern; împreună cu acestea, dezvoltarea uimitoare a lobilor frontali ai creierului demonstrau o activitate mentală intensă. Judecînd după toate semnele, proprietarul antic al creierului era înarmat cu o putere mentală incomprehensibilă. Era un fel de super-geniu, încă necunoscut pe Pămînt.

Craniul a fost găsit, spre marea surpriză a oamenilor de ştiință, în straturile perioadei jurasice, în sedimentele geologice de la sfîrşitul primei jumătăți a erei mezozoice.

Ştiința se afla într-un impas. A suferit o lovitură zdrobitoare. Cine s-ar fi putut gîndi la asta ? Un om foarte inteligent în epoca reptilelor uriaşe !... Floarea lumii mamiferelor se afla în timpul creaturilor monstruoase primitive ? După toate astea cum să ne mai gîndim la teoria evoluției, la darwinism ? Este posibil să se mai creadă afirmația că omul e descendent dintr-o creatură

asemănătoare cu maimuța, dacă el a existat într-o vreme în care nu existau nici măcar cele mai simple mamifere ?

Iată o serie întreagă de întrebări pe care evoluționiştii îndoielnici le-au emis. Bazele ştiinței naturale s-au zdruncinat.

Este clar că antidarwiniştii nu au ezitat să profite de confuzia oponenților. Lor, obiectul găsit le dădea apă la moară; a servit ca o dovadă incontestabilă a originii non-animale a omului.

Unele şcoli antropologice americane, cu un accent teologic, au făcut un întreg recurs pe motiv de imutabilitate a Sfintei Scripturi în ce priveşte crearea omului. Ca urmare, în unele state, teoria darwinistă a fost exclusă din programa şcolară. Profesorilor de ştiințe naturale le-a venit responsabilitatea de a explica natura omului doar referindu-se la textul Bibliei.

În Anglia, un anumit cărturar abate a sugerat chiar că, după toate semnele, craniul nu ar trebui să aparțină nimănui decît bătrînului Adam însuşi, strămoşul speciei umane.

Dar, ca întotdeauna, vîlva a încetat curînd. Adepții credincioşi ai doctrinei evolutive, la început au pus la îndoială nefericita descoperire şi apoi au refuzat categoric să creadă în existența ei. Tabăra opusă s-a liniştit; ea a fost în cele din urmă mulțumită de victoria cîştigată. În lumea ştiințifică, apele reveniseră la albia lor. Doar cîțiva n-au depus armele. Ei s-au blocat în cabinete şi s-au cufundat complet în muncă.

Profesorul Venediktov tocmai s-a întors de la Academia de Ştiințe. El a făcut un raport acolo şi acum analiza rezultatele disputei.

Lui, care care era educat în spiritul teoriei evoluției treptate a vieții organice, îi era greu să admită că în urmă cu multe sute de milioane de ani ar fi putut trăi o creatură superioară omului. La urma urmei, în întreaga perioadă de existență a ştiinței nu s-au găsit urme. Omul, după toate datele fosile, a apărut tîrziu. Momentul apariției sale este considerat pe la începutul perioadei cuaternare, care nu depăşeşte un milion de ani. În orice caz, făptura primară nu poate fi numită rațională. La începutul perioadei cuaternare, avem doar Homo primigenius, situat aproape la acelaşi nivel cu maimuțele antropoide.

Cu toate acestea, oricît de ridicolă era ideea unui om în Jurasic, lucrurile erau evidente, iar în fața evidentului teoria trebuia revizuită. La această concluzie, profesorul Venediktov a ajuns treptat.

— Dar, totuşi, este extrem de ciudat ! - a raționat el. Dacă într-adevăr a existat o persoană atît de inteligentă, atunci de ce nu s-a găsit nimic cu el ?.. La urma urmei, judecînd după abilitățile psihofiziologice, trebuie să fi avut o

mare cultură. Este imposibil să admitem că nimic din tehnologia sa să nu se poată conserva. Ar fi foarte naiv să credem că mintea lui mult evoluată n-ar fi fost capabilă să dezvolte nimic tehnic...

— Cu toate acestea, - şi îndoiala a început să pună stăpînire pe omul de ştiinţă, - dacă purtătorul craniului nu a avut, cît de cît, evoluţia corespunzătoare măsurătorilor psihometrice ?... Dacă a fost un animal obişnuit, care aminteşte accidental de om ?...

Îngrijorat de aceste gînduri, profesorul Venediktov s-a sculat din fotoliu şi s-a apropiat cu curiozitate de capacul de sticlă.

Craniul stătea nemişcat, închis în vasul transparent. Orbitele întunecate ale ochilor priveau, parcă, în depărtare. Pe frumosul os frontal, pe bărbia delicată jucau reflexele verzui ale lămpii. În privirea lui moartă, era o curiozitate tristă, ca şi cum în depărtare, unde se uita, era doar un imens pustiu. Chiar şi asemănarea cu un zâmbet larg, a fălcilor şi dinţilor goi, nu diminua această tristeţe. Aici era ceva din privirea lui Mefisto a lui Antokolski şi a Demonului lui Vrubel, luate la un loc. Se părea că o astfel de privire spaţială, niciodată şi pe nimic, să nu se oprească, fie că erau sau nu erau deloc obiecte înaintea ei.

Profesorul Venediktov era adîncit în gînduri. Apoi a luat două cranii din dulap: unul de gibon şi altul de om modern. Le-a pus lîngă fosilă şi au început să se uite, comparîndu-le între ele.

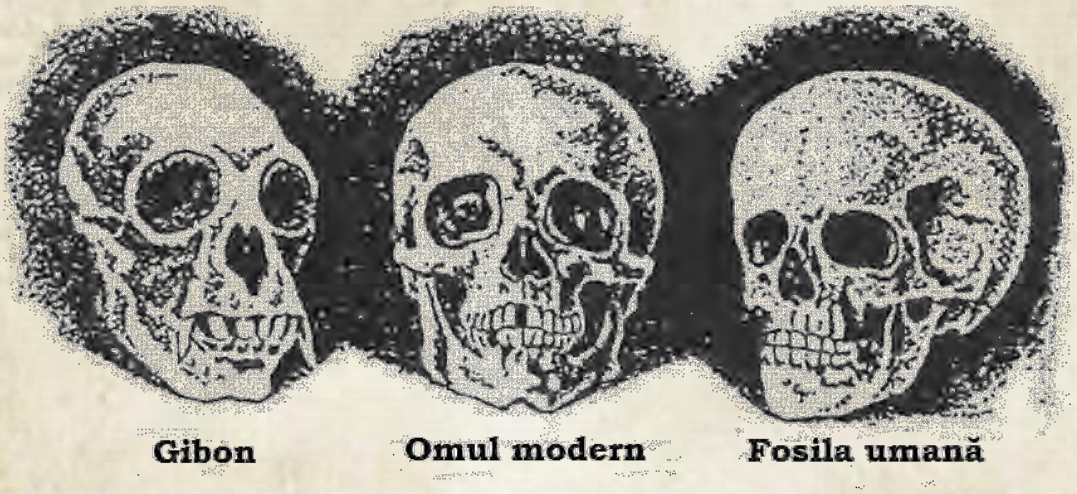

La craniul gibbonului nu era nici o expresie, era doar o grimasă animalică complet stupidă şi lipsită de sens. Pe scheletul mort se afla pecetea unui instinct sălbatic.

O întregă prăpastie separa craniul de maimuţă de craniul omului modern. La cel din urmă se distingea gîndirea; în aspectul general licărea inteligenţa. În

el se vedea omul în deplinătatea sensului acestui cuvînt, reflectînd o viață apropiată nouă şi uşor de înțeles.

Dar, pe cît de mare era diferența dintre craniul gibonului şi cel de om, aproape aceiaşi diferență deosebea craniul uman de cel al fosilei. În trăsăturile împietrite ale omului obişnuit era o expresie neputincioasă, pierdută în ghicitorile nesfîrşite ale lumii. Cavitățile oculare, larg deschise, căutau neajutorate să înțeleagă, să dezlege, imensele împrejurimi necunoscute. Păreau a privi uimiți şi cu nesaț.

În expresia omului fosilă nu existau dorințe. El radia o lumină şi un calm neomenesc. Avea imprimată o forță interioară, nerostită. Fie pentru că nu existau secrete pentru el, fie pentru că nu a fost dată nici o aplicație acestei forțe; calmul era accentuat de o opacitate a tristeții.

Uimit de comparație, profesorul Venedikov se strecură din nou în fotoliu. Deseori a trebuit să compare aceste trei cranii, dar erau pur şi simplu lucrări anatomice, măsurători cantitative. Acum le privea pentru prima dată dintr-un alt punct de vedere. Nu exista nici o îndoială că acel craniu aparținuse unei ființe superioare.

Continuînd să se gîndească, sub influența comparației, omul de ştiință a intrat adînc într-un lanț de presupuneri şi considerații. Cabinetul dormea încă într-un somn adînc. Obiectele păreau decupate, cu liniile neclare, prin semîntuneric.

Doar cînd ceasul a bătut ora nouă, profesorul Venediktov s-a trezit şi a revenit el însuşi. Şi-a amintit că la acea oră aştepta vizita faimosul psiho-fizician german Ludwig Weiss, care a sosit în Rusia pentru a studia creierul omului fosil.

Pentru Venediktov această vizită nu însemna nimic special. Pe parcursul ultimilor cinci luni, omul de ştiință rus a fost vizitat în permanență de reprezentanții celor mai diverse ştiințe din Europa şi America. Foarte interesați, dar în acelaşi timp neputincioşi să-l ajute pe profesorul Venediktov, plecau înapoi ridicînd din umeri. Lămurit de experiența tristă anterioară, nu se aştepta să primească nimic semnificativ de la vizita de astăzi.

II.

Un sfert de oră mai tîrziu, un bărbat mic, nervos în mişcări, cu ochelari cu lentile întunecate şi bombați, stătea deja în biroul lui Venediktov.

Între cei doi oamenii de ştiinţă avusese loc o conversaţie elevată şi optimistă.

— Sînt cu uşurinţă de acord, a spus profesorul Venediktov, cu teoria impresiilor vizuale asupra celulelor creierului, dar nu văd nicio aplicare practică a acestei idei. Chiar dacă aceste urme sînt fizice în natură şi similare cu fotografiile microscopice, posibilitatea de a le converti în lumină, pentru a evidenţia tot ceea ce a văzut subiectul, mi se pare încă un vis nerealizabil.

— Da ! - spuse liniştit psiho-fizicianul, dar ferm, - impresiile vizuale asupra particulelor creierului au un caracter fizic. Chiar structura anatomică a ochiului dovedeşte asta. Similitudinea uluitoare cu aparatul fotografic elimină orice îndoială. În ceea ce priveşte reproducerea şi extinderea imaginilor închise în celulele creierului ...

— Scuzaţi-mă, herr Weiss ! îl întrerupse cu entuziasm tînărul antropolog, dar o similitudine externă nu este suficientă pentru a trage o concluzie finală. Cum putem explica, în acest caz, faptul că multe dintre imaginile şi obiectele lumii exterioare, văzute fugar, nu ni le amintim deloc ?... Deşi, cu siguranţă, nimeresc în cîmpul vizual. Ne amintim doar obiectele care ne-au afectat foarte mult. Tot ce ne interesează mai puţin dispare fără urmă.

— Dragă colegă ! răspunse moale germanul, cu ochii zîmbitori. Toate !... Toate, fără excepţie, prinse în cîmpul vizual, rămîn în creier. Activitatea psihanalitică a şcolii lui Freud în domeniul viselor şi experienţele hipnotizatorilor asupra somnambulilor au demonstrat acest lucru cu o certitudine incontestabilă.

Profesorul Venedikov a luat în tăcere, de sub capacul de sticlă, craniul fosil. A scos capacul cranian strălucitor şi a descoperit creierul fosilizat. Masa cenuşie-galbenă, adînc cutată şi cu o reţea de nenumărate circumvoluţii fine, strălucea în faţa ochilor oamenilor de ştiinţă. Vălurite în ridicături şi adînciturі abrupte, cele două mari emisfere păreau corpuri vii, elastice. Recipientul acestui geniu necunoscut emana o forţă supranaturală.

— Prin urmare, aici, a spus el, întinzînd craniul spre Weiss, în acest creier este închis tot, tot ceea ce proprietarul său a văzut în toată viaţa lui ?

În loc de răspuns, psiho-fizicianul luă cu grijă craniul şi privindu-l cu veneraţie îl cercetă palpîndu-l uşor.

— Dar în ce formă, a continuat profesorul Venediktov cu un zîmbet uşor, vă aşteptaţi să-i smulgeţi taina acestei „pietre” ? Ascunse în ea, de multe milioane de ani, imaginile vieţii sale, mi se pare, nu se vor deschide niciodată în faţa ochilor noştri.

Spunînd aceste cuvinte, cu o mişcare obosită el s-a aplecat înapoi în spatele fotoliului şi, fără a-şi ascunde surpriza plăcută, a început să urmărească mîngîierile ciudate ale germanului.

Acesta din urmă nu a observat ironia şi nici nu a auzit întrebarea. Cu mîinile tremurînde, întoarse craniul şi privi spre creierul pietrificat. Luă din buzunar un flacon de porţelan, înmuie o pensulă mică şi perie uşor creierul. Scoase un fluierat abia audibil. Locul periat s-a colorat în albastru.

Trăsăturile psiho-fizicianului se modificară brusc. Se părea că o bucurie dureroasă i-a străbătut faţa. Buzele lui se mişcau, dar nu se auzea niciun sunet. Cînd peria a atins din nou creierul, cu acelaşi efect, a coborât lent craniul pe masă. Cu nervozitzte ridică ochelarii fumurii spre profesorul Venediktov şi şopti încetişor, abia suprimîndu-şi entuziasmul:

— Este o reacţie !... Aţi văzut reacţia ?... Toate componentele chimice ale creierului s-au conservat... Pietrificarea nu a distrus întregul ţesut nervos. S-au produs doar cîteva modificări, dar ele nu au afectat multe urme ale activităţii vizuale.

După cîteva secunde de tăcere, a adăugat:

— Rămîne doar să testez funcţionarea aparatului meu.

— Cum ! a exclamat entuziasmat antropologul. Intenţionaţi serios... Vreţi cu adevărat să pătrundeţi în interiorul acestui creier pietrificat ?

Se uită temător la figura mică a psiho-fizicianului. Îşi fixă nelinişţit privirea către ochelarii fumurii, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că propriul său creier este în ordine.

— Sînt departe de orice glumă şi... Weiss a vrut să mai adauge ceva, dar s-a oprit cîteva momente. Scoase din valiză un obiect greu de metal, asemănător unui felinar magic, îl puse pe masă şi continuă:

— Dacă «razele Fram» se dovedesc suficient de puternice pentru a descompune straturile calcaroase, care încătuşează creierul, vom pătrunde în secretele acestui craniu. Vom vedea imagini din viaţa acestui om fosil. Aveţi în faţă un grafobioscop. L-am proiectat pe baza acţiunii razei Fram, recent descoperită de un fizician englez.

— Este incredibil !... Imposibil ! exclamă brusc profesorul Venediktov, sărind din fotoliu. Vom vedea ce a fost cu sute de milioane de ani în urmă ?!... Aici ?... În această cameră ?... Astăzi ?... Da', este posibil ?

— În cîteva minute, spuse calm Weiss.

Un vîrtej indefinibil, străbătu mintea cercetătorului rus. Obiectele se legănau, săreau înaintea ochilor săi. El a apucat nervos aparatul ciudat şi l-a întors cu mîinile tremurînde. Privirea lui era prostească şi sălbatică.

Între timp, psiho-fizicianul a desfăcut trepiedul pliabil şi a început să-l monteze în mijlocul camerei. Apoi a luat precaut grafobioscopul şi l-a fixat cu şuruburi.

Antropologul se uita, fără să-şi creadă ochilor.

— Mai întîi de toate, avem nevoie de un ecran, a remarcat germanul conectînd aparatul la reţeaua de curent electric. Dintr-un reflector mic al grafobioscopului a izbucnit un snop de raze luminoase, care au umplut un întreg perete al cabinetului cu lumină orbitoare. Toate obiectele de pe el au dispărut. Zidul însuşi a plonjat în spaţiu. A rămas doar o suprafaţă de un alb-transparent, asemănătoare cu o oglindă.

Văzînd nedumerire pe faţa antropologului, el a explicat:

— Conexiunea fasciculelor electrice cu razele Fram.

Apoi a luat craniul de la masă, l-a pus în interiorul aparatului şi a închis uşa ermetică. Cînd totul a fost gata, a oprit lumina de la lampă. Răsuci întrerupătorul aparatului şi se cufundă repede în fotoliul de lîngă profesorul Venediktov

III.

La început, din grafobioscop, în cabinet se răspîndiră valuri de căldură. Înăuntru avea loc un fel de proces intens. Ventilatorul camerei susura mişcînd atmosfera încălzită. Apoi, susurul se transformă într-un ţiuit subţire ca de ţînţar devenind treptat imperceptibil. Pe ecran au apărut umbrele neclare ale unor contururi. Peste cinci secunde, umbrele au devenit mai strălucitoare. Un minut mai tîrziu, s-au transformat brusc într-o imagine viu colorată.

De-a lungul întregului ecran se întindea o parte a unui lac uriaş. Pe două laturi era mărginit de o pădure fantastică. Suprafaţa verde-murdar a apei era complet imobila. O evaporare densă, concretizată printr-o ceaţă cenuşie, se înălţa aproape de mal. Prin linţoliul galben-albastru al cerului, discul roşu-posomorît al soarelui se uita la lac. În depărtare, în spatele unei bucăţi de ţărm înalt şi stîncos, se ridicau nori negri de fum şi limbi roşii de foc din conul maiestuos al unui vulcan.

În faţa spectatorilor era un peisaj din Jurasic.

Dintr-o dată imaginea s-a schimbat cu o viteză cinematografică. Sub privirile uimite ale oamenilor de ştiinţă, rămăsese o mică parte a lacului. În apropiere se desfăşura un teren jos, mlaştinos. O vegetaţie nemaivăzută acoperea mlaştina. Culorile strălucitoare de coşmar şi forme urîte inspirau o viaţă teribilă şi de neînţeles.

Primele care le-au sărit în ochi erau un soi de lalele roşii-violaceu, galbene şi albastre-inchis, cu boboci cît un butoi. Ca nişte vase uriaşe de piatră colorată, se înălţau nemişcate deasupra mlaştinii. Se părea că aceste flori nu cresc, ci că stau din totdeauna pe tulpinile lor negre şi groase.

Un tufiş dizgraţios şi des, ca nişte coarne de cerb, pe care un soi de castron gros îl înconjura de jur împrejur; în loc de frunze, pe ramurile sale ieşeau mari conuri maronii.

Nu există nici iarba verde şi nici florile mici care împodobesc mlaştinile noastre. Aceasta era împărăţia unor giganţi ai mlaştinilor. Peste tot erau o mulţime de plante lungi, şerpuitoare, asemănătoare lianelor. Se întindeau de la un tufiş la altul, se înfăşurau pe tulpinile „lalelelor”, înaintînd astfel de-a lungul apei.

În unele locuri, pe nişte movilite, stăteau un fel de caractiţe imense, nişte progenituri indescriptibile ale lumii vegetale. Tentacule lungi erau coborîte în apă. Corpurile lor gri erau împrăştiate peste mlaştină ca nişte pete murdare. Uneori, tentaculele se ridicau din apă cu nişte animale mici; corpul caracatiţei aspira lacom de la ele, iar apoi tentaculele se aruncau din nou în apă. Dar nu erau animale. Ele erau, mai degrabă, plante carnivore. Doar tentaculele se mutau, corpul stătea fixat într-un singur loc.

În mlaştină şi deasupra ei mişuna o mare mulţime de animale şi insecte de cele mai incredibile forme. De la o floare la alta, zburau fluturi negri

asemănători unor lilieci imenşi. Şerpii cu aripi săreau din apă şi se repezeau după ei. Pe liane se tîrau un soi de broaşte țestoase monstroase, cu țepi ca acele, care aveau în dinți şerpi încă vii. Îi mestecau încet şi indiferent. Numai cîteva dintre aceste reptile se hrăneau cu plante; în cea mai mare parte se devorat unul pe altul. Cele mari le mîncau pe cele mici, chiar şi pe cele mai mici şi mai slabe; adesea cele mici se strîngeau în hoarde şi le atacau cu succes pe cele mai mari.

În aer au stăpîni nişte monştrii în formă de păianjeni gigant, cu aripi lungi membranoase. Oscilînd uşor din aripi, ei păreau să atîrne peste mlaştină. După ce vedeau prada, se aruncau cu viteza fulgerului asupra ei, o prindeau şi apoi „înghețau" din nou în aer.

Din cînd în cînd, peste cîmpii, bătînd din aripi puternice, treceau ca nişte umbre şopîrle zburătoare. Dintr-o dată imaginea s-a schimbat din nou; lacul a dispărut rămînînd mlaştină singură.

— Un atlantozaur ! strigă profesorul Venediktov.

Oamenii de ştiință au tresărit şi s-au agățat cu mîinile de fotolii. Un monstru titanic se deplasa de-a lungul mlaştinii. Chiar şi virtual, el inspira o groază irațională; era cît un munte. Monstrul se tîra greoi şi neîndemînatic, ridicînd şi coborînd capul îngrozitor pe gîtul de douăzeci de metri. Căuta ceva; ochii săi verzi şi bombați cutreierau prin lumina întunecată a mlaştinii. Tîra după el o coadă extraordinar de lungă şi groasă. Picioarele scurte ca de crocodil, înnămolite în mlaştină, susțineau trunchiul gigantic. Brusc, atlantozaurul s-a oprit. În clipa aceea, şi-a lansat capul în jos și a smuls o plantă caracatiță; cînd caracatița a dispărut în gîtul imens, şi-a continuat încet drumul.

— Uitați-vă ! Uitați-vă ! .. Prădători ! exclamă Weiss.

— Unde ?... Ce fel de prădători ? a întrebat profesorul Venediktov.

— Ah !.. Într-adevăr ! Acești megalozauri sînt tigrii perioadei jurasice. Ei, după cîte se pare, vor să atace atlantozaurul.

Cu sărituri înalte, prădătorii s-au apropiat rapid de monstru; erau aproximativ zece. Erau, incomparabil, mai mici decît atlantozaurul, dar mult mai agresivi decît el. Înveliți într-o platoşă tare, aceste animale erau ca nişte aligatori uriaşi, dar pe picioare lungi şi flexibile. Cu ochii roşii ca de foc, erau mistuiți de o lăcomie nesățioasă.

Atlantozaurul s-a cutremurat din tot trupul. Gîtul lung i s-a scurtat. Capul cu gura deschisă se întoarse spre întîmpinarea prădătorilor.

Dar iată - cel din față se opri la vreo douăzeci de metri distanță. Se aplecă şi se ridică prin aer ca din arc. Atlantozaurul, cu aceeaşi viteză, şi-a îndreptat gîtul gigantic şi a aruncat un cap groaznic spre el. Dar ratã lovitura. Prădătorul l-a nimerit căzîndu-i pe spate. Ghearele curbate au intrat, ca nişte săbii, la baza gîtului. Dintre fălci, au țîşnit jeturi de lichid negru care au căzut în mlaştină.

După primul, alți doi prădători au sărit pe atlantozaur. Unul s-a fixat de greabăn, iar altul a sărit mai înalt nimerind chiar pe mijlocul gîtului.

Atlantozaurul s-a repezit înainte, încercând să se scuture de prădători. Apoi, a făcut o buclă răsucindu-şi gîtul şi a zdrobit unul din agresori. Acelaşi lucru s-a întîmplat cu un altul. Dar la cel aşezat pe gît, nu putea ajunge. În zadar, ca pe un arc de oțel, îşi arcuia şi îndrepta gîtul puternic; prădătorul pătrundea mai adînc în el, zburînd împreună prin aer.

Ceilalți şapte stăteau deja pe spinarea uriaşă. Fîşii zdrențuite de piele şi bucăți de carne zburau în mlaştină. Acestea erau imediat devorate de sute de creaturi mici.

Din nou, capul imens se avîntă în sus de două ori. Doi prădători, transformați într-o masă diformă, au fost zvîrliți departe. Dar, la a treia încercare, capul nu a reuşit să apuce un nou inamic. Cu gura deschisă, se aplecă pe spate neputincios.

Împreună cu fiara, gîtul, încet, încet, se ridică spre cer şi încremeni imobil ca un obelisc de piatră.

În cele din urmă, capul se legănă şi, împreună cu gîtul, începu să tremure spasmodic şi să cadă. În acelaşi moment, o şopîrlă înaripată s-a năpustit în arena sîngeroasă, ca o harpie. Ea a înşfăcat un prădător şi a dispărut în văzduh. Restul prădătorilor au sărit alarmați de pe monstrul muribund, ridicînd capete însîngerate spre cer. Apoi, cu salturi lungi, prădătorii s-au risipit de-a lungul mlaştinii. Atlantozaurul a urlat.

— Ce oroare ! a rostit profesorul Venediktov cu un glas surd.

Psiho-fizicianul tăcea. Era deprimat de spectacolul vieții din perioada jurasică.

Cînd profesorul Venediktov se uită din nou la ecran, nu mai era nici uriaşul muribund şi nici mlaştina. Pîlpîiră doar unele imagini evazive. Crîmpeie neinteligibile de peisaj se schimbau repede; de la abisuri întunecate la valuri de ceață galben-gri sau la un cer de un albastru pur.

— Ce-o fi înseamnînd asta ? întrebă profesorul Venediktov mirat.

— Celulele creierului sînt deranjate. Probabil, pietrificarea a făcut multe pagube, - a răspuns Weiss.

IV.

După trei minute, pîlpîirea se opri. Pe ecran se desfăşura un teren plat, lipsit de viață. Platoul era înconjurat de vîrfuri înalte muntoase cu căciuli albe de zăpadă. Un cer senin, albastru, cu un soare alb strălucitor, acoperea cîmpia montană. Platoul era complet pustiu.

Departe de munți, în apropierea platoului, pe cerul albastru, se vedea, ca o pată de culoare argintie, o sferă; se deplasa rapid pe o linie dreaptă. Creştea cu fiecare secundă.

— Ce păcat ! - îşi întrerupse atenția concentrată Weiss - că nu putem vedea, şi niciodată nu vom vedea, pe cel care aşteaptă sosirea acestei sfere. La urma urmei, acesta este proprietarul craniului nostru !

Brusc, din sferă izbucni o rază lungă, verde, spre platou. Zbură ca un meteor, oblic, şi atinse solul. Pe suprafața sa strălucitoare se deschise o trapă rotundă. De acolo, cu grație şi uşurință extraordinară, au sărit două siluete umane. Nu aveau aproape niciun fel de haine.

Corpurile erau acoperite doar de tunici scurte, translucide, adunate pe piept cu o centură de aur subțire. După forma corpului, erau doi tineri; un bărbat şi o femeie. Corpurile lor frumoase păreau sculptate în sidef. Chipurile le străluceau ca şi cum ar fi avut în interior un fel de foc veşnic.

— Cupidon şi Psyche ! - nu mai răbdă profesorul Venediktov, răpit de imagini. — E adevărat ? Sînt aceşti oameni din perioada jurasică ?

Tinerele ființe s-au îndepărtat cîțiva paşi de sferă, apoi s-au oprit. Înclinându-şi capul respectuos, au încremenit aşteptînd. Cineva se apropia de

ei, dar nu era vizibil. Acest fapt a fost pus în evidență de modul în care figurile lor s-au mărit; ca şi cum ei înşişi s-ar fi mutat din ce în ce mai aproape de ecran. În cele din urmă, îşi ridicară capul şi, zîmbind, începură să spună ceva. Fețele lor erau îndreptate spre partea din cabinet unde era craniu fosil. Se părea că au început o discuție cu el, neauzită şi neînțeleasă de oamenii de ştiință încîntați şi uimiți.

— Herr Weiss ! .. Herr Weiss ! - a exclamat profesorul Venediktov. — Ei vorbesc cu noi !.. Se adresează nouă !.. Şi nu putem răspunde nimic !.. Minunate creaturi ! Aparatul dvs este vrednic de milă, Weiss ! - vocea sa suna deznădăjduită, tristă.

— Nu, răspunse psiho-fizicianul abia auzit. Nu se adresează nouă, ci craniului. Adică au vorbit cu milioane de ani în urmă, cînd acest craniu aparținea unui corp viu.

— Dar, chiar nu îl vom vedea ? nu renunță profesorul Venediktov. — Cine este el ?... Poate fi tatăl lor ? Cum au nimerit ei exact aici ?

Psiho-fizicianul nu răspunse. Evident, nici el nu ştia nimic.

Imaginile s-au schimbat. Pe ecran era interiorul unei mici camere plină de o lumină roz. Nu erau ferestre şi nici lămpi. Lumina era emisă de o sursă ascunsă. Lîngă pereți stăteau o serie de aparate strălucitoare dintr-un metal violet deschis. Aparatele avea o formă conică. Pe ele se aflau mai multe pîrghii negre. Între ele s-au ridicat pînă la tavan cilindri de bronz. Mici arcuri ogivale din argint, ajurate, legau cilindrii unul de altul.

În mijlocul camerei, pe un stand înalt, era un glob mare de culoare albastru-transparent. Pe suprafața sa scînteiau, ca stelele, mici puncte aurii. Globul se rotea liniştit pe o axă.

O parte dintr-un perete a dispărut brusc. Un tînăr intră în cameră. Se duse la cel mai apropiat aparat şi apăsă o pârghie. Pe peretele opus a apărut o oglindă imensă, în care s-a reflectat întreaga imagine anterioară. Oamenii de ştiință au văzut platoul deşertic şi pe el sfera albă.

— Ce este asta ? Nu înțeleg nimic ! mormăi profesorul Venediktov uimit.

Dar, în acelaşi moment, a văzut în oglindă cum sfera se desprinse de platou şi se repezi în sus.

— A-a !.. Da, asta e cabina din interiorul sferei ! ghici el.

— Complet adevărat ! a prins Weiss ideea din zbor. — Şi în oglindă îi reflectă zborul. Uitați-vă ! Platoul a dispărut deja. Sînt munți în jur. Cu ajutorul acestei oglinzi uimitoare, ei, evident, se orientează în spațiu.

Între timp, tînărul s-a apropiat şi a atins suprafaţa albastră a globului; în adîncul lui translucid a apărut o lumină slabă. Punctele aurii au dispărut. Globul s-a transformat într-o copie a unei planete.

— Nu este acesta Pămîntul ? gîndi cu voce tare profesorului Venediktov. — Herr Weiss ! Mi se pare că acesta este Pămîntului nostru în perioada jurasică. Mari spaţii cu apă. Puţin teritoriu uscat. La poli, doar mici pete întunecate. Dumneavoastră ce credeţi ?

— Da ! El trebuie să fie, în momentul infloririi sale. Tînărul nostru aeronaut, probabil, determină poziţia sferei. Vedeţi ? Un punct alb se tîrăşte de-a lungul globului. Se mişcă deasupra oceanului spre un continent. Aceasta este sfera ! Acum uitaţi-vă la oglindă.

Profesorul Venediktov se uită la ciudatul perete oglindă. Acolo, o minge de argint zbura cu o viteză teribilă peste apele oceanice care clocoteau. Continentul nu era încă vizibil. Valuri uriaşe, ca nişte munţi vii, se foiau pe o întinderea vastă, îmbrăcate în spumă albă. Nori negri şi pletoşi au acoperit cerul cu un văl impenetrabil. Zeci de tornade într-un dans frenetic goneau una după alta. Ca nişte burghie monstruoase forau şi rupeau oceanul.

Sfera şi-a redus altitudinea de zbor. Acum era învăluită complet de nori fiind, din cînd în cînd, zguduită de rafalele furioase ale tornadelor. Dar sfera zbura neabătut înainte. La un moment dat norii negri dispăruseră pentru ca apoi să apară din nou. Uneori, vehiculul străpungea cu o rază lungă, verde, fără sfîrşit, întunericul furtunos, ca şi cum şi-ar fi pregătit calea.

Oamenii de ştiinţă nu-şi mai ridicau ochii de la imaginea grandioasă. Tînărul pilot se uita şi el grijuliu.

Furtuna a început, treptat, să se calmeze. Sfera a scăpat din vîrtejurile sale violente. Masa compactă, întunecată, a norilor a început să se subţie; ca nişte fîşii de aripi desfigurate, ea tremura sub rafalele teribile ale vîntului. Tornadele dispăruseră.

În depărtare, a apărut ţărmul continentului. Sfera şi-a încetinit zborul. Curînd zbura deasupra unei păduri gigantice, uluitoare, înfăşurată într-un voal vaporos galben-cenuşiu.

Dintr-o data, oamenii de ştiinţă au icnit puternic alarmaţi. O masă monstruoasă a ţîşnit din pădure şi s-a repezit după sferă. Ar fi putut fi

comparată doar cu un balaur mitic. Cu o armură de solzi negri, strălucitori, şarpele răpitor se înălţă în aer. Mai multe perechi de aripi înguste şi puternice îl ajutau să se deplaseze cu o viteză uimitoare.

— Încearcă să prindă sfera ! şopti înspăimîntat profesorul Venediktov.

Tînărul, zîmbind, se uită la dragon; apoi apăsă uşor o pîrghie. Sfera făcu un salt înainte, dragonul rămînînd mult în urmă. Dar brusc s-a întins cu viteza unei săgeaţi, hotărît să captureze sfera. Era aproape imposibil să se distingă aripile.

— Un monstru perfect ! exclamă Weiss. — Chiar este greu de crezut că a existat într-adevăr. La urma urmei, paleontologia nu pomeneşte nimic despre el !

— O ajunge ! ... Prinde sfera ! ... Oh, ce grozăvie ! şopti cu teamă profesorul Venediktov.

Dragonul se apropia repede de sferă. Tînărul continua să privească zîmbind. Evident, el era amuzat de această urmărire. Monstrul aproape că atinse sfera.

Zîmbetul pe faţă pilotului dispăru. Întinse mîna spre pîrghia de bronz de pe perete, dar în acel moment, în uşa cabinei, apăru figura eterică a fetei. Tînărul şi-a schimbat decizia. Mîna sa atinse din nou levierul aparatului. Sfera, cu viteza proiectilului de tun, se repezi înainte. În jurul său, totul se amestecă într-o ceaţă gri-transparentă.

Cînd sfera şi-a încetinit din nou zborul, nu mai era pădurea primitivă. În jurul, ca şi mai înainte, se aşternea vasta întindere a oceanului. Discul uriaş, violet, al soarelui, pe jumătate scufundat în ocean, turna în mare o culoare purpuriu-orbitoare. Sfera s-a oprit. Împreună cu strălucirea însîngerată a apusului de soare, începu încet să coboare şi să se aşeze pe oglinda oceanului. Cercuri netede s-au răspîndit şi au plutit peste ocean, crescînd constant.

— Ce panoramă minunată ! O vedere frumoasă ! spuse profesorul Venediktov privind cu ochi visători la ocean.

— Da !... Imaginea este frumoasă ! rosti tărăgănat psiho-fizicianul. — Dar despre toate astea încă nu pot să-mi dau seama. Există un mister aici ! Cine sunt aceste făpturi ? Am văzut doar natura Pămîntului şi monstruoşii săi locuitori. Nu există semne ale omului, nici măcar cea mai mică urmă de tehnologie. Sfera şi pasagerii ei adorabili, şi încă altcineva al treilea, nu aparţin acestei lumi. Dar de unde sînt ei ?... Poate, de pe o altă planetă ?...

Psiho-fizicianul tăcu. Îşi smulse privirea de pe ecran şi se gîndi la o presupunere neaşteptată.

— De pe altă planetă ? repetă profesorul Venediktov cu neîncredere. — Dar atunci, de ce sînt aici pe acest Pămînt primitiv şi sălbatic ?...

Neprimind răspuns, se uită mai departe la ecran.

Soarele deja dispăruse; se cufundase în adîncurile oceanului. Rămase doar o margine lungă portocalie în zare. Pe cerul albastru plutea luna plină. O astfel de lună, antropologul nu mai văzuse niciodată. De cîteva ori a intenționat să-i atragă atenția lui Weiss, dar nu putea să-şi smulgă ochii fascinat. Ca şi cum ar fi fost învelită într-o mantie de diamant, luna arunca în ocean cu raze de o lumină de nedescris. Împrăştiind scîntei multicolore, ea plutea ca o regină a nopții.

V.

Tînărul cuplu a reapărut în cabină. Nu mai aveau aceleaşi tunici translucide. Corpurile le erau învelite în robe albe lungi. Pe capete aveau diademe azurii. Ei se apropiaseră de globul albastru. Tînărul a atins axa globului; rotația s-a oprit. Înăuntru a strălucit o lumină. Primele contururi, ale Pămîntului, au dispărut. Din adîncul albastru a apărut o bilă strălucitoare care a început să crească. Ea amintea de mica Lună.

— Priviți ! Ce este asta ?... Ce-i cu Luna ? a strigat puternic profesorul Venediktov, arătînd către oglindă.

Se întîmpla ceva incredibil cu Luna; creştea rapid în dimensiune. Se părea că era atrasă de o forță irezistibilă.

Pe măsură ce Luna se apropia, creştea corespunzător şi întruchiparea ei în globul albastru.

Psiho-fizicianul privea lung şi curios la glob, apoi la oglindă. Brusc, a sărit din fotoliu moale. Îndreptînd capul spre profesorul Venediktov, întrebă liniştit:

— Dumneavoastră înțelegeți ?

— Nu ! Nu înțeleg nimic ! a răspuns trist antropologul, fără să-şi dezlipească ochii; dar apoi a adăugat nehotărît: — Să fie doar un efect optic ?..

— Bineînțeles ! Weiss vorbea cu bucurie şi cu voce tare. — Oglinda, evident, are, pe lîngă proprietăți catoptrice, şi proprietăți telescopice; dar tot secretul pare să fie în acest minunat glob albastru.

Luna continua să crească. Pe suprafața ei, lanțurile montane erau clar vizibile. Se vedeau bazine marine şi continente. Curînd, Luna ocupă întreaga oglindă; ea ocupa întreg cerul; ascunse cu corpul său, ce părea fără margini, oceanul şi nenumăratele stele. Un spectacol grandios, de nedescris, se desfăşura în fața ochilor oamenilor de ştiință înmărmuriți. În oglindă era deja doar o mică parte a corpului ceresc; dintr-un punct îndepărtat, el s-a apropiat mărindu-se şi dezvăluind imagini ale unei lumi misterioase. Oamenii de ştiință distingeau deja în mod clar valea vastă. În mijloc, în apropierea suprafeței de oglindă a unui lac, se puteau vedea structurile maiestuoase ale unui oraş; de la el, în toate direcțiile, porneau canale lungi. Întreagi caravane de corpuri strălucitoare cu o formă elipsoidală, se mişcau de-a lungul canalelor. În văzduh, bilele de argint alb se grăbeau în direcții diferite !

Nu se vedea niciun fel de vegetație. Pretutindeni străluceau corpuri de metal în diverse culori; ele sugerau imaginile unor palate imense şi turnuri înalte cilindrice cu cupole de sticlă. De la o structură la alta porneau şi se intersectau linii arcuite şi poduri.

În combinația dintre culorile şi formele arhitecturale, a structurilor metalice, exista o frumusețe şi perfecțiune de neînchipuit. Se părea că lumea vegetală ar fi reprezentat o încălcare de neconceput a armoniei. Era o lume specială, creată de o minte foarte dezvoltată.

— Ei bine, dar unde sînt creaturile vii, locuitorii ? gîndi cu voce tare profesorul Venediktov, încercînd în zadar să găsească cu privirea cel puțin un locuitor lunar. —- Herr Weiss ! La urma urmei, acest oraş e un fel de mecanism mort ! Unde sunt seleniții ?

Într-adevăr, locuitorii oraşului selenar nu erau vizibili. Corpurile închise ale sferelor şi elipsoidelor se mişcau ca nişte părți ale unui mecanism gigantic.

Întregul oraş era inundat cu razele directe ale luminii puternice solare. Absența umbrelor şi strălucirea agresivă a metalului indicau căldura insuportabilă care domnea peste oraş. Liniile subțiri ale canalelor şi suprafața lacului aruncau reflexele orbitoare ale argintului topit.

Dintr-o dată apropierea a încetat. Totul s-a întîmplat aşa de neaşteptat încît oamenii de ştiință, într-un glas, au scos o exclamație. Avuseră senzația că se prăbuşesc, împreună cu întreg cabinetul, în centrul oraşului selenar. Dar, în acelaşi moment, umbre neclare au început să pîlpîie din nou pe ecran.

— Nu ne-am înşelat ? se adresă profesorul Venediktov psiho-fizicianului. — Nu a fost zborul de întoarcere a sferei spre Lună ? La urma urmei, ei, după cîte se pare, nu sînt de acolo ?!..

Psiho-fizicianul şi-a scos ochelarii cu lentile fumurii. Ştergîndu-şi minuțios nasul cu o batistă, a răspuns calm:

— Nu cred ! Dacă ar fi fost aşa, nu am fi văzut nimic. Proprietarul craniului nostru, după cîte se pare, era al treilea pasager; el, cu siguranță, se întoarcea pe Lună. Fără îndoială, comunicarea cu Luna era doar optică ! Ea era, poate, doar un răspuns la această expediție a seleniților pe Pămînt ...

Dar nu a terminat de spus. Imaginea cabinei cu tinerii călători a apărut din nou pe ecran. În oglindă se putea vedea oceanul cu sfera pe suprafața sa. Discul roz-argintiu a fost îndepărtat rapid.

— Vedeți ?! surprins, Weiss arătă uimit cu mîna spre abisul albastru al oceanului. — Cum poate fi explicat acest lucru ?...

Din adîncul întunecat, la lumina strălucitoare a Lunii, au apărut şi dispărut nişte corpuri negre. Şi erau foarte multe. Întreaga parte vizibilă a oceanului părea a fi o masă vie.

— Mesozauri ! a exclamat profesorul Venediktov, cînd un monstru gigantic, în formă de şarpe, a ieşit chiar lîngă sferă. Curbîndu-se în aer ca un inel, creatura a dispărut în adîncuri. După primul, a ieşit al doilea, al treilea, al patrulea... Întreaga suprafață a oceanului forfotea agitată.

— Mai mult, mai mult ! Uitați-vă !... Plesiozauri, ichthiozauri ! strigă profesorul Venediktov înspăimîntat de acest spectacol straniu.

Din abis au apărut noii creaturi. Oceanul clocotea înspumat în dansul lor frenetic. Cascade de stropi şi pături de spumă înveleau acele corpuri besmetice.

Dintr-o dată, întregul orizont a fost colorat de o flacără violet strălucitoare. Monştrii, cu o viteză teribilă, se zvîrcoleau, rostogoleau, sărind prin aer. Păreau să încerce să scape din adîncurile oceanului. Se aruncau nebuni unul peste altul, se întreţeseau în gheme fantastice. Spintecau corpurile vecinilor şi chiar propriile trupuri sub imperiul unei groaze iraţionale.

O strălucire sîngerie a umplut tot cerul. Din adîncurile oceanului se ridica un vulcan. Monştrii se zbăteau, se ridicau şi zburau prin aer...

Oceanul se transforma în stîlpi şi munţi de apă. Brusc, pentru o clipă, oceanul a îngheţat şi cu o lumină egală a reflectat în el cerul în flăcări. Apoi, a şovăit o clipă şi, întregul abis a urcat spre cer, încercînd, parcă, să umple tot spaţiul nemărginit. Dar curînd se prăbuşi şi căzu neputincios în agonie de moarte. Ca un monument grav, din adîncurile sale a apărut o masă neagră de munţi conici care scuiau foc.

Marea de fum negru umpluse cerul cu un întuneric impenetrabil. Doar gurile arzînde ale munţilor tăiau întunericul cu coloane lungi de flacări. Totul a durat două sau trei clipe; vulcanul a suflat brusc doar printr-un singur foc. Haosul se aprinse din nou cu o lumină muribundă. Dar gura de foc a explodat, incapabilă să reziste la enorma presiunea internă. Întregul vulcan s-a rupt în două părţi şi a dispărut în fundul pămîntului, tragînd deasupra oceanul tremurînd.

Întunericulul negru, impenetrabil, a înghiţit din nou totul; totul împreună cu ecranul.

Weis şi-a revenit primul. El a oprit aparatul şi a aprins lampa verde din cabinet; a deschis uşa metalică a grafobioscopului. Din interior, se uita la

oamenii de ştiință craniul carbonizat, deformat. Orbitele oculare înnegrite se uitau mustrător.

Profesorul Venediktov se smulse înspăimîntat şi ridică calota craniului ars. Sub ea se căsca o cavitate neagră şi goală. Creierul pietrificat dispăruse.

Gîfîind se uita la Weiss cu nedumerire. Craniul i-a căzut din mîini. Cu un zgomot surd s-a lovit de podea şi s-a împrăştiat într-o multitudine de fragmente mici.

SFÂRŞIT

Nota:

Povestirea face parte din antologia de proza fantastica:

БЕЛЫЕ ДЬЯВОЛЫ

Забытая палеонтологическая фантастика - Том I[1]

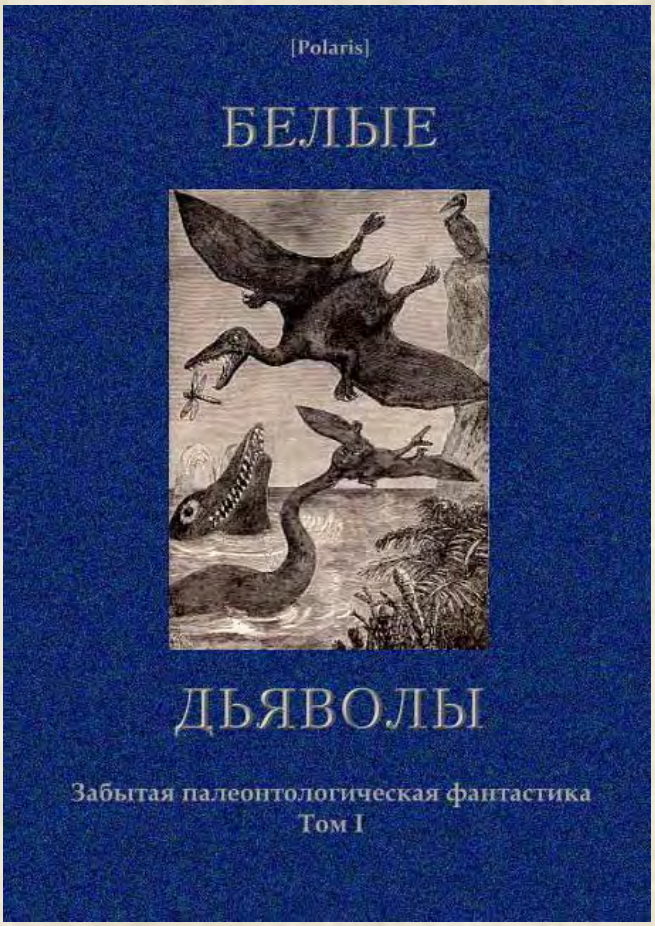

[1] Antologia "Diavolii albi" deschide în seria "Polaris" o serie de povestiri uitate ale ficțiunii paleontologice. Cartea include operele autorilor ruși și străini, publicate pentru prima dată în anii 1900-1920. și extrase din reviste rare. Publicația păstrează ilustrații originale.

KARL MAY

SAIWA TJALEM

KARL MAY

SAIWA TJALEM

Ilustratii originale de Carl Lindeberg[1]

EPISODUL II

III

HOŢUL TALERILOR DE ARGINT

Omul, mai ales călătorul, se deprinde repede cu toate, aşa şi eu. Am dormit fericit şi nu m-am trezit până când Marja cea nurlie a apropiat cizmele mele cele lungi, îmblănite şi s-a aşezat pe ele în loc de scăunel la foc, deşi din întâmplare picioarele mele erau în ele. Am răbdat greutatea mititicii cât a binevoit să stea. Pe urmă mi-am tras picioarele la loc. M-am sculat şi eu din culcuş, ca să văd cum pregătesc fiertura de dimineață. Se slujeau întâi şi întâi cu fiertura rămasă în căldare de la măruntaiele ursului, adăugând sânge înghețat de ren, brânză de ren uscată, ce aducea la gust cu o tabacheră veche de corn, dacă ai amesteca-o mult în gură. Pe urmă o porție de somon, al cărui miros de peşte vechi era mai mult decât pătrunzător. Au mai aruncat câteva mâini de *smordină,* ceva sare, pe care o aveau numai pentru că Tata Pent era om bogat, nițică făină, ce semăna a tărâțe uscate de ferestrău şi au mai adăugat şi mațe de urs mărunțite, a căror curățire lăsa mult de dorit.

În loc de fiertură am cerut să-mi dea o bucată de carne. Mi-au dat cu multă voie bună, părând bucuroşi de porția mea de fiertură, pe care au împărțit-o între ei.

După gustarea asta de dimineață, dimineață e un fel de a zice, când de luni de zile ne aflam în noaptea de iarnă, am plecat cu Tata Pent luând sulițele şi puştile. Ne-am încălțat cu schiurile. M-a dus pe acelaşi drum de ieri şi am bănuit că vrea să tăinuiască întâmplarea nenorocită. Mergea tăcut. N-a spus

[1] Povestirea a fost scrisă în 1883 şi publicată pentru prima dată în revista *Vom Fels zum Meer* .

un cuvânt până ce am ajuns în pădure, la locul unde ne despărțisem ieri de el.

— *Pieio, herra* – şezi, domnule, a zis el aşezându-se pe zăpada moale. O să-ți vorbesc de ceva, dar nimeni nu trebuie să afle.

Stăteam lângă el, iar câinele fără de care nici un lapon nu pleacă de acasă, s-a aşezat înaintea noastră. Chiar şi oaspetelui, dacă stă mai mult, îi dau asemenea însoțitor credincios. Bătrânul a privit puțin înaintea lui. Căuta se vede cum să înceapă vorba. Tăceam ca să nu-i tulbur chibzuiala, în sfârşit a început:

— Domnule, poți să ții o taină?

— Da, am zis eu scurt.

— Şi n-o s-o spui?

— Nu!

— Bine! Mă pot încrede. Vrei să-mi prinzi un hoț?

— Un hoț? Eu? Am întrebat mirat.

— Da, tu! La noi când se face o faptă rea, trimite regele soldații să caute pe făptaş. Dar trece multă vreme până fac drumul încoace, iar până atunci vinovatul fuge în *Norgia* – Norvegia, unde nu-l mai pot urmări. Rareori sunt oamenii aceştia destul de ageri ca să prindă un *zamelats* – lapon, care cunoaşte locurile mai bine decât ei.

— Ți-a furat ceva? l-am întrebat.

Fața-i prietenoasă i s-a posomorât.

— Da, a răspuns el cu o căutătură sălbatică în ochii mereu sclipitori.

— Cine?

— Nu ştiu.

— Ai bănuieli?

— Nu.

— Ce ți s-a furat, un ren?

— Ei, domnule, cum aş putea să ştiu de mi s-a furat un ren? Am peste o mie de capete, din care se pierde câte unul. Când mi se fură un ren nu mă supăr aşa de mult. Furtul e mult mai mare, mi-au furat bani, mulți bani.

La aceste vorbe a izbucnit în plâns. Firea copilărească a laponilor nu poate suferi nenorocirile cu răbdare bărbătească.

Am început să pricep. Hoțul să fi fost omul care fugise ieri de noi? Descoperise ascunzătoarea lui Pent? Tata Pent era foarte bogat. Avea peste o mie de reni, cum spusese singur. De bună seamă îngropase mult bănet.

Când laponul merge la bâlci, ori la unul din puținele orăşele, caută să i se plătească pieile şi alte mărfuri cu bani de argint. Aşa că în fiecare an curge argint din belşug în acele locuri sălbatice ale nordului. Acolo se mistuieşte. Laponul rareori mai dă un ban îndărăt din câți îi intră în mână.

Dacă şi-a umplut punga, caută un loc singuratic în pădure, în mlaştini, ori în stânci. Păstrează cea mai mare tăcere. Spune moştenitorilor numai când e pe moarte. Ca să nu-şi piardă toți banii, dacă i-ar descoperi cineva, ascunde în mai multe locuri şi trece din când în când să-i vadă, ca să se bucure de

bogăția sa. Nu rar i se întâmplă laponului să moară pe neaşteptate, fără să apuce a destăinui cuiva unde a ascuns banii, ori spune atât de nedesluşit, încât rudele nu pot găsi locul. Câteodată se întâmplă o prăbuşire ceva şi nu se mai poate găsi banii. Sume însemnate se pierd fără vreo nădejde de a mai ieşi la lumină. Această pustie stâncoasă a Laponiei înghite o mulțime de bani, fără a da vreo dobândă.

— Pot să ştiu câți bani aveai? l-am întrebat pe bătrân.

— *Oyecte vuosah* – două pungi, a răspuns el.

— Erau ascunse?

— Da, domnule, dar nimeni nu trebuie să ştie unde sunt ascunşi talerii. Nici fratele, nici nevasta, nici copiii.. Am vândut multe piei, multă brânză şi multe mănuşi împletite de fiicele mele. O parte le-am schimbat pe ce-mi trebuia şi mi-a mai rămas două pungi cu bani sunători. Ieri când oamenii mei mulgeau renele, aşa că nu mă puteau urmări, am luat schiurile şi am plecat în mlaştină ca să ascund banii. La întoarcere am văzut un străin care mergea pe câmpie. L-am urmărit, dar a fugit. M-am întors la locul unde ascunsesem bani, i-am luat şi i-am ascuns în altă parte. La miezul nopții, când ne-am luat după urs l-am văzut iar pe străin. M-am gândit îndată că umblă după banii mei.

L-am urmărit, dar s-a făcut nevăzut. Am căutat ascunzătoarea şi talerii erau acolo. Însă în vreme ce mă uitam la ei, am căpătat o lovitură. Mi s-a întunecat înaintea ochilor şi am căzut. Peste câteva minute m-am dezmeticit, dar îmi luase banii. Hoțul era departe, îl vedeam zburând pe zăpadă. A încercat să apuce pe cealaltă parte a culmei, iar eu am cârmit spre ghețurile crăpate să-i tai drumul. Cunosc locul, dar mânia mi-a tulburat vederea. N-am băgat de seamă o crăpătură şi am căzut... Când m-am deşteptat eram în cort cu tabac la nas. Hoțul a scăpat.

— Nu l-ai cunoscut?

— Nu. S-a furişat după mine fără să bag de seamă. Avea pe față masca de iarnă, cum avem toți din blană, ca să nu ne înghețe obrazul.

— N-ai băgat de seamă măcar statura lui?

— Noaptea aici ține trei luni şi înşeală ochiul. Aurora era neliniştită şi lumina pâlpâia pe zăpadă. Cine să poată deosebi lămurit! Bărbatul era îmbrăcat ca oricine. Un *zamelats* seamănă cu altul, când nu-i în cortul lui. Nu l-aş mai cunoaşte. Dacă nu mă ajuți, *herra,* nu descopăr pe hoț niciodată, pierdut rămâne argintul meu strălucitor.

— Eu? Cum pot să te ajut dacă nici soldații regelui nu-ți folosesc? Cunosc țara tot aşa de puțin ca şi el şi n-am nici măcar împuternicirea ce o au ei de la stăpânire împotriva hoțului.

— Domnule, greşeşti! Capul tău e mai sus decât al tuturor *zamelaților* şi niciodată nu s-au văzut pe aici arme ca ale tale.. Orice hoț s-ar teme de tine. Ai fost în țări depărtate şi sălbatice, unde ai învățat să urmăreşti fugarii şi să le citeşti urma, cum nu putem noi. Tu singur ai povestit despre indianul pe care l-ai urmărit peste munți şi văi, ca să-i luați îndărăt pieile ce le furase. O

să te duc pe urmele hoțului, sunt sigur că dacă le vei cerceta cu luare aminte nu va scăpa.

— Hm! Nu mă aşteptam la aşa încredere în mine. Pierdeam toată vaza dacă nu i-aş fi ascultat rugămintea şi de nu scoteam cercetarea la capăt bun. Deci am zis, mai prefăcându-mă:

— *Attja* – tătucule, sunt de prea puțin timp în țara Zame. Nu cred că te pot ajuta.

El a clipit şi a zâmbit şiret:

— Domnule, poți, doar eşti doctor!

— Crezi că doctorii învață să prindă şi hoții?

— Glumeşti cu mine? Doctorul ştie tot, doctorul poate orice, numai să vrea!

— Cine ți-a spus asta?

— E nevoie să-mi spună cineva? Nu ştim cu toții că doctorul reuşeşte orice, căci a învățat să-şi scrie un *saiwa tjalem* – un răvaş sfânt, un talisman. Şi cine poartă un *saiwa tjalem,* aceluia nu i se poate întâmpla nici un rău, câtă vreme se îngrijeşte de el să nu se strice.

— Te înşeli, am zis clătinând din cap. Nu e nici un talisman şi nici un *saiwa tjalem* cu atâta putere.

— Ei, domnule, nu voieşti dumneata să spui! Chiar că am atare scrisoare.

— De la cine?

— De la un doctor pe care l-am întâlnit la Lulea, la mare. Era priceput la toate, mi-a dat leacuri pentru ochi, care mă dureau. Când l-am rugat pentru un talisman, mi l-a scris pe dată, fără să-mi ia bani. L-am purtat mulți ani la piept. În vremea asta, într-adevăr, n-am avut nici o nenorocire. Dar sudoarea l-a stricat şi de aceea şi-a pierdut puterea. De nu era atât de rupt, nu cădeam în spărtură. O să te rog să-mi scrii altul.

— Unde e?

— Aici, a zis arătând la piept.

— Poți să mi-l arăți?

— Doctorul acela nu m-a oprit. Vrei să-l vezi?

— Da!

A căutat sub cojoc şi şi-a scos o bucățică de piele împăturită, care atârna de un şiret. În piele era o hârtie îndoită. Pe care mi-a dat-o.

— Uite a zis el, cunoşti semnele de pe ea?

Rândurile scrise cu creionul erau foarte şterse. Am cunoscut însă de la

întâia privire că erau cuvinte nemţeşti. Mare mirare m-a cuprins întâi, dar când am putut desluşi rândurile, am izbucnit în hohote de râs fără sfârşit, Iată ce am citit:

„La Gange e parfum şi lumină, cresc pomi uriaşi plini de floare şi oamenii frumoşi îngenunchează lângă lotuşii în soare.

La pol sunt laponii murdari, mici, sluți şi cu râsul prostesc, chincesc *lângă foc şi frig peşte, orăcăie şi chicotesc. Un mucalit".*

Va să zică aceste versuri cunoscute ale lui Heine, în care îşi bate joc aşa de rău de bieții laponi, le purtat Tata Pent ani de zile la piept, crezându-le paveze atotputernice! Duhul şugubăț al poetului nu se astâmpăra deci nici după moartea lui şi răzbise cu poznele şi ghiduşiile sale până în coclaurile zăpezilor polare! Dar cine să fi fost scriitorul acestor cuvinte? Să fi fost în adevăr un „doctor". Se poate ca un om cult să se coboare atât, încât să întărească superstițiile, credințele deşarte ale unui biet lapon? Cu tot râsul meu, m-am mâhnit şi am zis:

— Attja Pent, acesta nu-i talisman, un *saiwa tjalem,* cu un *kawes tjalok,* o prostie. Cine ți l-a făcut nu era doctor, era un zevzec.

— Domnule, dar mi-a fost de folos, zău!

— Ți-l tălmăcesc. Vei vedea ce trebuie să gândeşti despre el.

I-am tradus cum s-a putut în limba laponă. La cuvintele din urmă a sărit mânios şi a strigat:

— Vrei să-şi bați joc de mine? Nu scrie aşa.

— Ba chiar aşa!

— Nu-i adevărat, domnule!

— Va să zică eu mint?

S-a gândit nițel.

— Domnule, ai fost mereu bun şi serios cu noi. Acum glumeşti. Acest *saiwa tjalem* m-a mântuit din multe nevoi, dar cuvintele ce le-ai spus sunt urâte, mă jignesc. Ele nu pot ajuta cuiva, nici să-mi aducă îndărăt banii.

— Ai vorbit foarte drept. Şi eu am citit ce-i scris, n-am adăugat nici un cuvânt, nici nu am lăsat vreunul! Aruncă hârtia, nu-i de nici un folos!

— O fi aşa? a întrebat el cu îndoială.

— Da.

— Domnule, eu am să pun hârtia asta la încercare!

— Cum?

— O port iar la piept. Dacă prindem hoțul, e bună. Dacă nu-l prindem, nu-i bună de nimic.

— Dovada asta nu-i de seamă, fiindcă vrei să prinzi hoțul cu ajutorul meu, nu cu al hârtiei. Vrei în adevăr să încerci? Du-te singur.

S-a răzgândit şi a zis:

— Ai dreptate. Am să fac altfel încercarea. Hoțul a ascuns banii. Dacă îl găsim, dânsul nu va mărturisi. O să-i dau hârtia asta. Dacă-l apără, atunci e bună, iar dacă găsim bani, atunci e adevărat ce mi-ai citit.

Era o judecată de lapon, dar fiindcă era vorba de ceva aşa de aventuros, m-

am învoit.

— Bine, fie. Arată-mi urmele hoțului!

Am plecat prin pădure. După un sfert de ceas Am ajuns la un podiş pietros acoperit cu *genistră* închircită, peste care ninsese. Aici am văzut urmele a doi oameni.

— Să-ți spun locul unde ai ascuns banii? l-am întrebat.

— O să-l ghiceşti? a întrebat mirat.

— Hotărât!

Am cercetat ambele urme. M-am luat după una şi m-am oprit la o spărtură îngustă în stâncă.

— Aici au fost.

— Domnule, ai nimerit! a strigat el. În crăpătura asta ascunsesem pungile, pe urmă o ascunsesem cu zăpadă.

— Uită-te, aici ai stat aplecat când priveai banii. Aici a stat hoțul când te-a lovit.

— Cum vezi asta?

— O să-ți spun pe urmă.

Când străinul se oprise câtva timp în urma lui Pent, i se întipăriseră schiurile mai adânc în zăpadă. Lăsase urme vădite. Am băgat însă de seamă că unul din schiurile lui avea la talpă o stricăciune lesne de recunoscut.

— Să-l urmărim? am întrebat.

— Da!

Am mers mai departe, afară din pădure, pe înălțimea goală, apoi am coborât în jos şi am dat în câmpie. Aici urmele pe zăpadă erau atât de slabe, încât se vedea că cel urmărit patinase cu schiurile în fuga mare. Am făcut tot aşa. Am înaintat cu iuțeala unui tren peste şesul scânteietor. Aşa că mergând astfel şi tot în partea asta, trebuia ca în două ceasuri să fim la cel mai apropiat vecin al lui Pent, la care fusesem de vreo două ori. Şi acela era bogat. Dar gospodăria lui era alcătuită numai din el, nevastă, o fată a lui şi un argat, care nu mi se păruse vrednic de încredere. Stăpânul lui ne spusese că venise din Norvegia şi că-l are în slujbă de vreun an. Un om care trece aşa singur peste munți sălbatici, de bună seamă că a avut o pricină nu vrednică de laudă de a-şi părăsi patria. De aceea, m-am gândit fără voie că el poate fi hoțul... Dacă presupunerea mea era cumva adevărată, atunci trebuia să mă aştept ca înainte de a fi ajuns în cortul stăpânului său, el trebuie să fi cârmit într-o parte ca să-şi ascundă banii. N-a fost aşa. Urmele mergeau tot înainte, drept. Vădit, hoțul era om neprevăzător, ori foarte îndrăzneț. De nu-şi dăduse măcar osteneala să se gândească la măsuri de pază.

Am mers deci tăcuți mai departe până am ajuns la cortul vecinului. Fiica lui era afară şi l-a vestit de venirea noastră. El ne-a ieşit înainte.

— *Tuina litja atna* – pace vouă, a zis Pent.

— *Uina, aj, aj* – asemenea, a răspuns el.

Pe urmă s-au îmbrățişat lepădându-şi măştile şi frecându-şi nasurile. Eu ca străin am scăpat cu o strângere de mână. Pe cele două doamne le-am salutat

la fel. Pent a întrebat:

— Unde-i *teutnarul* tău, Pawek. Nu-l văd.

— E la vite. Uite-l.

Într-adevăr, l-am văzut la reni, care se căzneau să scurme muşchi de sub zăpadă.

— Are schiurile cu el? am întrebat eu.

— Nu, sunt atârnate acolo, la cort.

M-am dus aproape să le văd. La unul am descoperit numaidecât semnul de care am spus.

— Cheamă-l, avem de vorbă cu el.

La un fluierat ascuțit şi un bătut din palme, argatul s-a apropiat încet.

— *Puorest*! – Bună ziua! ne-a zis el cu cea mai nevinovată mutră.

— Schiurile astea sunt ale tale? l-am întrebat.

— Da, domnule, a răspuns el.

— Hai la cort, am de vorbit cu omul acesta.

Argatul a intrat fără împotrivire. Stăpânii au venit în urma lui curioşi. Pe gospodar îl chema Stalo, adică uriaş, deşi îmi venea aproape la umere.

— Attje Stalo, am zis eu. Argatul acesta va pleca în curând de la tine.

— Unde? a întrebat el mirat.

— La kittek – închisoare.

S-a ridicat speriat.

— Ce spui, domnule!

— Va merge la temniță.

— Pentru ce?

— Fiindcă-i hoț.

— Domnule, vrei să mă faci pe mine şi casa mea de râs?

— Nu. De ce să te batjocoresc? Eşti vecinul nostru! Am mâncat şi am băut cu tine, te iubesc pe tine şi pe ai tăi. Mă gândesc la fericirea şi pacea ta. De aceea îți spun: argatul e hoț.

Argatul nu răspundea, nici nu se mişca.

Cele două femei stăteau mute. Stalo a strigat:

— Domnule, dovada.

— Pe dată. Omul acesta a lipsit ieri ori nu de la cort?

— Da. L-am trimis alaltăieri peste drum la Arpen Rauna. Băieţaşului ei i-a ieşit întâiul dinte şi i-a dus întâiul ren dăruit de mine.

— Când s-a întors?

— Foarte târziu. Azi la vremea mulsului.

— Tata Pent are să-ți spună de ce s-a întors aşa de târziu.

Pent a povestit întâmplarea lui nenorocită. Argatul asculta liniştit fără a clipi. Ceilalți foarte aţâţaţi. După ce a sfârşit povestitorul, Stolo l-a întrebat pe argat:

— Ce ai de spus?

— N-am făcut asta, a răspuns liniştit.

— Minți!

— Jur că a fost altul. Eu n-am dat deloc pe la spărturile de gheață.

— Dar ei s-au luat pe urma ta!

— Se înşeală. Caută dacă am bani la mine.

— Vom căuta! a zis stăpânul.

Am căutat cu de-amănuntul prin hainele lui. Pe urmă în tot cortul. Nimic.

— Pe unde a fost după ce s-a întors? Am întrebat.

— Numai în turmă, a răspuns Stalo.

— Mai departe nu?

— Nu. Ieşiți nițel din cort.

— Pentru ce? l-am întrebat.

— Vreau să vorbesc cu *cummusul* – toba fermecată.

Dânsul ştia că Tata Pent mă are printre prietenii cei mai adevărați şi de aceea mi-a spus aşa, fără ocol, ce gândea să facă. Mulți laponi țin întrucâtva la credințele păgâne, din care face parte cea cu toba fermecată. Aş fi voit să fiu şi eu de față la vraja asta, dar a trebuit să mă supun dorinței gazdei. Nici femeile nu puteau fi de față, au părăsit cortul şi ne-am dus la turmă. Ar fi intrat bucuroase în vorbă cu mine, dar am apucat-o înainte şi mi-am pus schiurile să cercetez cu amănuntul împrejurimile cortului. Căci era vădit că banii îi ascunsese pe aici pe aproape. Urme erau destule, atât de cizme cât şi de schiuri şi trebuia să fiu cu luare aminte. Am ocolit mai întâi cortul şi turma în cerc mai mic şi pe urmă mai mare. În vremea asta femeile mă priveau dând din cap. N-am văzut nimic. Abia la al treilea ocol, mai depărtat, am dat de o singură urmă. La una din ele am văzut semnul ştiut. M-am luat după urmă. M-am dus la şanțul îngust care venea dinspre pădure. În şanț pe sub gheață curgea apă. N-am înaintat nici cinci minute, că m-am oprit locului uimit. Descoperisem cea mai mare taină a unui lapon, anume *tiorfvigardi* al

lui, un țarc făcut din coarne de ren, îngrădirea altarului păgân pe care fac jertfe. În mijloc era un *sait,* adică o piatră găsită în apă, de o formă ciudată. Deşi la aceste pietre nu se mai închină ca înainte vreme, totuşi *tiorfvigardul* e pentru lapon un loc sfânt, unde poate intra numai stăpânul casei. Tocmai acolo duceau însă urmele argatului. Am simțit că ascunzătoarea lui e aici. Cine şi-ar fi putut închipui că un lapon să ascundă lucrul furat într-un loc atât de sfânt!

Urmele duceau până în colțul al doilea al gardului de coarne. Aici se opreau, apoi se întorceau iar. Mi-am potrivit schiurile tocmai pe acele urme şi am ajuns astfel la locul şi în poziția în care stătuse argatul când a ascuns banii. Întâi am privit zăpada, cât era în jurul mâinilor mele. Părea neatinsă. Dar colo jos erau câteva stele de zăpadă care nu se aşezaseră prin plutire, ci le scuturase cineva jos de undeva. M-am aplecat şi am cercetat cu ochii prin crângetul coarnelor: tocmai acolo atârna ce căutam. Dar aşa de bine ascuns prin încâlceala de ramuri ale coarnelor înfipte, încât numai întâmplarea nu le putea descoperi niciodată. Era o pungă mare de ținut tutun. Iar când am pipăit-o, am simțit cele două pungi cu bani.

Am lăsat-o atârnată şi m-am întors repede îndărăt. Când am ajuns la cele două femei, am întrebat unde-i argatul. N-am mai aşteptat însă mult şi ne-au chemat.

Argatul Pawek mă privea batjocoritor.

— Domnule, i-am dat talismanul şi l-a ferit. Mi-a spus Tata Pent. E bun, deci, acest *saiwa tjalem.*

— Aşa! am zis eu aspru. Unde-l are?

— Îl are la gât, dar o să mi-l dea îndărăt după ce-l va fi apărat.

— Ce a spus toba fermecată? am întrebat pe vecinul Stalo.

— E nevinovat, a răspuns vecinul. Hoțul a venit de la răsărit, zice toba fermecată. E un *kaimolats-pietnac* – un câine suedez. Care a şi fugit dincolo cu banii.

— Nu vă îndoiți?

— Toba nu se înşeală niciodată. E mai de crezut decât vorba unui *storfar* – preot care vorbeşte din Evanghelie.

— Nu huli, attja Stalo! Vorba tobei tale nu prețuieşte nici cât mărturia unui schi de rând.

— Glumeşti, domnule, schiul nu vorbeşte deloc.

— Vorbeşte mai lămurit, mai adevărat decât toba ta şi apără cele două pungi ale lui Tata Pent mult mai bine decât *saiwa tjalemul* cel netrebnic.

— *Saiwa tjalem* e bun, a făcut Pent. Fă să vorbească schiul dumitale, domnule.

— Bine, o să-l auzi vorbind şi pe urmă o să arunci hârtia în foc!

Am ieşit din cort şi am adus schiul cu pricina.

— Schiul acesta e al tău? am întrebat pe argat a doua oară.

— Da. Şi a râs batjocoritor.

— Vedeți stricăciunea asta la talpă? Asta e gura care vorbeşte. S-a întipărit în zăpadă acolo unde Pawek a prădat pe Tata Pent şi s-a întipărit pe tot drumul până aici. Ea mi-a spus că hoțul e el, ba îmi mai spune şi unde a ascuns banii.

— Ei, haide, zi-i odată să-ți spună locul, a rânjit argatul.

— Numaidecât, am făcut eu. Dar întâi ea îmi spune că ai pus amândouă pungile cu bani în punga ta de tutun, arată punga.

A rămas deodată grozav de încurcat.

— Am pierdut-o, a răspuns el uluit..

— Minți. Schiul acesta îmi spune că ai ascuns-o aici pe aproape. Veniți după mine!

Cât ai zice de trei ori „Tatăl nostru” am ajuns unde a ascuns punga lui de tutun cu carboavele de argint!

— Domnule, e adevărat? a strigat Pent.

— Da.

— Atunci îți jur să arunc în foc *saiwa tjalem* şi să nu mai ascult toba fermecată.

— Țin seama de vorba ce spui. Haide, băgați de seamă să nu ne fugă flăcăul.

Mergeam înainte, ceilalți în urmă. Când am ajuns la locul unde se cunoşteau bine urmele argatului, am arătat pe zăpadă. Aplecați-vă şi vedeți cât de lămurit vorbeşte schiul acesta. Vorba lui e mai de crezut decât a tobei fermecate. Dar voi închideți ochii, nu vedeți, nu auziți nimic.

Am mers înainte, Pent şi Stalo veneau în urmă, argatul între ei, femeile în spate.

Am ajuns la îngrăditura de coarne, unde Stalo s-a cam supărat.

— Aici ne aduci, domnule? Nu ştii că locul acesta e oprit?

— Un om cinstit să nu vină în acest loc, dar un hoț are voie să-şi ascundă aici prada? Vecine Stalo, nu eşti creştin adevărat! Eşti păgân plin de păcate! Vezi, aici se isprăvesc urmele schiurilor, aici atârnă punga de tutun. Uită-te dacă e a argatului tău!

Impresia ce au făcut-o aceste vorbe şi mişcările ce le însoțea nu se pot descrie. M-am aplecat, am luat punga şi am ridicat-o în sus.

— El e. Este punga lui! a strigat Stalo.

Femeile au întărit şi ele spusele lui. Iar Tata Pent a întins mâinile dornic:

— Domnule, deschide-o, oare pungile mele sunt acolo?

— Sunt, deschide singur!

A luat-o cu lăcomie, a desfăcut baierele. Şi a scos pungile sale cu bani.

— Să număr, a zis chircindu-se jos.

S-a aşezat îndată şi vecinul Stalo, precum şi femeile lângă el. Fireşte, erau dornice de a şti cât ascunsese Pent. Nimeni nu lua în seamă ce face argatul, care tiptil a luat-o la picior, ştergând putina.

L-am lăsat în pace. Putea oricum să fugă. Pedeapsa lui tot n-ar fi fost alta decât izgonirea din slujbă. L-am urmări însă încet, ca nu cumva să mai facă alt rău. S-a grăbit să şteargă un ren. I-a pus un căpăstru, l-a înhămat la o sanie veche, a luat ceva merinde şi peste câteva minute de la descoperirea pungii, argatul fugea în goana renului. Am mers numai până la marginea pădurii, de unde puteam să pândesc. L-am auzit pe Tata Pent strigând vesel:

— *Kvecte-lokke-nala* – o sută doisprezece tocmai! Da, sunt toți banii mei! *Herra!* Ude este *herra?*

— Aici, am strigat eu.

Au venit alergând.

— Domnule, ai dreptate, arunc în foc *saiwa tjalem!*

— Nici n-ai să mai întrebi toba fermecată?

— Niciodată! Ține, domnule, doi taleri din aceştia o sută doisprezece. Sunt foarte mulțumit şi ți i-ai câştigat.

Am împins la o parte mâna cu cei doi taleri şi i-am zis:

— Ține-i, nu-mi trebuie!

— Vai, domnule, cât eşti de bun! Hai repede acasă, să-i spun mamei Snjera cât sunt de fericit. Dar unde-i argatul?

— Acolo!

I-am arătat spre sania care se mai zărea numai ca un punct îndepărtat pe zăpadă.

— A fugit! au strigat cu toții.

— Lăsați-l în plata domnului, i-am rugat eu. Lăsați-l să-şi caute un alt stăpân!

— Ai dreptate! Să mergem repede, căci mama Snjera nu ştie unde suntem.

— Dar despărțirea nu a mers aşa de lesne, deoarece trebuia să gustăm tocană şi un gât de rachiu. După aceasta, am mai stat de vorbă despre întâmplare. În sfârşit, am plecat cu schiurile noastre îndărăt.

Cine-i tare în genunchi, aceluia nu-i vine greu să alerge cu schiurile, Tata

Pent alerga mult mai uşor ca înainte, când nu avea de dus atâta argint greu.

În două ceasuri am ajuns la cort. Tocmai la vreme, căci cei de acasă începuseră a se îngrijora de noi.

Când stăteam în jurul focului la fiertura de urs, Pent a povestit toată întâmplarea. După aceea a început un potop de laude, care veneau din toate părțile. Moş Zette şi tânărul Neete mi-au strâns mâna mulțumitori. Kake Keira mi s-au închinat cu smerenie. Marja cea frumoasă însă zâmbea aşa de fermecător, că fața-i unsă aducea a şuncă scoasă din sosul de untură. Şi mama Snjera, bătrâna? Vai, ce mi-a fost dat să aud cu urechile! Cu glas îndulcit a zis soțului ei:

— *Attja, to nion estap* – Tată, îl iubesc!

Pe urmă s-a întors spre mine:

— *Tjalmit tappo. To mon kallkai tjulestet* – Închide ochii. Vreau să te pup!

S-a aruncat la mine cu o năvală, de parcă ar fi voit să mă mănânce în loc să mă sărute.

Aceasta a fost singura sărutare pe care am adus-o acasă din Laponia. Şi mărturisesc că n-am închis numai ochii, ci chiar şi gura.

Tata Pent ne privea chicotind glumeț, pe urmă a scos talismanul ce-l luase din cortul argatului lui Stalo şi l-a aruncat într-adevăr pe foc, zicându-mi:

— Domnule, fac ce am făgăduit. Mi-ai dovedit că *saiwa tjalemul* nu-i sfânt. Mânca-l-ar focul! Tu rămâi la noi cât pofteşti. Te iubim, eşti atât de înțelept şi prietenos, de parcă ai fi fiul sau fratele nostru.

Focul a mistuit rândurile necunoscutului păcălici. Sufletul poetului Heine va ierta pe Tata Pent că n-a mai vrut să-i poarte versurile în sân, ca *saiwa tjalem!*

SFÂRŞIT